

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARRIE RYAN

Hasret Sisters Planet
e-kitaphane

LANETLİLER ORMANI

MARY'NİN DÜNYASINA BASİT GERÇEKLER HÂKİMDİ...

Rahibe Kardeşliği her zaman en doğrusunu bilir.

Koruyucular kollar ve hizmet eder.

Lanetliler hiçbir zaman pes etmez.

Ve gözünü, kasabayı çevreleyen tel örgülerden ayırmaman gerekir.

Kasabayı, Lanetliler Ormanı'ndan koruyan tel örgülerden...

Mary'nin kanıksadığı bu gerçekler, onu birer birer yuzustu bırakmaktadır. Rahibe Kardeşliği ve Koruyucularla ilgili sırları keşfederken sorgulamaya başladığı hayatı, Lanetlilerin tel örgüleri aşmasıyla yerle bir olur. Mary artık hem yaşamın hem de ölümün acımasızlığıyla yüz yüzedir.

Tei örgülerin ardındaki Lanetliler Ormanı'nda bir ölüm kalım savaşına atılan Mary, hayallerindeki okyanusa ulaşmak için kasabası ile geleceği, sevdikleri ile kendisini sevenler arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır...

CANAN- & HASRET

“Bu kitabın kapağını aralamak, Pandora'nın Kutusu'nu açmak gibi; içinden zifiri bir karanlık ve belli belirsiz bir umut fışkırıyor.

Uсталıkla işlenmiş, heyecan dolu ve güçlü bir roman.

Her sayfası ayrı bir zevkti.”

—Melissa Marr

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-149-7

Pegasus Yayınları: 719
Gençlik: 95

Lanetliler Ormanı

Carrie Ryan

Özgün Adı: The Forest of Hands and Teeth

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzeltili: Gizem Yeşilidal

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2013

ISBN: 978-605-343-149-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013

Copyright © Carrie Ryan, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Random House Inc.'in alt yayıncısı
Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CARRIE RYAN

LANETLİLER ORMANI

DİRİLİŞ-1

İngilizceden Çeviren:

Gölce Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

▼ I ▼

Eskiden annem bana okyanustan bahsederdi. Suyun göz alabil-
diğine uzandığı, dalgaların insanın önce üzerine doğru gelip
sonra geri çekildiği bir yer olduğunu söylerdi. Bir keresinde bana,
okyanusun ortasındaki küçük bir çocuğun fotoğrafım göstermiş ve
fotoğraftaki çocuğun büyük büyük büyük büyükannem olduğunu
söylemişti. O zamandan beri yıllar geçti, o fotoğraf yangında yok oldu
fakat o solmuş, eski fotoğrafı hâlâ hatırlıyordum. Uçsuz bucaksız bir
hiçlikle çevrili küçük bir kızdı.

Annemin, büyükannelerinden kendisine geçen hikâyelerinde
okyanusun sesi ağaçların arasında esen rüzgâra benzerdi, insanlar
okyanusun tadını çıkarırlardı. Biraz daha büyüdüğümde ve kasaba-
mızda kuraklığın hüküm sürdüğü zamanlarda bir gün anneme, “Eğer
gerçekten o kadar su varsa, derelerimiz neden kurumak üzere?” diye
sormuştum. Bana okyanus suyunun su olduğu için içilemediğini
söylemişti.

Annemin okyanusla ilgili hikâyelerine inancımı o gün yitirmiştim.
Nasıl oluyordu da evrende o kadar su olabiliyordu ve Tanrı o suyun
ziyan olmasına izin verebiliyordu?

Fakat Lanetliler Ormanı’nın kenarında durup sonsuzluğa uzanan
boşluğa bakarak, her yer suyla kaplı olsa nasıl olurdu, diye düşün-
düğüm zamanlar oluyordu. Gözlerimi kapayıp ağaçların arasında

gezinen rüzgârı dinliyordum ve her yerin suyla kaplı olduğu bir dünyada suyun beni içine aldığını hayal ediyordum.

Lanetlilerin ve Lanetliler Ormanı'nın olmadığı bir dünyayı...

Annem genellikle yanımda durur, gözlerine giren güneş ışığını engellemek için elini alnına dayar, gözlerini tel örgülerin ardındaki ağaç ve çalılıklara dikerek kocasının eve dönmesini beklerdi.

Babamın dönüşmediğine, eski babam olarak her an geri gelebileceğine inanan tek insan annemdi. Bense hayatıma devam edebilmek için babamdan ümidimi aylar önce kesmiş ve onu kaybetmenin acısını olabildiğince derinlere gömmüştüm. Bazen Orman'ın kenarında durup tel örgülerin ötesine bakmaktan korkuyordum. Babamı onların arasında görmekten korkuyordum; yırtık kıyafetleri, yara bere içindeki cildi, yalvaran o korkunç inlemeleri, tel örgüleri sallamaktan paramparça olmuş parmakları...

Anneme umut veren tek şey, babamı hiç kimsenin görmemiş olmasıydı. Her gece babamın kasabamız gibi korunaklı bir yer bulmuş olması için Tanrı'ya dua ederdi. Uçsuz bucaksız Orman'ın içinde sığınacak bir yer bulmuş olması için... Fakat annemden başka hiç kimsenin umudu yoktu. Rahibeler, dünyada bizim kasabamız gibi korunan başka bir bölge kalmadığını söylüyorlardı.

Ağabeyim Jed, Koruyucu devriyeleriyle tel örgü hattını gözetlemek için fazladan nöbet tutmaya gönüllü olmuştu. O da benim gibi babamın Lanetlilerin arasına katıldığını düşünüyor ve annem kocasının nasıl bir yaratığa dönüştüğünü görmeden önce onu bulup öldürebilmeyi umuyordu.

Kasabamızda, sevdiklerini Lanetlilerin arasında gördükten sonra akıllarını kaçıranlar olmuştu. Bir kadın –bir anne– oğlunun devriye nöbeti sırasında salgına yakalandığına şahit olduktan sonra kendisiyle birlikte kasabanın yarısını ateşe vermişti. Ben daha çocukken çıkan o yangın, aile yadigârlarımızı yok etmişti. Daha o zamanlarda bile

çok yıpranmış, yalnızca belli belirsiz hatıralara dönüşmüş olsalar bile, geçmişte, Geri Dönüş'ten önce nasıl insanlar olduğumuzu bize hatırlatan tek şey o bağlardı.

Jed ve ben, artık annemi çok yakından izliyor, yanında biz olmadan tel örgülere yaklaşmasına asla izin vermiyorduk. Jed'in eşi Beth de ilk hamileliği sırasında sorun yaşayıp yatak istirahati alana kadar gece nöbetlerimizde bize yardım ediyordu. Fakat artık yalnızca Jed ve ben kalmıştık.

Sonra bir gün büyük nehirle birleşen ırmakta çamaşırlarımızı yıkıyordum ve Beth'in kardeşi yanıma geldi. Harold, kendimi bildim bileli arkadaşım ve kasabadaki nadir yaşıtlarımdan biriydi. Islak çarşafları elimden alarak elime küçük bir demet kır çiçeği tutuşturdu ve o, çarşafları anlaşılması güç yöntemlerle sıkarken birlikte oturup kayaların üzerinden akıp giden suyu seyrettik.

"Annen nasıl?" diye sordu her zamanki kibar tavrıyla.

Başımı öne eğerek suyun içinde ellerimi duruladım. Artık annemin yanına dönmem gerektiğinin farkındaydım. Bugün kendime fazlasıyla vakit ayırmıştım ve büyük olasılıkla annem sabırsızlıkla beni bekliyordu. Jed tel örgülerin sağlamlığını kontrol edecekleri uzun bir devriyeye çıkmıştı ve annem öğleden sonralarım Orman'ın kenarında babamı arayarak geçirmekten hoşlanırdı. Her ihtimale karşı, onu rahatlatmak için yanında olmalıydım. Tabii eğer babamı görürse onu tel örgülerden uzak tutmak için de orada olmalıydım. "Hâlâ ümidini yitirmedi," dedim.

Harry hissettiklerini anladığını gösteren bir tavırla dilini şaklattı. Neredeyse hiç umut olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Ellerini suyun içine daldırdı ve elimi tuttu. Bu anın geleceğini aylardır biliyordum. Bana bakarken gözlerindeki ifadenin nasıl değiştiğini fark etmiştim. Arkadaşlığımıza musallat olan gerilimin

farkındaydım. Artık çocuk değildik; çocukluk günlerimiz yıllar önce sona ermişti.

“Mary, ben...” Bir saniyeliğine duraksadı. “Önümüzdeki hafta sonu Hasat Festivali’ne benimle gelmek ister misin?”

Suyun altında birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. Parmak uçlarımın soğuktan buruşmaya başladığını ve onun elinin ne kadar yumuşak, ne kadar dolgun olduğunu hissedebiliyordum. Teklifini şöyle bir düşündüm. Sonbaharda yapılan Hasat Festivali’nde evlilik çağına gelenler birbirlerine açılırlardı. Böylece başlayan flört dönemi, kısa kış günlerinde devam eder, çiftler birbirlerine uygun olup olmadıklarına karar verirlerdi. Bu flört dönemi neredeyse her zaman, bahar aylarında, evlilik yeminlerinin edildiği ve vaftizlerin kutlandığı hafta olan Brethlaw’la sona ererdi. Bir ilişkinin başarısız olduğu çok nadir görülürdü. Bizim kasabamızda evlilikler aşk için değil, sorumluluk için yapılırdı.

Her yıl çevremde eşleşen çiftleri hayretle karşılardım. Eski çocukluk arkadaşlarımm kendilerine nasıl teker teker eş bulduklarına, eşleriyle aralarında kurdukları bağa ve bir sonraki adıma hazırlanmalarına şaşırırdım; birbirlerine sözler vererek bir ilişkiye başlamalarına... Zamanı geldiğinde aynı şeyin bana da olacağını farkındaydım. Çocukken kasabamıza dadanan salgın yaşlıtarımın çoğunun ölümüne sebep olduğundan, evlilik yaşına gelmiş olan bizlerin, eşlerimizi bulmamız ayrı bir önem taşıyordu. O kadar önem taşıyordu ki aramızda Rahibe Kardeşliği’ne katılmak üzere ayrılacak yeterli sayıda kız bile yoktu.

Sadece, bir eşten fazlasını bulabilecek kadar şanslı olabileceğimi, hatta annem ve babam gibi aşkı bulabileceğimi ümit etmiştim.

Ancak iki sene önce evlilik yaşına gelmiş olmama rağmen kimse benimle ilgilenmemişti.

Son birkaç haftamı babamın yokluğuyla başa çıkmaya çalışarak geçirmiştim. Annemin çaresizliği ve perişanlığının, kendi üzüntümün ve kederimin üstesinden gelmeye çalışarak... Hasat Festivali'ne çağrılan son kişi olabileceğim gerçeğini o ana kadar fark etmemiştim. Veya hiç çağrılmayabileceğimi...

Bir tarafım Harry'nin kardeşi Travis'i düşünmeden edemiyordu. Bütün yaz boyunca onun ilgisini çekmeye çalışmış, onun arkadaşlığına anlamlar yüklemeye uğraşmıştım. Fakat ona yaklaşmak için yaptığım üstü kapalı ve beceriksizce girişimlerime o hiçbir zaman karşılık vermemişti.

Harry sanki düşüncelerimi okurcasına, "Travis, Cassandra'yı davet etti," dedi. Benim beceremediğimi en iyi arkadaşımın başarması, o anda kendimi değersiz ve küçük düşmüş hissetmeme neden oldu. Travis'in ilgisini o çekebilmişti.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Gülümsediğinde Travis'in yüzünün nasıl aydınlandığını düşünerek aynı ışığı Harry'nin gözlerinde aradım. Sonuçta onlar kardeşlerdi ve bir yıl arayla dünyaya gelmişlerdi. Fakat suyun altında elimi tutan elinden başka hiçbir şey hissetmiyordum.

Cevap vermek yerine hafifçe gülümsedim. Nihayet birinin beni de fark etmiş olmasına rahatlamakla beraber, bir yanımı da yıllardır süregelen arkadaşlığımızın karanlık kış ayları boyunca ne kadar ileri gidebileceği konusunda endişe duyuyordum.

Harry sırtarak bana doğru yaklaştı ve o anda tek düşünebildiğim, ilk öpüştüğüm kişinin Harry olmasını asla istemediğimdi. Dudaklarının benimkilere dokunacağı anda o sesi duydum.

Sirenin sesi. O kadar eskiydi ve son günlerde o kadar nadir kullanılıyordu ki ilk anda bir hışırtı ve gıcırtyla başlamış, ancak sonradan o tanıdık sese dönuşmüştü.

Harry'yle göz göze geldik. Yüzü bir nefes kadar yakınımdaydı.

"Bugün tatbikat yapılacak mıydı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı; onun gözleri de benimkiler kadar büyümüştü. Babası Koruyucu Başkanı'ydı ve tatbikat yapılacak olsa Harry'nin mutlaka haberi olurdu. Kasabaya doğru koşmak üzere ayağa kalktım. Bedenimin her bir noktası karıncalanıyor, kalbim acıyla sıkışıyordu. Tek düşünebildiğimi, annemdi.

Harry kolumdan tutarak beni çekti. "Burada kalmalıyız," dedi. "Daha güvende oluruz. Ya tel örgüleri aşılsa? Bir platform bulmalıyız." Göz bebeklerini perdelemeye başlayan dehşeti görebiliyordum. Sanki bir pençe gibi parmaklarını bileğime geçirmişti fakat ellerini ve bedenini durmaksızın iterek kendimi kurtarmayı başardım.

Dolambaçlı patikadan gitmek yerine, dallara ve sarmaşıklara tutunarak dik yokuştan kasabanın merkezine çıkmayı tercih etmiştim. Yokuşun tepesine vardığımda hâlâ ırmağın kıyısında duran Harry'ye baktım. Sanki yukarıda olanları görmeye cesareti yokmuş gibi, yüzünü elleriyle kapamıştı. Sanki bana seslenir gibi ağzı hareket ediyordu fakat tek duyabildiğim, kulaklarımı acıtan ve tüm bedenimi saran sirenin sesiydi.

Hayatım boyunca bu siren konusunda eğitilmiştim. Henüz yürümeyi öğrenmeden, sirenin ölüm anlamına geldiğini öğrenmiştim. Siren, tel örgülerin bir şekilde aşıldığı ve Lanetlilerin aramızda olduğu anlamına geliyordu. "Silahlarınızı alın, platformlara gidin ve hayatta olanları aşağıda bırakmak gerekse bile merdivenleri yukarı çekin," demekti.

Eskiden annem büyük büyük büyük büyükannesinin çocukluğunda sirenin neredeyse hiç susmadığını, Lanetlilerin kasabaya çok sık saldırdıklarını anlatırdı. Fakat sonradan tel örgüler kuvvetlendirilmiş, Koruyucular grubu kurulmuş ve zamanla Lanetlilerin sayısı öyle azalmıştı ki sirenin son birkaç senedir tatbikat dışında kaç kez çaldığını bile hatırlayamıyordum. Eskiden de tellerin zaman zaman aşıldığını biliyordum fakat bana bir yararı olmayan anıları derinlere

gömebilme konusunda çok iyi olduğumu da biliyordum. Lanetlilerden korkmam için telleri aşmaları gerekmiyordu.

Kasabaya yaklaştıkça yavaşladım. Ağaçların arasına gizlenmiş platformların olduğunu, hatta bazılarının merdivenlerinin bile çekildiğini görebiliyordum. Dört bir yanımda kargaşa ve panik vardı. Çocuklarını sürükleyen anneler, çimlere ve çamura dağılmış eşyalar...

Ve siren sesi birden kesildi. Çöken sessizlikle herkes donakalmıştı. Bir bebek ağlamayı sürdürdü ve güneşin önünden bir bulut geçti. Birkaç Koruyucu'nun, birini Katedral'e doğru sürüklediklerini gördüm.

"Anne," diye fısıldadım, içimdeki her şeyin paramparça olduğunu hissederek. Çünkü bir şekilde biliyordum. Annemi onu tel örgülere götürmem için beni beklerken Harry'yle ırmak kıyısında oyalanmamalı, onun elimi tutmasına izin vermemeliydim.

Geri Dönüş'ten önce inşa edilmiş eski, taş binalı Katedral'in girişine doğru yürürken kaskatı kesilmiştim. Katedral'in ağır, ahşap kapıları açıldı ve benim yaklaştığımı gören komşular kenara çekildiler fakat kimse yüzüme bakmıyordu. Kalabalığın yanımdan geçerken birisinin, "Tel örgülere çok yaklaşmıştı, Lanetlilerden birinin kendisine dokunmasına izin verdi," diye fısıldadığını duydum.

İçeriye girince, sanki taş duvarlar güneşin tüm sıcaklığını emmiş gibi hissettim ve tüylerim diken diken oldu. İçerisi loştu, Rahibelerin inleyip sızlayan bir kadının etrafını çevirmiş olduklarını gördüm fakat ortalarına aldıkları kişi bir Lanetli değildi. Annem tel örgülere ve Lanetlilere hiçbir şekilde yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Kasabamızda bu yüzden çok kişiyi kaybetmiştik. Tel örgünün arkasında babamı görmüş olmalıydı. Babamın karanlıklara gömdüğüm acısı bedenimi yeniden sarmaya başlarken gözlerimi kapadım.

Annemin yanında olmalıydım.

Her ne kadar bütün bu olanlardan saklanabilmek için bir köşeye kıvrılmayı istesem de, annemin yanına giderek diz çöktüm. Başını kucağına koydum ve elini tutarak saçlarıma götürdüm.

Hayatımı özetleyecek olsam şöyle olurdu: Başım annemin kucağında, elleri saçlarımda, ateşin başında oturuyoruz ve bana Geri Dönüş'ten önce ailemizin sayısız kadınlarından kendisine geçmiş hikâyeleri anlatıyor.

Annemin elleri yapış yapıştı ve kendi kanına bulanmış olduğunu biliyordum. Görmemek, ne kadar zarar gördüğünü bilmemek için gözlerimi sımsıkı kapadım.

Annem daha sakindi, elleri bilinçsizce saçlarımda dolaşüyor, başımdaki bandanayı çıkarıyordu. Bir yandan da sallanıyor ve anlayamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söylüyordu.

Rahibeler bir süreliğine bizi baş başa bırakmışlardı. Koruyucuların en elit üyelerinden oluşan Lonca'yla bir köşede toplanmışlardı ve biliyordum ki annemin kaderini kararlaştırıyorlardı. Yarası yalnızca bir sıyrıkça, salgının bulaşma ihtimali olmamasına rağmen onu gözaltında tutacaklardı. Ancak ısırtıp Lanetlilerden salgın bulastıysa geriye sadece iki seçenek kalıyordu: Onu hemen öldürmek veya dönüşene kadar hapsedip sonra da tel örgülerin diğer tarafına bırakmak. Sonuçta, annemin hâlâ aklı başındaysa bunun kararını ona bırakacaklardı.

Temiz bir ölümle ruhunu kurtaracak ya da Lanetlilerin arasmda yaşayacaktı.

Geri Dönüş'ten hemen sonraki dönemde, saldırıya uğramış olanlara böyle bir seçim hakkı verilmediğini derslerimizde öğrenmiştik. Neredeyse hiç vakit kaybetmeden hayatlarına son veriliyormuş. Tabii bu, işler tersine dönmeden önceydi. O zamanlar bu durumda, yaşayanların savaşı kaybettiği varsayılıyormuş.

Fakat bir gün Salgınlı bir kadın Rahibelere yalvarmış, Orman'da, kocasının yanında yaşamak istediğini söylemiş. Seçtiği ve sevdiği adama ettiği evlilik yeminine uyma hakkını kendisine vermeleri için Rahibelere yalvarmış. Bu olay yaşandığında, insanlar bizi Lanetlilerden koruyacak bu yeri çoktan kurmuşlar. O kadın da aslında çok önemli bir konuyu gündeme getirmiş: Yaşayanları Lanetlilerden ayıran tek gerçek şey seçim, özgür iradedir. O, kocasıyla birlikte olmayı seçmiş. Rahibeler ve Koruyucular bu konuyu tartışmışlar fakat son sözü söyleyen her zaman Rahibelerdir. Lanetlilere bir kişi daha eklenmesinin kasabamızı tehlikeye sokmayacağına karar vermişler. Kadın,²¹ salgın tüm bedenini sarıncaya kadar üç Koruyucu eşliğinde bekletilmiş ve sonra da ölüp bir Dönüşmüş Lanetli olmadan hemen önce tel örgülerin diğer tarafına bırakılmış.

Yaşlı bir kadının böyle bir kadere teslim edilmesini aklım almıyordu. Fakat sanırım bu bir seçim meselesiydi.

▼ II ▼

Rahibeler, “Ağabeyin Jed gelene kadar bizimle kalacaksın,” dediler. Jed devriyeden henüz dönmemişti. Rahibeler onu getirmesi için bir haberci yollamışlardı fakat en az bir gün daha dönmesini bekle-miyorduk. O döndüğündeyse annemiz muhtemelen gitmiş olacaktı ve Jed’in onu kararından vazgeçirme şansı olmayacaktı.

Annem, Lanetlilere katılmaya karar vermişti. Ve eminim ki ağabeyim annemin bu kararından dolayı beni suçlayacaktı. Bana, bu kararına neden izin verdiğimi, neden onun adına karar verip Koruyuculardan onu öldürmelerini istemediğimi soracaktı.

Ona ne cevap vereceğimden pek emin değildim.

Yaşayan bir insanı Lanetliler Ormanı’na bırakmak karmaşık bir süreçti. Koruyucular, dönüşümün çok çabuk olmadığını, yaşayan bir insan Orman’a bırakıldığında tek bir parçası bile kalmayacak şekilde Lanetlilere yem olduğunu yıllar önce öğrenmişlerdi.

Fakat Salgınlı birinin kasaba sınırları içinde tutulması da çok tehlikeliydi. Koruyucular, salgına yakalanan kişinin yaşayanlar arasında dönüşmesi riskini almazlardı; ölüm ve Geri Dönüş sürecinin zamanlaması tam olarak bilinmiyordu. Her şey ısırgan ciddiyetine bağlıydı. Küçük, hafif bir ısırıkta salgının yayılıp öldürmesi günler sürebilirken, daha ciddi saldırılar göz açıp kapayıncaya kadar Geri Dönüş’e sebep olabiliyordu.

Bu nedenle Koruyucular, Salgınlı'yı hapsedebilmek için yaşayanlar ve Lanetliler arasındaki bir bölgeyi demir parmaklıklar ve makralardan oluşan karmaşık bir sistemle bir çeşit Araf'a çevirmişlerdi Annem de oradaydı ve ben de yanı başında oturmuş salgın tüm bedenini sararken bir kedinin kuş gördüğünde yaptığı gibi çenesini onatarak dişlerini birbirine vurmasını dinliyordum. Artık konuşamayacak kadar hasta, bir şey anlayamayacak kadar perişandı.

Sol ayak bileğine sıkıca bağlanmış olan ipin ucuyla bilinsizce bir mücadele içindeydi. Hepimiz kaçınılmaz sonu bekliyor fakat yarasmadan anladığımız kadarıyla en az bir gün daha süreceğini biliyorduk. Dönüşüm her zaman hızlı olmazdı.

Annemin yanımda, tel örgünün güvenli tarafında duruyordum. Fakat annemi bir Lanetli olarak gördüğümde korkunç bir şey yapıp kapıları açarak bir güvenlik sorunu yaratmamdan korktukları için yalnız değildim. Anneme ve bana göz kulak olması için ağabeyimin Koruyucu arkadaşlarından biri görevlendirilmişti. Dönüşüm gerçekleşmeden önce kapıları açarsam ya da anneme fazla yaklaşırsam beni öldürecekti. Annemin bu anında yanımda olabilmek için Rahbelerle yaptığım anlaşma böyleydi. Onun yanında olabilecektim fakat ısırsam hemen öldürülecektim.

Dizlerimi göğsüme çekmiş, bacaklarıma sıkı sıkı sarılmış halde oturuyordum. Artık ayaklarımı hissetmiyordum. Sanki kanın, kalbimden öteye gitmeyi reddediyordu.

Annemin ölmesini bekliyordum.

Zaman sanki annemin Geri Dönüş'üne doğru kararlı adımlarla hızla ilerliyordu. Keşke zamanı yakalayıp sarsarak durdurabileydim. Fakat elimden kaçıyor, hiç durmadan akıp gidiyordu. Beniteselli etmek için kasabadan gelen insanlar ne diyeceklerini bileniyorlardı. Rahibeler, ağabeyimin eşi Beth'in, çocuğunu kaybetmemden

korktukları için yataktan çıkmasına izin vermemişler, o da haber yollayarak bizim için dua ettiğini bildirmişti.

Biraz ileride Harry'yi gördüm. Kızgın akşam güneşi, yüzüne vurmuştu. Yanıma gelerek bugün suyun kenarında elimi tuttuğundan, dolayısıyla da anneme gitmeme engel olduğundan bahsetmediğine sevinmiştim.

Hâlâ önümüzdeki hafta Hasat Festivali'ne benimle gitmeyi düşünüyor muydu acaba? Annem ölse bile Hasat Festivali iptal edilmeyecekti. Tıpkı Rahibelerin bize her zaman hatırlattıkları gibi: Geri Dönüş'ten sonra hayat devam etmeliydi. Bütün bu olanlara katlanabilmemizin tek yolu buydu.

Güneş batarken Cassandra bana yiyecek bir şeyler getirdi ve yanıma oturdu. Acı veren güzellikteki günbatımı, Cassandra'nın solgun yüzüne ve saçlarına yansıyor. Sonun yaklaştığını bilen Koruyucu artık biraz uzakta bekliyordu. Annemin hemen dönüşmesi ve ızdırabımın sona ermesi ümidi ve hemen dönüşürse onu tamamen kaybedeceğim korkusu arasında gidip geliyordum.

Bir süre sonra, "Cass, okyanusa inanıyor musun? Sence hâlâ orada mıdır?" diye sordum. Batmakta olan güneşin Orman'daki ağaçların tepesinde yaptığı ışık oyunlarını ve gözümün önündeki her şeyin dalgalanışını izliyordum.

"Annenin okyanusla ilgili anlattıklarını bir kez daha hatırlatsana bana," dedi. Sesi yumuşak ve klbardı.

"Yalnızca su," diye hatırlattım. Ben Geri Dönüş'ten önceki hayata dair, ailemizin kadınlarından bize geçmiş hikâyeleri tekrar tekrar anlatırken Cass beni her zaman zevkle dinlerdi. Bir keresinde annesi, Cass'in kafasını yalanlar ve kötü fikirlerle doldurduğumu söyleyerek benimle konuşmasını yasaklamıştı. Fakat kasabamız böylesine bir yaptırımın uygulanamayacağı kadar ufak bir yerdi.

“Dünyada nasıl bu kadar çok su olabildiğini anlayamıyorum, Mary,” dedi. Aynı şeyi daha önce bana defalarca söylemişti. Gözlerini günbatımından ayırıp bana baktığında içlerinin parladığını gördüm. “Lanetlilerin olmadığı bir dünya düşünemiyorum.” Kaşlarını kaldırarak, “Neden orada olmak yerine burada olalım ki?” dedi.

Batmakta olan güneş, Cass’in gözüne dolan ve sonra da yanağından akan yaşta yansiyordu. Annemi bu şekilde görmek onun kaldıracabileceğinden fazlaydı. Cass’i kendime doğru çektim, yüzü Orman’a dönük olmayacak şekilde başını kucağıma yatırdım ve annemin bana yaptığı gibi saçlarını okşamaya başladım. Kasabanın ışıklarının teker teker yanışını izledik. Annem, kendi küçüklüğünde, Noel gecelerinde Rahibelerin eski jeneratörü çalıştırdıklarını anlatırdı. Bu, arkadaşımın daha önce paylaşmadığım bir hikâyeydi ve o an Cass’e, eskiden yılda bir kez de olsa kasabamızın, gökyüzünden daha parlak bir yere dönüştüğünü anlatmayı düşündüm.

Fakat burnunu çekmeye, iyiden iyiye ağlamaya başlamıştı ve böyle bir gecede kafasını daha fazla hikâyeye doldurmak istemediğime karar verdim.

Cass giderken, onunla gitmem için yalvardı. Fakat yapamazdım. Ona Geri Dönüş gerçekleştiğinde burada olmam gerektiğini söylediğinde, bunun dehşetini kaldıramayarak elleriyle ağzını kapadı, arkasını döndü ve güvenli olduğunu bildiği kasabaya doğru koşmaya başladı.

Ben de onunla koşmak, bulunduğum yerden kaçmak ve bugünü unutmak istiyordum. Fakat yine de kaldım. Parmaklarım titriyor, içime çektiğim hava boğazımda sıkışıp kalıyordu. Annem dönüştüğünde yanında olmalıydım. Bu sabah onu tek başına bıraktıktan sonra, ona en azından bunu borçluydum.

Tel örgülere doğru baktım. Işığın gökyüzünden çekilmesini, ayaklarımın önünde hareket eden gölgeler oluşturmamı izledim. Gözlerimi kısarak görüşümü bulanıklaştırmaya çalıştım. Bunu her

yaptığımda tel örgüler de yok oluyordu. Sanki tek bir dünyamız varmış gibi...

“Anne?” diye fısıldadım gün ağarırken. Gece boyunca gökyüzünde yeni ay vardı ve ben bütün geceyi karanlıkta tel örgülerin ardındaki kuru yaprakların hışırtısını dinleyerek ve olabilecek en kötü senaryoları düşünerek geçirdim. Duyduğum her gıcırta sanki tel örgüler aşıyor, her tırmalama sesinde sanki Lanetliler tellerin zayıf bir noktasını buluyorlardı.

Hava grileşmiş ve nemle dolmuştu. Emekleyerek annemin kafesine kadar yavaş yavaş ilerledim. Kafesin tam ortasında, yerde yatıyordu. O kadar sessizdi ki bir an öldüğünü ve dönüşmek üzere olduğunu düşündüm. Korku ve dehşet boğazıma kadar gelip orada hapsolmüştü. Çığlık atmak istiyordum fakat ağzım açık, öylece duruyordum.

Bacaklarım birbirine dolanmıştı, sürünerek tel örgünün yanına yanaştım ve Koruyucu’nun arkamdan gelen sesini duydum. Ona bakarak, “Hâlâ yaşıyor,” dedim çünkü yaşadığını biliyordum. Koruyucu, omzunun üzerinden sisin içine doğru baktı ve yalnız olduğumuzdan emin olunca izin verir gibi başını salladı. Parmaklarımı tel örgünün paslı demirine doladım; soğuk ve sivri kenarlarının avuçlarıma batışını hissediyordum.

“Okyanus,” diye mırıldandı annem. Aniden başını çevirdi. Kocaman açtığı gözlerini odaklayamadığını fakat bilincinin hâlâ yerinde olduğunu fark ettim. Sürünerek bana doğru yaklaştı ve ellerimiz tel örgünün boşlukları arasında birleşti.

“Okyanus, Mary, okyanus!” Ağzı hızla hareket ediyor, aceleyle konuşuyordu. Koruyucu’nun annemin aklını kaçırdığını ve dönüş-

tüğünü düşünüp beni öldürmesinden korkuyor fakat annemin çok sıkı tuttuğu ellerimi çekemiyordum.

“Okyanus o kadar güzel ki!” Aynı kelimeleri defalarca tekrar ederken, yaşlarla dolan gözleri parlıyordu. “Su, dalgalar, kum, tuz!” Tel örgüyü sallamaya başlamıştı ve teller bir öne bir arkaya dalgalanıyordu. Saatlerdir can çekişirken birden bu kadar güçlenebildiğine inanamıyordum.

“Beni tüketiyor,” dedi fısıldayarak. Parmağını tellerin arasından geçirerek bileğimi okşadı. “Benim küçük kızım,” dedi. “Unutma, benim küçük kızım.” Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Tam o sırada Koruyucu’nun bağırıldığını duydum ve annem aniden yere düşünce ellerimiz ayrıldı.

Annemin ölümü ve dönüşümü arasında geçen o dakikada Tanrı’ya olan inancımı yitirdim.

Ben tel örgülerden uzağa kaçarken, Koruyucu da annemin bileğine bağlı olan ipin diğer ucunu hızla çekti. İp, bir ağacın yüksekteki dallarına bağlı bir makara sistemine sabitlenmişti ve Koruyucu ipe asılınca annem kafesin kenarına doğru sürüklendi. Koruyucu kumanda kolunu çekti, demir parmaklıklar yükselerek açıldı ve annemin cansız bedeni Lanetliler Ormanı’na doğru kaydı. Koruyucu ipi kesti, kolu bir kez daha itti ve kapılar gıcırdayarak kapandı. Bir anlığına her yer sessizleşti. Nefeslerimiz havadaki sise karışıyordu.

Annemin bedenini Lanetlilere teslim ettikten sonra görevini tamamlamış olan Koruyucu elini omzuma koydu. Beni teselli etmek

için mi yoksa aptalca bir şey yapmamı önlemek için miydi, artık bir önemi yoktu. Parmaklarımn ucundan onun nabzını hissedebildiğimi hayal ettim. O anda etrafımızın ölümle sarılmış olmasına rağmen ikimiz de bir o kadar canlıydık.

Annemin dönüşümünü izlemek istediğimden emin değildim. O manzarayı görmeyi kaldırabilecek miydim? Fakat o anı merak etmeden duramıyordum. Beni hatırlayacağı bir kıvılcım ya da bir an olacak mıydı? Eski hayatını hatırlayacağı bir an...

Annem bana Geri Dönüş'ten çok uzun zaman önce, yaşayanların ölümden sonra ne olduğunu merak ettiklerine dair hikâyeler anlatırdı. Bana bütün dinlerin bu bir tek belirsizlik üzerinde doğup geliştiğini söylerdi.

Artık ölümden sonra ne olduğunu bildiğimize göre eski sorunun yerine bir yenisi gelmişti: Neden?

Birden, içimden pişmanlık çığlıkları yükselmeye başlamıştı. Ona daha farklı bir kıyafet mi giydirseydim? Onu daha sıcak tutacak kıyafetler ve daha iyi ayakkabılar... Kıyafetinin iç kısmına onu çok sevdiğimi yazan bir not koymalı mıyım? Babamı bulması ne kadar zaman alacaktı ya da babamı gördüğünde onu tanıyacak mıydı? Zihnimde ikisinin tel örgünün arkasında el ele tutuşmuş görüntülerini canlandırdım.

Ben neler olduğunu bile anlayamadan annem ayağa kalktı. Bana baktı ve o an tek düşünebildiğim, Annem'di fakat sonra ağzını açtı ve bütün dünyamı başıma yıkan çığlıklar atmaya başladı. Bağarmaktan sesi çıkmaz olunca, çığlıklar inlemelere dönüştü.

Artık dayanamıyordum. Koruyucu'nun beni tutan ellerinden kurtulup anneme doğru gidebilmek için bir hamle yaptığım sırada birinin beni uyarmak için bana seslendiğini duydum.

Bu Jed'di. Geldiğini duymamıştım fakat kokusunu alabiliyordum; Orman'ın ve işin kokusu, evimizdeki tütsünün kokusu... Dönüp

arkama bakmaya gerek duymamıştım. Orada olduğunu biliyordum ve kendimi bırakarak sırtımı Jed'in göğsüne yasladım. Nöbetten tam zamanında dönmüş, annemin ölümüne ve dönüşümüne şahit olmuştu.

İçinde barındırdığı Koruyucu ruhu daha sonra beni yargılayacak ve suçlayacaktı. Çünkü annemin bu seçimi yapmasına izin vermiştim ve ırmak kıyısında oyalanarak ikisinin de acı çekmesine sebep olmuştum. Çünkü annemin Orman'a bensiz gidebileceğini düşünemeyecek kadar bencilce davranmıştım ve onu durdurmak için yanında olamamıştım.

Fakat şu an için, o benim ağabeyimdi. Hem annemizi hem de babamızı kaybetmiştik ve birbirimizden başka hiç kimsemiz yoktu.

▼ III ▼

Jed beni Katedral'e götürür götürmez Rahibeler kıyafetlerimi çıkararak beni kutsal suda boğarcasına yıkamaya başladılar. Artık Tanrı'ya inancım kalmadığı için suyun tenimi yakmasını bekledim fakat hiçbir şey olmadı. Rahibeler dualar okuyarak bedenimi ovalarlarken, Jed'in Katedral'den çıkarıldığını gördüm.

Beni sudan çıkardıklarında gözlerim yanıyor, uzun saçlarım örümcek ağı gibi yüzüme yapıştığından öksürüyordum. "Katedral'den dışarıya çıkmayacaksın," dediler. "Tel örgülere gitmene izin veremeyiz."

Endişelerini anlıyordum ve ne kadar karşı çıksam da fikirlerinin değişmeyeceğini biliyordum. Fakat yine de annemin peşine düşmek gibi aptalca bir şey yapacağımı sanmaları beni rahatsız ediyordu.

O artık yoktu.

Omuzlarıma bir battaniye koyarak beni daha önce hiç dikkatimi çekmemiş olan bir koridordan birkaç merdiven aşağıya, oradan da taş duvarları ve zemini olan, bir karyola ve mezarlık üzerinden Orman'a doğru bakan bir pencereden ibaret bir odaya götürdüler. Annemin dönüşümüne tanık olduktan sonra korkunç şeyler yapabileceğimi düşünmelerine rağmen beni onun dönüştüğü yere bakan bir odaya yerleştirmeleri çok gülünçtü. Pencereden, annemin sürüklendiği demir parmaklıklar ve hatta tel örgülere dayanmış birkaç Lanetli görünüyordu. İniltileri açık pencereden hafif hafif duyuluyordu.

“Neden eve gidemiyorum?” diye sordum, arkamdan kapıyı kaparlarken.

Rahibelerin en yaşlısı Tabitha, kapının eşiğinde duraksadı. “Burada kalman daha iyi.”

“Peki ya ağabeyim?” Kollarımı kavuşturdum, ellerimle dirseklerimi tutarak kabuğuma çekildim.

Soruma cevap vermedi. Sonra kapı kapandı ve arkadan gelen anahtar sesini duydum. Lanetlilerin sesiyle baş başa kalmıştım.

Bir süre güneşin gökyüzünde gezinmesini izledim. Günün ilerleyen saatlerinde, ortalığın iyice ısınmasıyla birlikte Lanetlilerin tellerden çekildiklerini ve Orman’a doğru gittiklerini fark ettim. İnsan eti kokusu almadıkları sürece bozulmayacak, uzun bir uykuya yatacaklardı.

Annemi görebilme umuduyla tel örgüleri izledim fakat ondan hiçbir iz yoktu.

O gece ay yoktu ve ben de yıldızların, karanlık boşluğu doldurmalarını izledim. Yoğun ve alçak bulutlar tüm manzarayı kapadığı için yatağıma geçip oturdum. Kapmın yanındaki küçük masada duran mumu bile yakmamıştım.

Uyumak, rüyalarımın beni bu dünyadan çıkartarak her şeyi unutturmasını istiyordum. Etrafımı saran anılara engel olmasını, beni tüketen bu acıya son vermesini istiyordum.

Ahşap kapının altındaki boşluktan ince bir ışık hüzmesi süzülüyor, etrafımı saran duvarları hafifçe aydınlatıyordu. Bir yerlerde bir cırcır böceği ötüyordu. Battaniyeyi başımın ve omuzlarımın üzerine aldım, dizlerimi göğsüme çektim ve annem için sessizce ağladım.

Ertesi gün uykusuzluktan gözlerim yanıyordu. Odamın zemininde dolaşan güneş ışığının benden gitgide uzaklaşmasını izledim. Birisi bana yemek ve bir sürahi su getirdi fakat ikisi de hiç ilgimi çekmiyordu. Daha sonra Rahibe Tabitha geldi. Nasıl olduğuma bakmak istediğini söylediye de aklımı kaçırıp kaçırmadığımı kontrol etmek için geldiğinin farkındaydım. Ailemin yok oluşunun ağırlığı altında ezilip ezilmediğimi görmek istemişti. Ve gün bu şekilde devam etti: yemek, Rahibe Tabitha, su, Rahibe Tabitha...

Küçük bir yanımla isyan etmek, bu odadan kurtulmak, kaçmak ve ağabeyimle birlikte yas tutmak istiyordum. Fakat o kadar yorulmuştum ki bedenim hareket etmeyi reddediyordu. Burada ısıniyordum, karnımı doyuruyordum, yalnızdım, kimsenin beni yargılayan, suçlayan sorularına ve bakışlarına maruz kalmıyordum. O gün annemin neden tek başına olduğunu, neden onunla olmadığımı açıklamam gereken kimse yoktu.

Onun yerine bütün zamanımı, hatırlamaya çahşarak geçirebiliyordum. Gözlerim kapalı ve bedenim hareketsiz halde yerde yatarken annemin ellerini saçlarımda hissetmeye çalışıyor ve bana tekrar tekrar anlattığı hikâyeleri aklımda yineliyordum. Hiçbir ayrıntıyı unutmak istemiyor ve unuttuklarım varsa diye dehşete kapılıyordum. Her hikâyeyi baştan sona tekrarlıyordum. Hepsi de aya dokunan insanlar, cennete yükselen binalar ve okyanuslarla ilgili imkânsız hikâyelerdi. Ailemi kaybettiğim gibi onları da kaybetmek istemiyor, beynime kazınmalarını, benim bir parçam olmalarını istiyordum.

Ağabeyim hiç ziyaretime gelmiyordu ve Rahibelerden de onunla ilgili bir haber alamıyordum. Beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Ona karşı öfke duyabilmek, şaşkınlık ve acıdan başka duyguların tadını çıkarabilmek istiyordum fakat onun yas tutma şeklinin de bu olduğunu anlayabiliyordum.

Nihayet bir haftanın sonunda Rahibe Tabitha yanıma gelerek elime siyah bir tunik tutuşturdu, gitmekte özgür olduğumu ve hayatıma devam edebilmem için bana verdiği güçten ötürü Tanrı'ya şükretmem gerektiğini söyledi.

Tanrı'nın artık hayatımda yeri olmadığını ona söylemek istemediğimden başımı sallamakla yetindim ve yalnızca bir hafta önce mutluluk içinde yaşadığımız evimize doğru yola çıktım. Daha doğrusu, artık ağabeyimin eviydi çünkü annem ölünce, ailenin tek erkeği olarak ev ona kalmıştı. Annemin artık orada olmadığını bildiğim için her adımda biraz daha içim acıyordu. Bir daha hiç orada olmayacaktı. Pürüzlü ahşap duvarlar arasına hapsolmuş bütün o anıları, sıcaklığı, kahkahaları ve hayalleri düşündüm.

Hepsinin yavaş yavaş dışarı sızıp gün ışığına karıştığını hissediyordum. Sanki evimiz kendisini bizim geçmişimizden arındırıyor gibiydi. Annemi, hikâyelerini ve çocukluğumuzun anılarını siliyordu. Hiç düşünmeden elimi kapının sağındaki duvara koydum. Bu duvarda, kasabadaki her evde olduğu gibi, Rahibelerin, üzerine kutsal dizeler işlediği ahşap bir plaka vardı. Kapının eşiğinden her geçişimizde Tanrı'yı ve O'nun sözlerini hatırlamak için buraya elimizi bastırmak bizim için hem bir görev hem de bir alışkanlık haline gelmişti.

Elimi bastırdığım dizelerin beni sakinleştirmesini, içimi ılık ve merhametle doldurmasını bekledim. Fakat böyle bir şey olmadı; içimde acıyan boşluğu dolduramadı. Artık Tanrı'ya inanmadığıma göre, kendimi tekrar bir bütün olarak hissettiğim günler gelecek miydi, bilmiyordum.

Parmaklarımın altındaki ahşap plaka, nesiller boyunca bu noktaya elini bastıran kasabalılar sayesinde pürüzsüzleşmişti. Annem buraya bir daha hiç dokunamayacaktı.

Ağabeyim bugün geleceğimi biliyormuşçasına kapıyı birden açınca sıçrayarak elimi yazının üzerinden çekti. Onu görmek bana

anılarımı ve taze acımı hatırlattı. İçeri girmeme izin vermemesini, Beth'in konuşmalarımızı duyabileceğinden endişe etmesine yordum.

Kendi ağabeyimin yanında hissettiğim gerginlik beni şaşırttı. Bir zamanlar ikimiz arkadaşlık ve her şeyimizi paylaşırdık. Fakat o her zaman babamın oğlu ben de her zaman annemin kızıydim. Babamı Lanetlilere vermek onu fazlasıyla yıkmıştı ve son birkaç ayda onun daha da acımasızlaştığını hissetmiştim. Gönüllü olarak Koruyucuların arasına katılmış ve orada hızla yükselmişti. Parmaklarımı önümde birleştirerek yüzünde bir zamanlar gördüğüm yumuşaklığı aradım fakat tüm görebildiğim sert hatları oldu.

"Gitmesine neden izin verdin?" diye sordu. Omzumun üzerinden gözlerine yansıyan güneş ışığım engellemek için elini alına dayamıştı ve duruşu bana annemin Orman'da babamı ararkenki halini hatırlatıyordu.

Bu soruyu soracağını biliyor fakat ne duymak istediğini bilmiyordum. "Bu onun seçimiydi," dedim.

Hemen yanıma, yere tükürdü ve tükürüğünün bir kısmı da çenesindeki kısa sakalına bulaştı. "Onun seçimi değildi." Sesi gergin fakat sakindi. Aslında bağırmak istediğini fakat ortalık yerde olay çıkarmak istemediğini biliyordum. "Aklım kaçırmıştı, hastaydı."

Öfkesinin ve acısının iliklerime işlediğini hissediyor ve tüm duygularını üzerime alarak yükünü hafifletmek istiyordum. Fakat kendi içimde hissettiklerim o kadar ağırdı ki beni boğuyor, ağabeyimi rahatlatmamı imkânsızlaştırıyordu.

"Onu öldüremezdim, Jed. Bunu yapmalarına izin veremezdim." Konuşurken başımı önüme eğmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Onu Lanetlilerin arasına atmakla farklı bir şey mi yaptığını sanıyorsun, Mary?" Elini uzatıp omzumu öyle sıkı tuttu ki parmaklarının kemiklerime battığını hissediyordum. "Şimdi onu benim öldürmem gerekecek, anlamıyor musun? Nöbet sırasmda onu görürsem ne ola-

cağını sanıyorsun? Onu öylece bırakabileceğimi mi düşünüyorsun?” dedi eliyle tel örgüleri işaret ederek. “Bu yaşamak değil. Bu normal değil. Bu hastalıklı, iğrenç, korkunç bir durum ve bana bunu yapabileceğine inanamıyorum. Kendin yapacak gücün olmadığı için beni bunu yapmaya mecbur bıraktığına inanamıyorum.”

Kendisi bir seçim yapmak zorunda kalmak istemediği için anemi benim öldürmem gerektiğini düşündüğünü artık anlamıştım.

“Üzgünüm, Jed,” dedim çünkü aramızdakileri düzeltmek için başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. O bir Koruyucu’ydu ve tek görevi kasabayı korumak, tel örgüleri onarmak ve Salgınları öldürmek olan birkaç kişiden biriydi. Bunun benim değil, annemin seçimi olduğunu anlamasını nasıl sağlayabileceğimi bilmiyordum. Annem, bu seçimi yaparken sonradan kendisini oğlunun öldürmek zorunda kalabileceğini biliyor olmalıydı. Bazen insanın sevgi ve bağlılıkla, eşine kavuşmak için hayattaki her şeyi hiçe sayarak Orman’a gitme kararı alabileceğini ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

Ona sarılmak için bir hamle yaptıysam da omzumda duran elini çekmediği için daha fazla yaklaşmadım.

“Artık bu evin erkeği benim, Mary,” dedi.

Yine de ağabeyim olduğunu ona hatırlatabilmek için gülümsemeyi deneyerek, “Bu, kardeşine sarılamayacağın anlamına gelmez,” dedim.

Fakat yüzünde beklediğim gülümsemeyi görememiştim. “Rahibe Kardeşliği’ne katılacağımı duydum,” dedi. Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Buraya gelirken onun nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum –öfke, acı, pişmanlık– fakat bana sırtını döneceğini hiç düşünmemiştim. Bana konuşma, kendimi savunma fırsatı bile vermeden beni kovacağını ve Rahibelere bırakacağını hiç düşünmemiştim. Demek bu nedenle Katedral’e hiç gelmemişti; onun kafasında benim yerim hep Rahibelerin yanıydı ve ben çoktan bir Rahibe’ydim.

Bir yanım işlerin bu noktaya varacağını, hayatımızda bu sahnenin yaşanmasının kaçınılmaz olduğunu her zaman biliyordu. Bugün eve gelirken annemin bir avuç eşyasını almama bile izin vermeyeceğini bir şekilde biliyordum. Hepsini kendisi alacaktı.

“Kimse seninle birlikte olmak istemedi, Mary. Hiç kimse sana teklifte bulunmadı. Bu kış seninle kimse flört etmeyecek.” Parmaklarını hâlâ omzuma batırıyordu.

“Fakat Harry...” dedim çaresice, yalnızca bir hafta önce Harry’nin beni Hasat Festivali’ne davet ettiği ırmak kıyısını gizleyen tepeyi işaret ederek. Harry’nin teklifine cevap verip vermediğimi hatırlamaya çalıştım.

Jed, zihnimdeki perişan haykırışın ne olduğunu anlamama fırsat vermeden başını iki yana salladı. Konuşmak için ağzımı açtığımda sözümü kesti.

“Harry sana bir teklifte bulunmadı, Mary.”

O zamana kadar kendimle ilgili bildiğim her şey bedenimi kurutarak içimden akıp giderken Jed’e bakakalmıştım. Kasabamda, evlenmemiş bir kızın üç seçeneği olurdu. Ailesiyle yaşayabilir, kendisini isteyen bir erkekle kış boyunca flört edip bahar törenleri sırasında evlenebilir veya Rahibe Kardeşliği’ne katılabilirdi. Kasabamız Geri Dönüş’ten kısa bir süre sonrasında beri dış dünyadan soyutlandığı için yıllar içinde güçlü ve kalabalık bir yer haline gelse de, her sağlıklı gencin bir kızla evlenmesi ve mümkünse çocuk yapması hâlâ bir zorunluluk gibiydi.

Neslimi harap eden salgın, yeni doğanları çok daha değerli kılmıştı. Ve son birkaç senedir, evlilik yaşına gelenlerimiz azınlıkta olduğundan doğal olarak benim de beklentim evlenmektir. Bu sonbaharda Harry gibi birinin gelip beni Festival’e davet etmesiydi. Lanetli eşinin peşinden Lanetliler Ormanı’na gidebilecek kadar büyük bir aşk yaşayan annem gibi, sevgiyi bulabileceğimi umuyordum.

Tabii ki Jed beni eve alabilir, beni isteyen biri olup olmadığını görmek için gelecek kişi kada bekleyebilir, hem annemin hem de babamın Lanetli olduğunu, ailenize sonsuz ölümün karıştığını içlerine sindirebilmeleri için kasaba hakına biraz zaman tanıyabilirdi. Fakat Jed'in böyle bir şey istemediği ayet açıktı.

"Hâlâ vakit var," dedim. Erbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı. Beni yanına almasını isterken sesimdeki çaresizliği kendim de duyabiliyordum.

"Senin yerin Rahibelerin yanı," dedi, duygusuzca. "İyi şanslar." Kollarıma bastırduğu parmaklarıyla beni kapıdan dışarı doğru itti. Gözlerinin içine baktığımda, bana şans dilerken samimi olduğunu fark ettim.

"Ya Beth?" diye sordum, ağabeyimle bir dakika daha geçirebilmek için aklıma gelen her vahaneyi kullanmaya çalışarak. Çok değil, yalnızca birkaç hafta öne ve ashında tüm hayatımız boyunca paylaştığımız o dostluğu yeniden alevlendirebilmeyi umuyordum.

Kapının çerçevesini eliyle sıkarken çenesindeki tüm kasların gerildiğini gördüm. "Bebeğini kaybetti," dedi. Evin içine doğru bir adım geriledi ve içerideki kararık yüz ifadesini gizledi. "Bir erkekti," diye ekledi ve kapıyı iterek kapadı.

İçeri girebilmek için son bıhamleyle ileri atıldım fakat arkadan gelen kilit sesini duyunca durasardım. Elim havada asılı kalmıştı. Ona dokunmak, sarılmak ve onunla yas tutmak istiyordum. Ahşap kapının sıcaklığı elimin altına hissederken, hala olacaktım, diye düşündüm. Jed'e bağırarak, onu kadar acı çektiğimi söylemek, özür dilemek ve ona ihtiyacım olduğunu anlatmak istiyordum.

Ancak sonra, onun birlikte izülebileceği yeni bir ailesi olduğunu hatırladım. Ben artık onu rahatlamaya yetmiyordum. Ben ona sadece ailesinin ölümünü hatırlatıyordum. Parmaklarım kapının üzerinde

kasıldı ve tırnaklarım ahşap yüzeye batarken artık tamamen yalnız olduğumu hissettim.

Boğazımın yanmasına engel olmaya çalışarak elimi kapıdan çektim ve bildiğim tek yuvaya arkamı döndüm. Çevredeki tanıdık evlere baktım. Canlı yaz bahçelerinin artık kurumuş, yer yer çatlamış toprağının üzerinde üç küçük kız el ele vermiş, dönerek şarkı söylüyorlardı. Vakit kaybetmeden Katedral'e dönmem gerektiğinin farkındaydım fakat Rahibelere katılırsam hayatımın Kutsal Kitap'a çalışmakla geçeceğini, kendi istek ve arzularım için neredeyse hiç vaktim olmayacağını da biliyordum. Bu nedenle küçük evlerin ve hasat edilerek kışa hazırlanmış tarlaların önünden geçerek kasabanın doğu sınırındaki tepeye tırmanmaya başladım.

Çocukken Rahibelerden aldığım derslerde öğrendiğim kadarıyla, Onlar -ki Onlar'ın kim oldukları uzun zaman önce unutulmuştu- olacakları Geri Dönüş'ten hemen önce öngörmüşler. Bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini ve ortalığın her an Lanetlilerle dolabileceğini biliyorlarmış.

Onlar yine de durumu kontrol altına alabileceklerini düşünmüşler. Ve böylece, Lanetliler yaşayanlara salgın bulaştırmaya devam ederken ve Geri Dönüş'ün yarattığı baskı artarken Onlar, kasabanın etrafını tel örgülerle çevirmeye başlamışlar. Uçsuz bucaksız uzunluktaki tel örgülerle... Tellerin amacı Lanetlileri mi dışarıda tutmaktı yoksa yaşayanları mı içeride tutmaktı, artık bilemiyorduk. Fakat sonuçta kasabamız, Lanetlilerle dolu devasa Orman'ın ortasına kurulu, içinde hayatta kalanları barındıran, dışarıya kapalı bir yerleşim yerine dönüşmüştü.

Kasabamızın bu Orman'ın içinde nasıl var olduğuyla ilgili birçok görüş vardı. Katedral'in ve diğer bazı binaların Geri Dönüş'ten daha eski olduğu açıktı ve kimilerine göre Onlar bu yapıları tapınak olarak inşa etmişlerdi. Bazılarına göreyse, biz seçilmiş insanlardık; atalarımız,

Tabii ki Jed beni eve alabilir, beni isteyen biri olup olmadığını görmek için gelecek kışa kadar bekleyebilir, hem annemin hem de babamın Lanetli olduğunu, ailemize sonsuz ölümün karıştığını içlerine sindirebilmeleri için kasaba halkına biraz zaman tanıyabilirdi. Fakat Jed'in böyle bir şey istemediği gayet açıktı.

"Hâlâ vakit var," dedim. Birbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı. Beni yanma almasını isterken sesimdeki çaresizliği kendim de duyabiliyordum.

"Senin yerin Rahibelerin yanı," dedi, duygusuzca. "İyi şanslar." Kollarıma bastırduğu parmaklarıyla beni kapıdan dışarı doğru itti. Gözlerinin içine baktığımda, bana şans dilerken samimi olduğunu fark ettim.

"Ya Beth?" diye sordum, ağabeyimle bir dakika daha geçirebilmek için aklıma gelen her bahaneyi kullanmaya çalışarak. Çok değil, yalnızca birkaç hafta önce ve aslında tüm hayatımız boyunca paylaştığımız o dostluğu yeniden alevlendirebilmeyi umuyordum.

Kapının çerçevesini eliyle sıkarken çenesindeki tüm kasların gerildiğini gördüm. "Bebeğini kaybetti," dedi. Evin içine doğru bir adım geriledi ve içerideki karanlık yüz ifadesini gizledi. "Bir erkekti," diye ekledi ve kapıyı iterek kapadı.

İçeri girebilmek için son bir hamleyle ileri atıldım fakat arkadan gelen kilit sesini duyunca duraksadım. Elim havada asılı kalmıştı. Ona dokunmak, sarılmak ve onunla yas tutmak istiyordum. Ahşap kapının sıcaklığını elimin altında hissederken, hala olacaktım, diye düşündüm. Jed'e bağırarak, onun kadar acı çektiğimi söylemek, özür dilemek ve ona ihtiyacım olduğunu anlatmak istiyordum.

Ancak sonra, onun birlikte üzülebileceği yeni bir ailesi olduğunu hatırladım. Ben artık onu rahatlatmaya yetmiyordum. Ben ona sadece ailesinin ölümünü hatırlatıyordum. Parmaklarım kapının üzerinde

kasıldı ve tırnaklarım ahşap yüzeye batarken artık tamamen yalnız olduğumu hissettim.

Boğazımın yanmasına engel olmaya çahşarak elimi kapıdan çektim ve bildiğim tek yuvaya arkamı döndüm. Çevredeki tanıdık evlere baktım. Canlı yaz bahçelerinin artık kurumuş, yer yer çatlamış toprağının üzerinde üç küçük kız el ele vermiş, dönerek şarkı söylüyorlardı. Vakit kaybetmeden Katedral'e dönmem gerektiğinin farkındaydım fakat Rahibelere katılırsam hayatımın Kutsal Kitap'a çalışmakla geçeceğini, kendi istek ve arzularım için neredeyse hiç vaktim olmayacağım da biliyordum. Bu nedenle küçük evlerin ve hasat edilerek kışa hazırlanmış tarlaların önünden geçerek kasabanın doğu sınırındaki tepeye tırmanmaya başladım.

Çocukken Rahibelerden aldığım derslerde öğrendiğim kadarıyla, Onlar –ki Onlar'ın kim oldukları uzun zaman önce unutulmuştu– olacakları Geri Dönüş'ten hemen önce öngörmüşler. Bir şeylerin korkunç derecede yanhş gittiğini ve ortalığın her an Lanetlilerle dolabileceğini biliyorlarmış.

Onlar yine de durumu kontrol altına alabileceklerini düşünmüşler. Ve böylece, Lanetliler yaşayanlara salgın bulaştırmaya devam ederken ve Geri Dönüş'ün yarattığı baskı artarken Onlar, kasabanın etrafını tel örgülerle çevirmeye başlamışlar. Uçsuz bucaksız uzunluktaki tel örgülerle... Tellerin amacı Lanetlileri mi dışarıda tutmaktı yoksa yaşayanları mı içeride tutmaktı, artık bilemiyorduk. Fakat sonuçta kasabamız, Lanetlilerle dolu devasa Orman'ın ortasına kurulu, içinde hayatta kalanları barındıran, dışarıya kapalı bir yerleşim yerine dönüşmüştü.

Kasabamızın bu Orman'ın içinde nasıl var olduğuyla ilgili birçok görüş vardı. Katedral'in ve diğer bazı binaların Geri Dönüş'ten daha eski olduğu açıktı ve kimilerine göre Onlar bu yapıları tapınak olarak inşa etmişlerdi. Bazılarına göreyse, biz seçilmiş insanlardık; atalarımız,

kendi dönemlerinin en iyileri oldukları için buraya hayatta kalmak üzere yollanmışlardı. Kim olduğumuz ve neden burada olduğumuz bilgisi tarihin sayfalarında yoktu çünkü atalarımız hayatta kalmakla meşgulken, bildiklerini yazıp diğer nesillere geçirecek vakit bulamamışlardı. Annemdeki büyük büyük büyük büyükannemin okyanusta duran resmi gibi, bir zamanlar elimizde olan birkaç kalıntı da ben çocukken yangında yok olmuştu.

Kasabamızın ötesinde, Orman'ın dışında ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrimiz yoktu.

Fakat Onlar, en azından, küçük dünyamızı yarattıktan sonra da uzun süre yetecek kadar tel örgü stoklayacak kadar akıllılarmış. Böylece kasabamız kurulduktan sonra Orman'ı geriye iterek büyümeye başlamıştı. Atalarımız azar azar ilerleyip Orman'ı bölge bölge işgal ederek geriye hiç tel örgü kalmayınca dek kasabayı genişletmişler.

Bu tepe kasabaya en son eklenen büyük arazilerden biriymiş. Atalarımız, Orman'ı gözetlemek için yüksek bir tepenin şart olduğunu düşünmüşler. Eskiden tepenin en yüksek noktasında bir gözetleme kulesi vardı fakat iyice bakımsız kalınca kullanılmaz oldu. Yine de bu, beni tepeye tırmanmaktan, Rahibelere katılmadan önce kasabamızın en yüksek tepesine son bir kez çıkmaktan alıkoyamamıştı.

Tepeden, aşağıdaki dünyaya baktım. Sağ tarafımda, neredeyse uçsuz bucaksız tarlalar ve ağılardan çıkarılmış, tel örgülerin uzaktaki kenarlarında toplaşmış koyunlar ve inekler vardı. Orman'a doğru gitseler bile sorun değildi çünkü Lanetlilerin salgını insanlar dışındaki hiçbir hayvana bulaşmıyordu.

Solumda ise kasaba vardı. Bu kadar tepeden bakınca evler olduklarından da küçük görünüyordardı. Katedral ise günbatımı sınırında göze çarpan en büyük yapıydı. Katedral'in büyük taş binası ile Orman'ın sınırı arasında ise sadece Katedral'in mezarlığı vardı.

Buradan bakınca taş binanın garip şekillerde büyüdüğünü; sonradan eklenen kanatların, merkez tapınaktan tuhaf açılarla çıktığını fark ettim.

Tepenin eteğinde, kasabanın karşı tarafında, ağaçların arasından bir yara izi gibi Orman'ın derinliklerine uzanan patıkaya açılan demir parmaklıklı bir kapı vardı. Bu ve Katedral tarafından uzanan ikinci patika, tel örgülerle korunsa da Rahibeler ve Koruyucular o taraflara gitmemizi kesinlikle yasaklamışlardı.

Bu patikalar dikenli bitkiler, çahlar ve yabani otlarla kaplı, işe yaramaz toprak parçalarıydı. Önlerindeki kapılar da kendimi bildim bileli kilitliydi.

Patikaların nereye vardığını hiç kimse hatırlamıyordu. Bazılarına göre kaçış yollarıydı, bazılarına göre de Orman'a odun bulmaya gidenlerin açtıkları yollardı. Tek bildiğimiz, birinin güneşin doğduğu, diğerinin de battığı tarafa doğru gittiği idi. Eminim ki atalarımız patikaların nereye gittiğini biliyordu fakat Geri Dönüş'ten önceki dünyayla ilgili her şey gibi, bu bilgi de yok olmuştu.

Kendi tarihimizi ancak kendimiz kaydedebilirdik ve bu konuda başarısız olmuştuk. Bu, çocukken okulda oynadığımız oyuna benziyordu. Yuvarlak oluşturacak şekilde otururduk. Bir öğrenci yanındaki kulağına bir cümle fısıldardı ve o cümle son öğrenciye kadar kulaktan kulağa söylenirdi. Son öğrenci, duyduğu cümleyi yüksek sesle tekrarladığında ilk söylenenden ne kadar farklı olduğu anlaşılırdı.

İşte bizim hayatımız da artık böyleydi.

▼ IV ▼

Kuleden inip Katedral'e doğru yola çıktığımda öğleden sonrayı geçiyordu. Rahibeler beni bekliyorlardı.

"Demek bize katılmaya karar verdin," dedi en yaşlıları olan Rahibe Tabitha. Orta yaşlı iki Rahibe'nin arasında, mihrabın önünde durmuş bana bakıyordu.

"Başka şansım yok," dedim ki gerçek buydu.

Rahibe sert bir tavırla nefes alırken dudaklarının ince bir çizgiye dönüştüğünü görebiliyordum. Aniden arkasını dönerek kürsünün yanından, perdeyle kapatılmış gizli bir kapıdan içeri girdi. "Beni takip et," dedi. Bu bir rica değildi, ben de söyleneni yaptım. Diğer iki Rahibe de arkamızdan geldi.

Metal kemerli, büyük, ahşap bir kapıya gelene kadar koridor boyunca Katedral'in o ana dek hiç görmediğim bölümlerinde hızla ilerledik. Rahibe Tabitha kapıyı kuvvetlice çekerek açtı, masanın üzerindeki mumu aldı ve taş bir döner merdivenden aşağı inmeye koyuldu. Katedral'in havası giderek soğuyor ve rutubetleniyordu. Merdivenin sonu, içinde sıra sıra boş raflar olan, mağaraya benzer bir odaya çıkmıştı.

Orada da durmadık. Odayı geçerek karanlık bir köşeye geldik. İçimden, bu garip yerde korkacak hiçbir şey olmadığını, Rahibelerin

her zaman bu kasabanın insanlarını koruduklarını düşündüm. Fakat bedenimi esir alan ve iliklerime kadar işleyen ürpertiye engelleyemedim.

Rahibe Tabitha, arkasında kilitli bir kapı olan bir perdeyi daha açtı. Boynundaki zincirden bir anahtar çıkararak kapıyı açtı ve beni içeriye doğru itti. Yine bir koridor boyunca arkasından gittim. Bu koridor taş duvarları, toprak zemini ve kalın, ahşap kirişli tavanıyla daha çok bir tünele benziyordu. Duvarlarda yine raflar vardı ve arada raflara gizlenmiş tek tük tozlu şişeler görüyordum.

“Çok çok uzun zaman önce, Geri Dönüş’ten yüzyıllar önce, bu binanın bir fidanlığa ait olduğunu biliyor muydun? Bir şaraphane olarak kullanıldığını...” diye sordu Rahibe Tabitha. Ayak seslerimiz etrafımızı saran taş duvarlarda yankılanıyor, mumun ışığı titriyordu. Bu tür bir bilgiyi okulda öğrenmediğimizi bildiğinden sorusuna cevap beklememişti.

“Bugün kasabamızı çevreleyen Orman’ın yerinde, göz alabildiğine uzanan üzüm bağları vardı. Koruyucular hâlâ fidanlığın kalıntılarına rastladıklarını, tel örgülere sarıyan asmalar bulduklarını söylüyorlar.”

Tünel hafifçe sola doğru kıvrılmıştı. Arada sırada taş duvarlara gömülü kapıların önünden geçiyorduk. Yıpranmış kapıların ahşap yüzeyleri çentik ve izlerle doluydu, üzerlerinde kalın sürgüler vardı. Ardında ne olduğunu sorma isteğiyle birinin önünde durakladıysam da arkamdan gelen Rahibeler beni itekleyerek bir şey sormama fırsat vermediler. Asmalar ve tüneli neden bir sır olarak sakladıklarını ve Rahibe Tabitha’nın bunu söylemek için neden bu anı seçtiğini merak ediyordum.

“Şarabı mayalanması için bizim Katedral’in altında sakarlardı fakat asıl yapıldığı yer burası değildi,” diye devam etti Rahibe Tabitha. Nihayet tünelin sonuna ulaştığımızda toprak zeminde, yukarı çıkan birkaç ahşap basamak gördüm. Rahibe Tabitha durup bana doğru döndü. Basamakların sonunda, tavana yerleştirilmiş ahşap kapıya baktım.

“Şarap başka bir yerde yapılıyordu,” dedi Rahibe Tabitha dik-katimi kendine çekmeye çalışarak. “Şarap yapımında üzümlerin ayak altında ezilmesi gerekiyordu ki bu çok pis bir işti ve böcek-lere de davetiye çıkarıyordu. O nedenle bu iş için ayrı bir kuyu evi kullanılırdı. Bu tünelden de rezervler taşınır ve saklanırdı. Sonunda toprak verimsizleşince şaraphane de terk edildi. Eski, ahşap kuyu evi de çürüyüp çöktü. Fakat şaraphane, yani bu Katedral taştan yapıldığı için zarar görmedi.”

Rahibe Tabitha basamakları yavaş yavaş çıkmaya başladı. Ta-vandaki kapıya yaklaştıkça bedeni kamburlaşmıştı. Kilidi açmak için üç ayrı anahtar kullandı ve sonra da kapıyı açmadan aşağıya indi. “O kuyu evi bir zamanlar buradaydı,” dedi beni yukarıya doğru iteleyerek. Neredeyse düşecektim. Arkamdaki pürüzlü ahşap kapı ile Rahibe Tabitha arasında sıkışarak iyice büzülmüştüm. Kapımn üzerindeki metal şeritler tenime batıyordu. Rahibelerin katı olduklarını, gerekti-ğinde fiziksel cezalar uyguladıklarını derslerimde öğrenmişim. Fakat bu kadar haşin, mesafeli ve korkutucu olduklarını hiç bilmiyordum.

“Kapıyı aç, Mary,” dedi Rahibe Tabitha. Kalın ve uğursuz ses tonu çok korkutucuydu. Başka bir şansım olmadığını fark ettim. Bedenimle ağır ahşabı ittim ve kapı etrafımızı saran bir gümbürtüyle hızla dışarıya doğru açılarak yere çarptı.

Rahibe Tabitha arkamda duruyor, dengemi kaybetmem için bacaklarımdan itiyordu. Kapıdan dışarıya tırmanmazsam düşecek-tim. Sanki topraktan çıkarcasına bedenimi dikleştirerek gerindiğim sırada biri sırtımdan itti. Kendimi bir anda açık havada, dizlerim ve ellerimin üzerinde buldum. Yerdeki çam iğneleri avuçlarıma batı-yordu. Kuş seslerini duyuyor, çıplak ayaklarımdın altında kuru çimeni hissediyordum. Zihnim bulanmıştı, dikkatimi toplamaya çalışırken birden ilk inlemeyi duydum. Öyle yüksek ve öyle yakından geliyordu ki iliklerime kadar işlemişti.

Birden sıçrayarak kendimi korumak için ellerimi kaldırdım. Hızla bir sağa bir sola bakarken etrafımı bulanık görüyordum. Delirmiş gibi, çıktığım deliğe, tünele döndüm fakat Rahibe Tabitha yolumu kapatıyordu.

“Bana ne yapıyorsunuz?” diye bağırdım. Korku dolu sesim kulakları tırmalıyor, kelimeler boğazımı tıkıyor, nefes alamıyordum. İnemeler yükselirken yerde el yordamıyla bir sopa veya silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım. Ve o anda çok tanıdık bir ses duydum. Bu, Lanetlilerin tel örgülere asıldıklarında çıkan metalik sestti.

Etrafıma bakınca kasabadan çok uzakta, boyumun iki katı yükseklikte tel örgülerle çevrelenmiş küçük bir açıklıkta olduğumu fark ettim. Lanetliler, etrafımı sarmaya başlamışlardı. Herhangi bir yöne iki adım atsam tellerin ardından bana yetişebilirlerdi. Damarlarımda akan kan hızlanmış, panik duygusu gözlerimi karartmış, ellerim kalp atışlarımla aynı şiddette titremeye başlamıştı.

Aynı anda her yöne bakmaya çalışıyordum. Sonra Rahibe Tabitha siyah kıyafetinin içinden elini uzatarak arka tarafımdaki ağaçları işaret etti. Demir kapıyı daha önce görmemiştim ama işte oradaydı; Salgınlılar Orman’a bırakılırken kullanılan karmaşık kapı sisteminin aynısıydı. Rahibe Tabitha’nın tek yapması gereken yerde, elinin tam altında duran halatı çekmekti. Kapı birden açılacak, o ve diğer Rahibeler gizli geçide girecekler ve ben Lanetlilerle bir başıma kalacaktım.

“Ne yapıyorsunuz?” Bağırmaaya çalışsam da nefes nefese olduğum için sesim zayıf çıkıyordu. “Bunu bana neden yapıyorsunuz?” Nefes almaya çabalarken hıçkırıyordum. Lanetliler o kadar yakınımdaydılar ki... Ne tarafa dönsem bana ulaşmaya çalıştıklarını, iki büklüm bedenlerini tellere dayadıklarını görüyordum.

Gözlerimden boşanan yaşlar çenemden damlıyordu. “Lütfen,” diye fısıldadım, emekleyerek Rahibe Tabitha’ya doğru sürünüp siyah

tuniğine yapışarak. “Lütfen, beni burada bırakmayın.” Annesine yalvaran bir çocuk gibiydim.

“Her zaman seçme şansın vardır, Mary,” dedi Rahibe Tabitha. Bedeninin alt kısmı hâlâ yerin altındaydı ve basamaklardan destek alarak duruyordu. “Bizi insan yapan ve onlardan ayıran da budur.”

Bunu sona erdirmenin bir yolunu arayarak yüzüne baktım. Soğuk havadan ve kendi hırsından olacak, yanakları kızarmıştı. Eskiden gülümsemeyi biliyormuş gibi, gözlerinin kenarlarında yadigâr çizgiler vardı.

Omuzlarım çökmüştü. Rahibe Tabitha’nın önünde diz çökmüştüm. Umutsuzca başımı önüme eğdim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İki elini de başımın üzerine koydu. “Bunu bilmen önemli, Mary,” dedi. “Bize katılma kararının ne kadar önemli olduğunu anlamalısın. Rahibe Kardeşliği’ne katılmak hafife alınacak bir şey değildir.”

Başım önümde, yerdeki solgun sonbahar yapraklarına bakarken başımı salladım. Bedenim sarsılıyor, titreyen kaslarımı kontrol edemiyordum. Etrafım, ellerini tel örgülerden içeri sokmaya çalışan Lanetlilerle dolmuştu. Burada kokumu alabiliyorlardı.

“Senin ağzımdan duymam gerek, Mary.” Elleri saçlarımdaydı. Tek düşünebildiğim, annem ve onun yaptığı seçimdi.

“Rahibe Kardeşliği’ne katılmayı seçiyorum,” dedim çaresizce. Bir an önce bulunduğum bu yerden kaçıp kurtulmak istiyordum.

“Güzel,” dedi Rahibe Tabitha, ellerini saçlarımdan çekip çenemi sıkıca, acı verircesine tutarak. Gökğürültülü bir yaz fırtınası gibi koyu, gri yeşil gözlerine bakmam için çenemi yukarıya doğru çekti. “Bundan sonra ağzını Tanrı’ya şükretmek dışında asla açmayacaksın,” dedi.

Söylediklerini –artık güvende olduğumu– anlayabilmem biraz zamanımı almıştı, sonra çılgınlar gibi başımı salladım. Lanetlilerin sesi tenimi ürpertiyordu. Kenara çekilerek içeri girmeme yardım etti. Mağaraya benzeyen odaya kadar, tünel boyunca hiç ağzımı açmadan

Rahibe Tabitha'yı takip ettim. Katedral'e giden merdivenleri çıkarken az önce onun gözlerinde gördüğüm soğukluğu düşündüm. Bakışlarının ruhuma nasıl işlediğini, şimdiye kadar onlarda gördüğüm sıcaklığın nasıl da bir anda içimi donduran bir duyguya dönüştüğünü...

Katedral'in tapınak kısmına geri dönmüştük ve Rahibeler beni daha o sabah terk ettiğim, Orman'a ve Lanetlilere bakan odaya götürdüler. Şimdi pencerenin yanında bir masa, köşedeyseniz içinde iki siyah tunik asılı bir dolap vardı. Odadaki küçük taş şömine yaklaşan kışın soğuşunu kırmak için yakılmıştı fakat sıcaklığımı hissedemiyordum.

Rahibe Tabitha odadan çıkmadan önce elime Kutsal Kitabı tutuşturdu. "Beş kez okuduktan sonra bazı ayrıcalıklar kazanmaya başlayacaksın," dedi.

Ve seçimlerimi düşünmek üzere yine tek başıma bırakılmıştım.

Kutsal Kitap, yaklaşık otuz santim kalınlığındaydı, cildi eskimiş ve çatlamıştı. Neredeyse arkasını gösterecek kadar ince olan sayfaları ise hiç boşluk kalmayacak şekilde doldurulmuştu. Güneşli günlerde pencerenin yanındaki masada Kutsal Kitabı okuyor, güneş yokken de şöminede yanan ateşe dalıp annemi düşünüyordum. Kutsal Kitap'ta okuduklarımı buradaki hayatımızla bağdaştırmaya çalışıyordum fakat sonunda bunun mümkün olmadığını anladım.

Dünyam artık gözüme çok küçük görünüyordu. Sadece bu dört duvar arasındayken gözetim altında değildim. Tepeye çıkmayı, rüzgârı yüzümde hissederken ufka bakarak Orman'ın ötesinde bir şeyler olup olmadığını düşünmeyi özlüyordum. Uykunun bedenimi esir aldığı bazı geceler, zihnimde tel örgülere, yasak patikalara açılan demir kapılara doğru gezintiye çıkıyor fakat rüyamda bile onları aşmıyordum.

Haftalar geçmişti. Kış iyiden iyiye çöküp günler kısaldıkça, zamanımın yalnızca küçük bir kısmını okumaya, çoğunu ise düşünmeye ayırır olmuştum. Geceleri pencereden yıldızlara bakıyor, Lanetlilerin hava değişikliğini hissedip hissedemediklerini merak ediyordum. Annem Orman'da üşüyor mudur, diye düşünüyordum.

Kışın ortalarıydı... Karlı bir öğleden sonra, kapımın diğer tarafındaki koridorda yankılanan bağrısmalar ve çığlıklarla çalışmam bölünmüştü. Lanetlilerin sonunda telleri aşır kasabaya girdiklerini varsayarak pencereye koştum. Fakat odamın manzarası gayet sakin görünüyor, siren de çalmıyordu. Kapıya doğru giderek korkuyla kulağımı kapıya dayadım. Binada yolunda gitmeyen bir şeyler oluyorsa, küçük odamda daha güvende olurdu. Sonra Katedral'in aynı zamanda kasabamızın hastanesi olduğunu, Rahibelerin de şifacı olduklarını hatırladım.

Bağrısmalar, telaşlı konuşmalara dönüştüğü için söylenenleri anlayamıyordum. Bir erkek, sanki acı çekiyormuşçasına bağrırmaya devam ediyordu. Kapıya sırtımı yaslayarak yere oturdum.

Ellerimle kulaklarımı kapadım fakat o acıyı, sesleri ve korkuyu hâlâ duyabiliyordum. Sonra ortahğa öyle bir sessizlik çöktü ki içinde boğulacağımı düşündüm.

O gece uyuyamamış, yorganın altında öylece yatarak Orman'dan gelen çıtırtıları, iniltileri, kasabamızı örten karı ve yeni gelen hastalarıyla ilgilenen Rahibelerin oradan oraya koşuşturmalarını dinledim.

Orman'ın yarattığı tehlikeye odaklamp hayatın diğer tehlikelerini nasıl da unuttuğumuzu düşündüm. Bu kasabada, dört bir yanından karanlığın bastırıldığı cam bir fanusun içindeki bir balık kadar korunmasız olduğumuzu fark ettim.

Ertesi gün, gece boyunca hiç sesi çıkmayan hastayla ilgilenmem için beni çağırdılar.

“Bizim birçok görevimiz vardır, Mary,” dedi Rahibe Tabitha beni odamdan çıkarırken. Ana tapınağa, oradan bir koridor boyunca, sonra da koridorun sonundaki merdivenlerden yukarıya ve tekrar aşağı, iki tarafında ahşap kapılar olan başka bir koridora kadar yürüdük.

“Hayatını Tanrı’ya adamayı öğrendiğin gibi, şimdi de O’nun çocuklarıyla ilgilenmeyi öğreneceksin. Fakat unutma,” dedi bana doğru dönüp o soğuk parmaklarıyla çenemi tutarak, “hâlâ sessizlik yemini altındasın. Henüz ayrıcalıklarını kazanmadın.”

Başımı salladım. Kutsal Kitabı beşinci kez okumayı geçen hafta bitirdiğimi ona söylemedim. O zamandan beri yalnızlığımın tadını çıkarmakla meşguldüm.

Rahibe Tabitha ahşap kapıyı açtığı anda, Lanetlilerin seslerini hatırlatan bir inilti duydum. Annemin dönüşürken attığı çığlıkların yerini iniltilere bıraktığı anı yeniden yaşayarak koridorda öylece donup kaldım.

Kapının karşısındaki pencereden içeri güneş ışığı süzülüyor, ahşap panelli duvarlardan yansıyarak karanlık koridorla tezat oluşturunuyordu. Burada her şey benim odamdakinden daha parlak, daha aydınlıktı. Odanın diğer ucunda duvara gelişigüzel dayanmış,

üzerinde beyaz çarşaf lar ve biraz yıpranmış bir yorgan olan ufak bir yatak vardı. Yatakta genç bir adam yatıyor, yorganı ve çarşaf ları çekiştirerek, “Su,” diye yalvarıyordu. Rahibe Tabitha bana dönerek hastanın emebilmesi için dışarıdan bir kâse temiz kar getirmemi söyledi. Kendisi de temiz sargı bezlerini almaya gidiyordu.

Geri döndüğümde ellerim kar toplamaktan buz kesmiş, kıpkırmızı olmuştu. Yavaşça yatağa yaklaştım. Hasta artık sakinleşmişti. Ahşap zeminde çıkardığım ayak seslerini duyunca bana doğru döndü ve kim olduğunu gördüm.

“Travis,” dedim güçlkle nefes alarak. Sesimin boğazımdan çatallaşarak çıktığını hissettim ve Rahibe Tabitha’nın sesimi duyup duymadığını kontrol etmek için hızla etrafıma bakındım. Gerekli gördüğü takdirde beni gözünü kırpmadan Orman’a yollayacağından şüphem yoktu.

“Mary,” diye fısıldadı Travis. “Ah, Mary.” Uzanarak elimi yakaladı ve yanağına doğru öyle bir çekti ki, tökezleyerek yatağın yanında dizlerimin üzerine düştüm. Elimde tuttuğum kâsedeki kar yere saçılmıştı fakat Travis’in gözleri kapalıydı ve pürüzlü ahşap zeminin üzerinde erimeye başlayan kar tanelerini görmüyordu.

Yanakları ateş gibiydi. Jed ve ben küçükken hasta olduğumuzda annemin yaptığı gibi elimi alnına koydum. Sahada oynadığımız oyunlar sırasında ya da sınıfa birlikte yürürken kazara Travis’e dokunduğum tüm o anları düşündüm ve sanki şu an teninde hissettiğim daha farklı bir şey vardı. Sanki biraz daha büyümüş, genç bir çocuktan olgun bir erkeğe dönüşmüştü.

Kâsedden biraz kar alarak ağzıma doğru götürdüm. Dili parmaklarıma her dokunduğunda hayatımda ilk kez tenimin eridiğini hissediyordum. Birden sanki arkadaşlıktan öte bir yakınlığımız olduğunu hissettim fakat kendimi, onu arzulamaya hakkım olmadığını

hatırlamaya zorladım. İcini çekerek arkasına yaslandığında tüm bedeninin rahatladığını hissettim.

“Lütfen, Mary, biraz daha,” dedi gözlerini açmadan. Başımı salladım ve devam ettim. Nefesi parmaklarımı okşuyordu. Susuz kalmış bedeni ise çok sıcaktı.

“Canım yanıyor, Mary,” diye fısıldadı. “Tanrım, canım çok yanıyor.”

Onu kelimelerle rahatlatma isteği içimde karşı konulmaz bir şekilde büyüyordu ve başına ne geldiğini çok merak ediyordum. Fakat sormaya korkuyor, Rahibe Tabitha’nın duyarak beni göndermesi ve Travis’i görmeme bir daha izin vermemesi riskini almak istemiyordum. Soğuk alnımı sıcak yanağına bastırdım. Arkamızdaki kapı açılarak Rahibe Tabitha içeri girdiğinde o pozisyondaydık ve bizi görür görmez kaşlarını çatı.

Kısa bir sessizliğin ardından Travis, “Dua için teşekkürler, Mary. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı,” dedi. Rahibe Tabitha’nın yüzü az da olsa yumuşamıştı.

“Dua her zaman en iyi ilaçtır,” diyerek kendisinden hiç beklenmeyecek kadar şefkatli bir ifadeyle yatağa doğru yaklaştı ve Travis’in yaralarına bakmak için üzerindeki örtüyü açtı.

Bacağına sarılı bezde kan lekeleri vardı. Fakat eski ve kahverengileşmiş olmaları iyiye işaret olmalıydı. Rahibe Tabitha sargıları çıkarırken bana da Travis’in ellerini tutmamı söylemişti. Sargının açıldığındaki manzaraya kendimi hazırlamaya çalıştım.

O ana dek o kadar korkunç ve garip şeyler görmüştüm ki Travis’in yaralarını görünce başımın döneceği ve dizlerimin çözüleceği hiç aklıma gelmemişti. Orman’ın ortasında yaşayıp da korkunç manzarlara karşılaşmamış olmak imkânsızdı; Lanetlilerin paramparça ve solgun ciltleri, salgıya yakalanmalarına neden olmuş açık yaraları, telleri pençelemekten eğrilmiş ve kırılmış parmakları, kıkırdaktan başka hiçbir şeyin tutmadığı kolları ve bacakları...

Travis ellerimi sıkı sıkı tutuyor, sanki kendini rahatlatmak yerine beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Baldırının ortalarında açılan parlak kırmızı yaradan süte benzeyen, bulanık renkte kan sızıyordu. Yarayı gelişigüzel atılmış bir dizi dikiş tutuyordu. Rahibe Tabitha ellerini yaranın iki yanına koyup bastırınca Travis inlemeye başladı ve sonra da gözleri kaydı.

“Henüz salgına kapılmamış,” dedi Rahibe Tabitha başını kaldırmadan, “ki bu da umut verici.” Açık yarayı temiz sargı beziyle sarmaya koyuldu. “Fakat kırık kötü durumdaydı ve doğru yerleştirip yerleştirmediğimizi bekleyip göreceğiz. Bildiğim tek şey,” örtüyü tekrar Travis’in üzerine çekti ve kenarlarını da sıkıca sabitledi, “Travis’in en iyi ihtimalle kışın sonuna kadar yatakta kalacağı... Şanslıysa yeniden yürüyebilir. Bu artık Tanrı’ya kalmış.”

“Mary...” Travis durakladı, yutkundu, solgun yüzü terliyordu. “Mary benim için dua etmeye gelebilir mi?” diye sordu.

Rahibe Tabitha sert bakışlarıyla uzunca bir süre Travis’e, sonra da bana baktı. Hâlâ Travis’in ellerini tutuyordum. Bir saniyelik sert bir hareketle başını salladı. “Gelebilir. Fakat şimdi derslerine dönmesi gerekiyor. Ve şunu bilmelisin Travis, dua etmek dışında konuşması yasaktır. Bu yüzden, lütfen onu daha fazlasına zorlama.”

Başımı eğerek Tavis’in parmaklarının benimkileri nasıl sardığına baktım. Aylar önce, ağabeyi Harry’yle suyun içinde el ele tutuştığımız ve Harry’nin beni Hasat Festivali’ne çağırdığı o günü hatırladım. Üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi. Harry’nin teninin ne kadar tombul göründüğünü ve kendimi ne kadar huzursuz hissettiğimi hatırladım. Travis’in elleri ise pürüzlü ve nasırlı olmasına rağmen tenime yumuşak gibi geliyordu.

Travis’in avcunu çevirerek cildini rastgele kesen ince çizgilere baktım ve Harry’yle nehir kenarında oturduğum günden bu yana kaybettiklerimi düşündüm.

Her sabah düşünmeden Travis'in odasına gidiyordum. Yaralarını temizleyen Rahibe Tabitha'ya yardım ediyordum. Yaraların hâlâ taze ve kırmızı olması Rahibeleri endişelendiriyordu. Odanın önünden geçerken kaşlarını çatıp dualar mırıldanıyorlardı. Herkes onun iyileşmesi için dua ediyordu. Ona ne olduğunu öğrenmek istesem de bana söylenene uyararak konuşmuyordum. Tek bilmem gereken, çok ciddi bir kırığı olduğu, bu kırığın derisini yırttığı ve gerektiği gibi iyileşmediği idi.

Travis'i çoğunlukla battaniyelerin arasında, ateşler içinde yarken görüyordum. Yanında olduğumu genellikle fark etmiyordu. Diğer zamanlarda ellerimi tutuyor, su vermem ve acısım dindirmem için yalvarıyordu.

Fırsat buldukça yatağının yanında diz çöküyor, ellerini sıkıca tutuyor, kulağına doğru yaklaşıp ona fısıldıyordum. Dua etmem gerektiğini biliyordum, Rahibeler de onu kurtarabilecek tek şeyin dua olduğunu söylüyorlardı fakat yapamıyordum.

Arkadaşımın hayatını, varlığından emin olamadığım ve ailemi alarak beni tek başıma bıraktığı için hâlâ öfke duyduğum bir şeye emanet edemezdim.

İşte bu nedenle ona, kendi inandığım şeylerden söz ediyordum; yalnızca inancımın var edebildiğim şeylerden... Ona, Geri Dönüş'ten önceki hayatla ilgili, annemin bana anlattığı hikâyeleri anlatıyordum.

Okyanusu anlatıyordum.

Ve o anlarda Travis'e âşık olduğumu fark ediyordum. Onu sağlığına kavuşturmak için yamp tuttuğumu hissedebiliyordum. Onu iyileştirmek için kendi canımı onunla paylaşabilecek olsam, bir an bile tereddüt etmezdim. Bir türlü aklım almıyordu; her gün odasına

geliyordum, dudaklarım neredeyse yüzüne dokunuyordu fakat hâlâ hiçbir iyileşme belirtisi göstermiyordu.

Travis'in yanında olmadığım, odamda tek başıma kaldığım zamanlarda nehri ve annemin ısırlıldığı o günü düşünüp duruyordum. Harry'nin bana Travis'in beni değil, en yakın arkadaşım Cass'i seçtiğini söylediğini hatırlıyordum. Buna rağmen Cass bir kez bile Katedral'e gelip benim gibi Travis'in yanında kalmamıştı. Cass onu benim kadar hak etmese de, Travis'in başkasına ait olduğunu ve şu an bu durumda olmasa Cass'e kur yapıyor olacağını kendime hatırlatıyordum. Bunu bilmek içimi öylesine bir öfke ve arzuyla dolduruyordu ki, ikisi arasında bir ayırım yapamıyordum. Tek bildiğim, onu arzuladığımı.

Hiçbir zaman Tanrı'nın gerçek bir hizmetkârı olamayacağım ve kendimi Rahibelere tam olarak teslim edemeyeceğimi biliyordum çünkü Travis'e olan sevgim vazgeçemeyeceğim kadar büyüktü.

▼ VI ▼

Travis'e okyanusu anlatıyordum. Yüksek ateşle uykuya dalmış, dudakları sarkmıştı fakat iyileşmesine yardımcı olmak için uykusunda bile ona fısıldamaya devam ediyordum. Her zamanki gibi yatağının yanında diz çökmüştüm ve kapmın açıldığını duyduğumda bir elimle alnına düşen saçları düzeltiyordum. Gelenin kim olduğuna bakmadan hemen "Âmin," dedim ve ayağa kalktım. Yanaklarım kızarmış, nefesim hızlanmıştı.

İçeri girenleri görünce şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı: Rahibe Tabitha ve arkasında Cass ile Harry.

Cass, "Mary!" diye bağırdı. Bana doğru koştu ve boynuma sarıldı. Yüzümü beyaz sarı saçlarına bastırarak ben de onu kucakladım. Dışarıda kara kış olmasına rağmen o hâlâ gün ışığı gibi kokuyordu.

Gözyaşlarımın boğazımda düğümlendiğini hissetmeye başlamıştım bile. Bu duygu, en iyi arkadaşıma duyduğum özlemin, uzun süredir ilk defa biriyle fiziksel temas kurmanın ve Travis'e âşık olarak ona ettiğim ihanetin suçluluğunun bir karışımıydı. Konuşamadığım için ilk defa mutlu olmuştum çünkü Cass'e ne diyeceğimi bilmiyor, neden Travis'in yanı başında diz çökerek saçını okşadığımı nasıl açıklayabileceğimi kestiremiyordum.

"Ah, Mary, o nasıl?" Travis'in yanına, az önce benim durduğum yere doğru yürüyerek tıpkı benim yaptığım gibi Travis'in ellerini

avuçlarının arasına aldı. Travis ateşle uyuyor olmasına rağmen başını Cass'e doğru çevirdi.

Eminim hepimiz gibi o da gün ışığının kokusunu almış ve Cass'i çok özlediğini hissetmişti. "Travis," dedi Cass, fısıltı gibi çıkan yumuşak bir sesle. "Travis." Elini Travis'in alnında koydu ve Travis hafifçe inledi. Sonra yüzünü, Cass'in yanağında gezdirdiği eline bastırdı.

Cass'e verdiği tepkiler içimi öylesine acıtıyordu ki, orada öylece durup izlemeye dayanamıyordum. Bu, ağabeyimin kimsenin beni festivale davet etmediğini ve Rahibelere katılmak zorunda olduğumu söylediğinde hissettiklerimin aynısıydı. Bedenimin tam ortasından dışarıya doğru taşan bir boşluk duygusu...

Bir an için Cass'i yatağın yanından, Travis'ten çekip ayırmak istedim. Travis'e bağurmak, yanındakinin ben olmadığını haykırmak ve o tepkileri yalnızca bana vermesi gerektiğini söylemek istedim. En başından beri yanmda olanın ben olduğumu bilmesini istedim.

Fakat yapmadım. Çünkü Cass'in, Travis yaralandığından beri onun ziyaretine gelmemesinin bir sebebi olduğuna inanmak istiyordum. Çünkü arkadaşımın çok hassas olduğunu, Travis'i sadece bu şekilde yüksek ateşli ve inerken görmenin bile onun için çok fazla olduğunu biliyordum. Birbirleriyle sözleşmiş olsalar, dördümüz birlikte büyümüş ve küçüklüğümüzden beri arkadaş olsak bile...

Cass her zaman benden daha zayıftı ve hep onu koruma ihtiyacı hissederdim. Şu anda burada olması bile Travis'e ne kadar değer verdiğini gösteriyordu ve bunu anlamak, içimdeki boşluğun büyümesine, Travis'e âşık olduğumu düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi anlamama neden oluyordu.

Travis'in elini kendi yanağına dayamıştı ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ne kadar zamandır bu halde?" diye sordu. "Ne zaman iyileşecek? Ne zaman uyanacak?"

Konuşmam yasak olduğu için Rahibe Tabitha'ya baktım. O da bir adım öne çıkarak Cass'le aramda durdu ve Cass'in sorularını cevaplamaya başladı. Açıklama yapmanın yükü omuzlarımdan kalktığı için ferahlamıştım ve rahatça konuşabilmeleri birkaç adım geri giderek yanlarından biraz uzaklaştım.

"Merhaba, Mary," dedi Harry. Onun odada olduğunu, kapının yanındaki duvarın önünde beklediğini tamamen unutmuştum. Selam vermek için başımı salladım. Onu son görüşümden bu yana uzamış olan koyu renk saçlarım kulaklarının arkasına atmıştı ve elmacık kemikleri daha keskin ve sert görünüyordu. Omuz omuza duruyorduk ve beni reddeden bu çocuğa karşı içimden öfke ve utancın yükseldiğini hissediyordum. "Rahibe Tabitha bize senin bir çeşit yemin ettiğini ve konuşamayacağını söylemişti fakat sanırım Cass unuttu."

Yine başımı salladım. Konuşabilsem bile Harry'ye ne diyeceğimi bilemiyordum. Belki ona neden beni aramadığını sorardım. Beni Hasat Festivali'ne davet edip sonra da bugüne kadar benimle neden hiç konuşmadığını... Neden Jed'e bana olan ilgisinden bahsetmediğini... Neden beni Rahibelerin arasında böyle bir kadere terk ettiğini...

Belki de Travis'e neler olduğunu, bacağındaki korkunç kırıgın sebebini ve bu zamana kadar onu neden ziyarete gelmediğini sorardım.

"Travis'i bulan Jed'di," dedi düşüncelerimi okumuş gibi. İkimiz de Travis'in üzerine doğru eğilmiş olan Cass'e ve yatağın kenarına oturmuş, tüm olanları kısık sesle anlatan Rahibe Tabitha'ya bakıyorduk. Travis'in durumu söz konusu olduğunda Rahibe Tabitha'mın bu kadar anaç bir tavır takınması beni her zaman şaşırtıyordu.

"Travis'i buraya o getirdi," diye ekledi. "Beth o kadar kötü durumdaydı ki o da gelip kardeşini ziyaret edemedi. Rahibeler her an bebeğini kaybedebileceğinden korkuyorlar." Boğazımdaki yanma hissini hafifletebilmek için hızlı bir şekilde yutkundum. Demek o gece Jed de buradaydı. Yalnızca birkaç gün önce... O kadar yakınımıydı

ve beni görmeye gelmemiştir. Eşinin yemiden hamile kaldığını bana söyleme gereği bile duymamıştır.

Başımı sallamaktan ve içimde savaşılan tüm duyguların yanaklarımı yakıp tutuşturmasını engellemeye çalışmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirebilmek için büyük çaba sarf etmem gerekmişti.

Harry bana doğru döndü fakat ben gözlerimi karşıdan ayırmadım. Kardeşi gibi o da benden uzun olduğu için benimle konuşurken aşağıya doğru bakması gerekiyordu. “Ona ne olduğunu veya nerede olduğunu kimse bilmiyor, Mary.” Biraz tereddüt ettikten sonra devam etti. “Jed, Travis’i yarı baygın bir halde tarlada sürünürken bulduğunu söyledi. Fakat kimse olayı çözemedi.”

Sanki aklındaki tüm soruların cevabı bendeymiş gibi gözlerime dikkatle bakıyordu. Bense onun bakışlarına karşılık vermekten başka bir şey yapmadım. Sonunda bana doğru hafifçe eğildi. “Mary,” dedi kimsenin duymaması için sesini alçaltarak ve cümlesini, “üzgünüm,” diye bitirdi. “Ben sadece...” Yere ve sonra Cass ile kardeşine baktı.

Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama o sırada Cass, Travis’in elini bırakıp doğrulunca Travis’in bedeni hafifçe irkildi. Cass burnunu çekiyordu, gözleri kan çanağı gibi olmuştu ve çok bitkin görünüyordu, sanki böylesine büyük bir acıya bu kadar yakın olmak onu yormuştu.

Sanki şu anda karşımda duran kadın, içeri girenden farklıydı.

“Onu tekrar ziyaret edebilir miyim?” diye sordu.

Odanın içindeki konumumuzdan olacak, Rahibe Tabitha’nın Cass’ten gözlerini ayırıp bana bakarak cevap vermesi için duruşunu hafifçe değiştirmesi gerekmişti. “Tabii gelebilirsin. Mary onun için her gün dua ediyor. Sen de ona katılabilirsin. Belki ikiniz birden dua ederseniz, Tanrı merhamet eder.”

Harry'nin gözlerinin üzerimde olduğunu ve ona bakmam için çabaladığını hissedebiliyordum. Fakat onun özürlerini daha fazla dinlemek istemiyordum. Kardeşinin baş ucunda neden o kadar vakit geçirdiğimi açıklamak istemiyordum. Cass bana dönerek elini yanağıma koydu. "Mary, canım," dedi. "O kadar iyisin ki..."

Tek düşünebildiğim, ellerine Travis'in kokusunun sinmiş olduğu ve bunun da beni mahvettiği idi.

Cass ve Harry gittikten sonra Rahibe Tabitha bana odama kadar eşlik etti. "Kutsal Kitap'ı on kez okudun." Bu bir soru değildi ve onu atlatmakta zorlanmasam da gözünün içine baka baka da yalan söyleyemezdim, ben de başımı salladım.

"O halde sessizlik yeminin sona erdi."

"Evet," diye cevap verdim. Haftalarca sessiz kaldıktan sonra konuşmak çok garip bir histi. Travis'in yanı başındaki tüm o fısıldamalarından sonra sesim bana çok kaba ve yüksek gelmişti.

"Yakında çalışmalarında bir üst seviyeye geçeceksin. Fakat şimdilik Cass'e bu zorlu dönemde yardım edecek, Travis için dua edeceksin."

Başımı salladım. Çünkü konuşabiliyor olmam konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu. Konuşma izni, Cass'e bir açıklama yapma yükünü de beraberinde getiriyordu.

Yeterince güçlü olmadığım için Cass'e konuşma yasağımın bittiğini söylemedim. Onun yerine Cass, Travis'in baş ucunda dua ederken ben de pencerenin kenarında oturdum. Travis'in ateşi henüz düşmemişti, nadir olarak bilinci açılıyor fakat o zamanlarda da acıyla inliyor, yatağının içinde debelenip duruyordu. Cass'in birkaç ziyaretten

sonraki perişan ve bitkin halini görünce, yatağın yanına diz çökerek onu kollarıma aldım. Gözyaşları içinde kendini bıraktı.

Cass yedinci gün gelmeyince ters bir şey olduğundan endişelendim. Onun yerine Harry geldi ve bana Cass'in Travis'i acı içinde görmeye dayanamadığını söyledi.

Harry fazla kalmadı, benim ya da Travis'in nasıl olduğumuzu da sormadı. Travis'in yattığı odanın kapısında bir dakika durup bana baktı. Pencerenin kenarındaki sandalyemde oturmuş, kardeşinin huzur içinde uyuyuşunu izliyordum.

"Onu seviyorsun," dedi. Ses tonunda bir suçlama aradım fakat yoktu.

"Beni koruyup kollamadın," diye cevap verdim.

Bir an gözleri parladı fakat sonra pencereden dışarıya doğru baktı. Bana bir neden söylemesini istiyordum ama onun yerine, "Üzgünüm, Mary," dedi ve arkasını dönerek odadan çıktı. Göz ucuyla son bir kez bana bakıp kapıyı arkasından kapadı.

Sandalyemden kalkıp Travis'in yanına gittim ve yatağının yanına çöktüm. Bu pozisyonda oturmaya uzun zaman olmuştu. Son birkaç gündür burada hep Cass oturmuş, Travis ise yavaş yavaş iyileşmeye başlamış, yarasındaki kırmızılık azalmıştı. Fakat henüz tam olarak kendine gelememişti, rahatsız uykusundan bir uyanıp bir dalıyor, muhtemelen hâlâ acı çekiyordu.

Ona doğru eğilerek ağlamaya başladım. Kaybettiğim ailem için, ihanet ettiğim arkadaşım için, benimle evlenmek isteyen kimse olmadığı için ve Travis'e feci şekilde âşık olduğum için ağladım. Ağladım çünkü hayatım hayallerimdeki gibi değildi. Yaşayış şeklimize, Lanetlilere, Lanetliler Ormanı'na, Rahibelere ve Koruyuculara ağladım. Ve kendim için, Travis için, kırılan bacağı için, bir daha hiç iyileşememe veya yürüyememe ihtimali için, yarın çalışmalarım da bir sonraki aşamaya geçeceğim için ve artık Travis'i görmeme izin vermeyecekleri için ağladım.

Ağladım çünkü buna yaşamak denmezdi; hayatın böyle olmaması gerekiyordu. Çünkü bütün bunları nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

Gözyaşlarım yastığı ıslatıyordu. Travis'in yanağı, boynu, saçları da ıslanmıştı fakat kendimi durduramıyordum. Nefessiz kalıncaya kadar hıçkıra hıçkıra ağladım.

Ve sonra başıma birinin dokuduğunu hissederek kafamı kaldırdım. Bu Travis'ti, uyanmıştı. Bir an, Cass yerine beni gördüğü için şaşırmış olabileceğini düşündüm. Sonuçta bir süredir yatağının başında nöbet tutan Cass'ti ve Travis yalnızca ona tepki veriyordu.

Fakat sonra, "Her şey düzelecek, Mary," diye fısıldadı. Başımı hafifçe çekerek göğsüne yasladı ve kollarıyla beni sardı. Ve ben sadece zamanın neden şu anda durup sonsuza dek böyle kalmamıza izin vermediğini düşünebildim.

Kapıdan sesler gelince başımı kaldırdım ve Travis'e yemeğini getirmiş olan Rahibe Tabitha'yı gördüm. Dağılmış ve perişan halimi görünce kaşını kaldırdı. Ayağa kalkarak yataktan bir adım uzaklaştım ve kolumla yüzümü sildim.

Travis yine uykuya dalmıştı. Bedeni hiç hareket etmiyordu, kolları iki yanındaydı. Az önce olanları hayal etmiş olabilir miydim?

Rahibe Tabitha hiçbir şey söylememişti. Ben de odadan çıktım ve Katedral'in labirenti andıran koridorları boyunca, teselli bulduğum sığınağıma koştum. Rahibe, birkaç saat sonra kapımın önüne geldi ve yeni çalışmalarımın tüm günümü alacağını bu nedenle de artık Travis için dua etmeye gidemeyeceğimi söyledi.

Bütün geceyi açık pencerenin önündeki masamda geçirdim. Buz gibi hava, uyuşmuş bedenimi yalıyordu. Orman'a ve tellere bakarak annemle babamı düşündüm. Hayatları eskisinden daha mı kolaydı? Lanetliler korku hissediyorlar mıydı? Onların dünyasında kaybetmek, aşk, acı ve özlem var mıydı? Bu kadar ızdırabın olmadığı bir yaşam daha kolay olmaz mıydı?

▼ VII ▼

Rahibe Tabitha haklıydı; yeni çalışmalarım başlayınca gün içinde Travis'i ziyaret edecek vaktim kalmamıştı. Bunun yerine, tüm zamanımı Katedral'in ihtiyaçları dolduruyordu. Sabahları dışarıdaki karı temizliyor, sıraların tozunu alıyor, dua kitaplarını düzenliyordum. Mihrap için kutsal mum yapıyor, her tabakasında ayrı dualar okuyordum. Yemekleri pişiriyor, bulaşıkları yıkıyordum. Fakat Katedral'in dışına çıkmam yasaktı. Kuyuya, nehre ya da tarlaya gidemiyordum.

Ve bu nedenle de Katedral'e gelmedikleri sürece kasabadan kimseyi görmüyordum.

Sonraki haftalar boyunca Cass ve Harry, Travis'i ziyarete geldiler. Bazen birlikte bazen de ayrı ayrı geliyorlardı. Bunun korkunç bir davranış olduğunu bilmeme rağmen, Cass'in geldiğini her gördüğümde saklanıyordum. Travis'in onu seçtiğini bile bile onunla yüz yüze gelmeye dayanamıyordum ve o gece benim ismimi söylerken Cass'i kastetmiş olma ihtimaline de katlanamıyordum.

Artık dayanamayacağımı hissettiğim bir gece, gizlice yatağımdan çıktım, yorganımı omuzlarıma sardım, odamdan ayrıldım, koridor boyunca yürüyüp Katedral'in merkezine doğru gittim. Yıllar boyunca kasaba halkı, Katedral ana binasına yan binalar, ana tapınaktan tuhaf açılarla çıkan koridorlar eklemişti. Bu koridorlardan bazıları kesişiyor, bazıları kesişmiyordu. Benim küçük odam eski binadaydı.

Ahşap değil taştan yapılmış, rutubetli ve karanlıktı. Rahibelerin çoğu Orman ve mezarlık tarafına değil, kasabaya bakan yeni odalarda kalmayı tercih ediyorlardı. Herhalde Rahibe Tabitha bu odayı bana ceza olsun, yalnızlığımı daha çok hissettirsin diye seçmişti. Fakat karşı çıkmamıştım; boş odanın sessizliğini ve tenhaliğini tercih ediyordum.

Tapmağa yaklaştıkça, oturma sıraları görünmeye, tavan karanlığa teslim olmaya başlamıştı. Gece nöbetindeki Rahibelerin beni görmeleri için duvara yaslandım. Biraz durup onları seyrettim. Başları birbirlerine dönük halde diz çökmüşlerdi, mum ışığı yüzlerinde gölge oyunları yapıyordu. Ateşli bir şekilde fısıldaşıyorlardı. Söylediklerine kulak misafiri olana kadar dua ettiklerini sanmıştım. “Bu böyle; her zaman böyleydi ve bundan sonra da böyle olacak. Rahibeler aksini düşünmene asla izin vermeyecekler. Böyle şeyleri dile getirmek bir yana, düşünmemelisin bile,” diyordu biri alçak bir ses tonuyla. Hiç düşünmeden, biraz daha duyabilmek için karanlıkta hafifçe ilerledim fakat o anda Rahibe Tabitha’nın içeri girdiğini görünce hemen geri çekildim. Sessizce, açık bir kapıdan dışarı süzüldüm. Koridor boyunca yürüyerek dar merdivenlerden çıktım, sonra başka bir koridordan geçtim ve işte, Travis’in kapısının önünde duruyordum. Rahibe Tabitha’ya görünmeden Travis’in yanına gelebilmenin heyecanıyla nefes nefese kalmıştım. Yavaşça kapının kulpunu indirdim.

Yatağının yanında duran masadaki mumun alevi, koridordan içeri süzülen havayla titreyince kapıyı arkamdan hemen kapadım. Travis, sanki beni bekliyormuş gibi, arkasındaki yastıklara dayanmış, bana bakıyordu.

Uyanık olduğunu anlayabilmem biraz zaman aldı. Elini bana uzattı. Hafifçe titriyordu. “Mary, gel ve benim için dua et,” dedi. Yatağa koşarak yere çömeldim ve başımı göğsüne dayadım.

Hastalığının belirtileri kaybolmuştu, yüzü artık solgun ve terli değildi. Parmaklarıyla çenemi tuttu. Cildimin gözyaşlarımla nemlendiğini biliyordum. “Benim için dua et, Mary,” dedi.

“Ben... yapamam,” dedim. “Ben dua bilmiyorum.”

“Bana okyanusu anlat,” dedi. Güldüm. O da gülümseyerek yatağın içinde aşağıya doğru kaydı. Ben de kulağına eğilerek fısıldamaya başladım. O elimi sıkı sıkı tutarken ben de kalbimin hiç olmadığı kadar hızla çarpışını dinliyordum.

Son bir haftadır her gece Travis’in odasına geliyor ve annemin bana aktardığı hikâyeleri anlatıyordum. Çok bitkin olmama rağmen hiç hissetmediğim kadar mutluydum. Geceleri kendi dünyamıza çekiliyor, diğer bütün yükümlülükleri bir kenara bırakıp sadece birbirimize ait oluyorduk.

O gecelerden birinde, ben yine yatağın yanında diz çökmüşken ve parmaklarımız kenetlenmiş bir haldeyken bir şeyi fark ettiğimi hissettim. Sadece birkaç dakikadır bir arada olmamıza rağmen sanki haftalardır birbirimizin nefesini soluyor gibiydik. Sanki dudaklarımız arasında sonsuzluk vardı ve aslında hiçbir zaman birbirimize gerçek anlamda dokunamayacaktık. Matematikte ikiye bölme işleminin sonsuza kadar gidebilmesi gibi...

Dudaklarım neredeyse onunkilere dokunacak kadar yakındı ve Cass’i, Harry’yi, Jed’i, tüm kasabayı unutmuştum. O gece, o odada yalnızca Travis, ben ve ilk öpücüğümüz vardı.

O an bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Ya odadaki hava değişmiş ya da bir yerlerde bir kapı açılmıştı. Hafifçe geri çekilerek Travis’in gözlerine baktım. Onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordum.

“Şşş,” dedim parmağımı dudaklarımızın arasına götürerek. O kadar yakındık ki, parmağımın aramıza girebilmesine şaşırmıştım. Bir şeyler duyabilmek için dikkat kesildim ve basamakları tırmanırken koridorda yankılanan birden fazla ayak sesi duydum. Panik içinde ayağa fırladım. Travis üzerindeki örtüyü açtı, beni yakalayıp yatağa soktu ve kendi bedeninin üzerinden kaydırarak duvar tarafına aldıktan sonra battaniyeyi üzerimize çekti.

Nefesimi tutmuş bekliyordum.

Birileri kapının önünden geçerken koridordan gelen fısıltıları duydum. Sonra odanın kapısı açıldı. Menteşeler hafifçe gıcırdarken tüm bedenimi ter bastı. Kalbimin durduğu o anda Travis’ininki duyabiliyordum. Kapıdaki her kimse, birlikte atan kalbimizin gürültüsünü duyuyor olmalıydı. Bulunduğum yerden Travis’in ne yaptığını göremiyordum fakat sanki uyuyormuş gibi derin derin nefes alıyordu. Gözlerimi sıkıca kapayarak böylesine bir risk aldığımı için kendime kızdım.

Kapıdaki kişinin içeri doğru bir adım attığını duydum. “Travis?” diye seslendi, uyuyup uyumadığını anlamak için. Rahibe Tabitha’nın sesini tanıyınca dudaklarımı ısırıldım. Travis hiç kımlıdamamış, tepki vermemişti.

Sonunda kapı bir tıkırtıyla kapandı, dışarıdan sürgülendi ve örtünün altından duyabildiğim sesler iyice boğuklaştı. Bekledik. Travis üzerimizdeki örtüyü indirince taze, soğuk hava ciğerlerime doldu ama ben hiç kıpırdamıyordum.

Bulunduğumuz koridorda duvarlar incedi ve yandaki odada birilerinin gezindiğini duyabiliyorduk. Bir mobilyanın yere sürtünme sesinin ardından sanki birisi sesi durdurmak istercesine tısladı.

Travis’le birbirimize baktık. Sadece mırıldanmalar ve yükselip alçalan uğultular duyabiliyorduk. “Sence senin gibi bir yaralı mı geldi?” diye fısıldadım.

Başını salladı. “Acı çeken birileri olsaydı bunu duyardık.”

Omuz silktim. Baygın birileri de olabilirdi.

“Sadece yeni bir yaralı gelmiş olsa beni neden buraya kilitlesinler ki?” dedi nefes nefese.

Başımı çevirerek kulağımı duvara dayadım. Aniden, birinin başka birini sert bir tonla azarladığını duydum. “Hayır, zamanı gelene kadar onlara söylemeyeceğiz. Bu konuda çeneni kapalı tutacaksın,” dedi. Sonra, konuşan her kimse muhtemelen duvardan uzaklaştı ki sesler yeniden mırıltılara dönüştü.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken birden Travis’le aynı yatakta yattığımı hatırladım. Travis’le duvar arasına sıkışmıştım ve bedenlerimizin sıcaklığı bizi sarmıştı. Onun solukları da biraz değişmiş, hızlanmış, arzuyla karışmıştı. Sanki o da birden aynı şeyi fark etmişti.

Bedenimin her noktası birden uyanmış, tüylerim anten gibi diken diken olmuştu. Travis sırtüstü yatıyordu, bense sırtım duvara dönük halde Travis’e bakıyordum.

Elim göğsünün üzerindeydi ve parmaklarımı tenine, bedenimi onun bedenine bastırma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Nefesim kesik kesikti. Her şey, bütün bu olanlar çok fazlaydı.

“Seni tekrar kontrol etmeye gelebilirler, artık gitsem iyi olur,” dedim. Travis yutkundtu ve başını salladı. Havanın ciğerlerine girip çıktığını duyabiliyordum. Sanki nefes alıp vermek için çaba harcıyordu.

Yatağın diğer tarafına geçmek için Travis’in üzerinden kaymaya başladım. Az önce heyecanla ve yakalanma korkusuyla dikkat etmediğim her şeyi, yataktaki her saniyeyi fark ediyordum. Dengemi sağlayabilmek için tek elimi duvara dayadım ve Travis’in hâlâ iyileşmekte olan bacağına dikkat ederek tek bacağımı onun üzerinden geçirdim. Bacaklarım onun iki yanmda, dizlerimin üzerinde Travis’e doğru eğilmiş bir pozisyondaydım.

Gözlerini kapayarak başını arkasındaki yastığa dayadı, sanki acı çekiyormuş gibi dudakları hafifçe aralanmıştı. İrkilerek kulağına doğru eğilerek fısıldadım: “Canını mı acıtıyorum?”

Gözleri hâlâ kapalı, başını sallayarak ellerini kalçalarımaya koydu. Tenime bastırıldığı kocaman elleri kısa bir süre beni olduğum yere mühürlemişti. Bedenlerimiz böylesine yakınken sanki tek vücut olmuştuk. Bu kadar yakınlaşmamızın onu da etkilediğini, tüm o sıcaklığı hissedenin yalnız ben olmadığımı fark ettim.

Yandaki odadan bir tıkırtı duyunca çabucak Travis’in üzerinden atlayarak yere yattım. Böylece, eğer gerekirse yatağın altına girebilecektim.

Yan odada bir hareket olup olmadığını kontrol etmek için başımı duvar tarafına doğru eğdim ve sonra hızla kapıya doğru giderek kulpu indirdim. Kilitliydi. Açmam imkânsızdı.

Travis dirseklerinin üzerinde doğruldu. Pencereden vuran ay ışığında, yaşadığımız yakınlığın sıcaklığıyla yüzünün kızardığını görebiliyordum.

Pencereden çıkmak zorundaydım. Pencereye doğru yürüdüm ve kanadını, arasından geçebileceğim kadar açmak için biraz uğraştım. Soğuk hava incecik geceliğimin içine süzülerek Travis’in yatağında ısınmış olan bedenimi sardı. Gelirken getirdiğim yorgani omuzlarıma sıkıca sardım. Neyse ki sert bir kış geçiriyorduk ve aşağıda, ikinci kattan atlayışımı güvenli hale getirecek kadar kar yığılmıştı. Bana seslenildiğini duyduğumda atlamak üzereydim.

Travis elini bana doğru uzatmıştı ve kaderimle oyun oynadığımı bile bile ona doğru gittim. “Seni yeniden görebilecek miyim?” diye sordu. Yatağının yanındaki mum ışığı pencereden gelen havayla titiyor, yüzünde gölge oyunları yapıyordu.

“Bilmiyorum,” dedim doğruyu söyleyerek. “Bu riski alabileceğimden emin değilim.”

Başını salladı. Beni anlıyordu. Sonra elimi tutarak dudaklarını avcuma bastırdı. Ateşin damarlarımda dolaştığını, bedenimi yaktığını hissediyordum. Bileğimi öptü. Ve işte, o an cehennemdeydim. Kolumdan yukarıya doğru çıkmaya başlamıştı, tenimdeki nefesi baştan çıkarıcıydı. Ve beni kendine doğru çektiğinde pes etmek üzereydim.

Fakat sonra bir adım geri giderek kolumu göğsüme bastırdım. “Kendine dikkat et,” dedim çünkü esas söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Pencereden dışarı atladım. Beni saran kar bir dakika önce alevler içinde yanan bedenimi serinletmişti.

Travis’in yan odasındakilere görünmekten korktuğum için tel örgülere, oradan da Orman’ın kenarındaki karanlığa doğru mezarlık boyunca hızla koştum. Bazı yerlerden hoplaya zıplaya geçiyor, Travis’in odasından bir insanın çıktığı belli olmasın diye arada sırada ayaklarımı sürüyerek ilerliyordum. Fakat ayağımdaki ince terlikler beni soğuktan korumaya yetmediği için çok geçmeden ayaklarım donmaya başladı.

Katedral’in ön kapısından içeri girmek için köşeyi dönerken bir gece vakti Orman’a yaklaşmaya ne kadar cesaret edilebilirse o kadar yakın yürüyordum. Düşüncelerim beni yine Travis’e, onun yatağına ve tenime değen tenine götürdü. Hatırladıklarım, içimdeki arzu ve buz gibi hava içimi titretti. Bu nedenle, o ana kadar, başka birinin ayak izlerini takip ettiğimin farkına varmamıştım; yalnızca bir değil, birçok kişinin ayak izlerini.

Duraksadım. Arkamda Orman’dan başka hiçbir şey yoktu ve kalbim gitgide hızlanıyordu. Bunlar Lanetlilerin ayak izleri olabilir miydi? Sireni çalacak kimse yokken tel örgüleri aşmış olabilirler miydi? İçime bir yıldırım gibi düşen korkuya rağmen izlerin kaynağını bulmak için karda kayarak hızla ilerledim.

İzler tel örgülerde bitiyordu. Kasabadan Lanetliler Ormanı’na uzanan patikanın kapısının önünde bitiyordu. Karın içinde çömelerek

kapının ardına doğru baktım. Yolu aydınlatan ay ışığında, patikadan kapıya doğru gelmiş bir çift ayak izini açıkça görebiliyordum. İzler, kurumuş çalılıklara, oradan da Orman'ın derinliklerine doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Bunlar Lanetlilerin düzensiz, eğri bükürlü adımlarına benzemiyordu. Bunlar patikadan kasabaya doğru gelen bir insanın emin adımlarıydı.

Patika herkese yasaktı; kasaba halkına, Rahibelere, Koruyuculara... O kapının açıldığını ya da birisinin o patikayı kullandığını hiç görmemiştim.

Dışarı'dan birisi kasabamıza gelmişti.

Ve bu da bir Dışarı'nın olduğunu; Orman'ın sonunda bir şeyler olduğunu kanıtlıyordu.

Boğazımda düğümlenen heyecan, korku, merak ve panik beni iyice sersemletmişti. Yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. Karın üzerine eğilerek Yabancı'nın ayak izlerini inceledim. Ayakları benimki gibi ufak tefek fakat adımları genişti; ya küçük bir erkek çocuğu ya da bir kadın olmalıydı.

Dışarı'dan birisi kasabamıza gelmişti!

Rüzgâr esmeye, karı izlerin üzerine uçurarak belirsizleştirmeye başlamıştı. Katedral'in ön kapısına doğru kıvrılan izleri takip ederken neredeyse bir şeyi unutuyordum. Zihnim bedenime yetişip beni durdurmadan önce, tüm bedenim enerjiyle dolu halde Katedral'in kapısını heyecanla açmak üzereydim.

Hiç kimse sireni ya da kasabanın çanlarını çalmamıştı. Gece olsa bile bir Yabancı'nın kasabamıza gelmiş olması, kasaba halkını uyandırmak için yeterli bir sebepti. Fakat Rahibeler gelen Yabancı'yı saklamışlardı. O'nu Travis'in yanındaki odaya sürükleyip oraya kilitlemişlerdi. İçlerinden birinin, Rahibeler kendilerini hazır hissedinceye kadar bunu kasaba halkından gizleyeceklerini söylediğini duymuştum.

Birden, bu Yabancı'yla ilgili bir şey bilmemem gerektiğini hatırladım ve Rahibelerin böyle bir sırrı ne kadar saklayabileceklerini merak ettim. Katedral'in altındaki tüneli ve Orman'daki meydana açılan ahşap kapıyı hatırlayınca Rahibelerin başka neler sakladıklarını düşünmeden edemedim.

Katedral duvarlarının oluşturduğu gölgelerin içine daldım. Ellerimi heybetli duvar taşına dayayarak çalılıkların arasından sürünerek geçtim ve kar yığınlarının etrafından dolanarak odamın penceresinin altına ulaştım. Uzanarak pencereyi açtım ve içeri süzüldüm. Sırlıklam olmuştum ve titriyordum. Ayaklarımı ve ellerimi hissetmiyordum.

Şöminedeki ateşi canlandırdıktan sonra soyundum ve kıyafetlerimi kurutmak üzere sandalyenin arkasına astım. Battaniyeyi omuzlarıma alarak şöminenin önündeki halıya oturduğumda hâlâ içim üşüyordu. Dışarıda çıkan rüzgârın ayak izlerimi silecek olmasına sevinsem de bu, aynı zamanda, patikadan kasabaya gelen Yabancı'nın ayak izlerinin silineceği anlamına da geliyordu.

Dışarı'dan birisi kasabamıza gelmişti. Odamda oturmuş, alevleri izlerken o ana kadar bunu benliğimin derinlerinde uzun zamandır istediğimi ve beklediğimi fark ettim.

O Yabancı, bu kasabayı terk etmem için bir sebepti. Artık bir kanıtım vardı. Artık tüm kasaba daha fazlasının olduğunu, artık bir adadan ibaret olmadığımızı ve Dışarı'yla bağlantı kurma zamanımızın geldiğini öğrenecekti.

Yabancı'nın varlığı ortaya çıktığında artık bizi sınırlandıran hiçbir şey olmayacaktı. Ve o kapıdan ilk çıkan ben olacaktım. Hepimizi okyanusa götürecek kişi ben olacaktım. Lanetliler tarafından dokunulmamış o yere...

▼ VIII ▼

Üç gün geçmişti ve umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Hiç kimse Yabancı'dan bahsetmiyordu. Sonunda büyük bir hayal kırıklığı içinde Travis'i görmeye gittim fakat kapının önünde duran Rahibe Tabitha bana Travis'in ateşinin yeniden yükseldiğini, bu yüzden başka bir odaya alındığını ve başka bir virüse daha dayanamayacağı için ziyaretçi kabul etmediklerini söyledi.

"İkinizin bu kış hepimizi hasta etmesine izin veremem, Mary," dedi.

Rahibe Tabitha'nın arkasından Travis'in boş odasına baktım. "Nerede o?" diye sordum. Bilmeye hakkım olduğunu düşünüyordum.

"O güvende," diye cevap verdi. "Ve Travis'in durumu artık seni ilgilendirmiyor." Gözlerini kısıp küçümser bir ifadeyle bana baktı. "Mary..." Sesi sert ve otoriterdi. Sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibi duraksayarak parmağını dudaklarına götürdü. "Mary, çok meraklısın ve bu bazen tehlikeli olabilir. Sence başımıza bunların gelmesine neden olan nedir? Geri Dönüş'e sebep olan ve Lanetlilerin yaratan şey neydi?"

Nefesim sığlaşmıştı. Orman'daki açıklığa götürülmeden önce bile en büyük Rahibe, Rahibe Kardeşliği'nin Başkanı Rahibe Tabitha'dan korkuyordum. "Ben... Ben..." diye kekeledim. "Geri Dönüş'ün sebebini bilmediğimizi sanıyordum."

Rahibelerin daha neleri bilip de bizden sakladıklarını bir kez daha merak ettim. Sonuçta Geri Dönüş'ten beri kalıcı olan tek şey onlardı ya da en azından bize böyle söylenmişti. Onlar kasabanın varlığının temeliydiler; Koruyucuların kurucuları, var olmamızın ve hâlâ hayatta olmamızın sebebiydiler.

Onların sözü Tanrı'nın sözü demekti, asla sorgulanmazdı. Okulda bize öğretmenlik eder, dünyada yalnızca bizim kaldığımızı, Geri Dönüş'ün artık geçmişe ait olduğunu ve yeni yaşamımızda yeri olmadığını söylerlerdi. Bize öğrettikleri bilgileri, Geri Dönüş'ten sonra nasıl hayatta kalabildiğimizi ve bizim için yarattıkları bu yeni dünyayı sorgulamamız gerektiğini bize tembihleyenler de onlardı.

Rahibe Tabitha, çocuğunu ve onun hayallerini hoş gören bir anne edasıyla gülümsedi. "Yeteri kadar bilgi sahibiyiz." Kollarımdan tutarak beni Travis'in eski odasına doğru çekti. Kollarımı sertçe tutuyor fakat canımı yakmıyordu. Tel örgülere ve Orman'a bakan pencerenin önüne kadar gelip durduk.

"Geri Dönüş'ün gerçek sebebi gizemini korusa da o dönemde insanların Tanrı'yı aldatmaya çalıştıklarını biliyoruz. Ölümü aldatmaya, Tanrı'nın takdirini değiştirmeye çalışmışlar." Elini Orman'a doğru uzattı. Her zamanki gibi, Lanetliler tel örgüleri çekiştiriyorlardı. "Tanrı'nın takdirine karşı gelmenin sonucu budur. Bu, Tanrı'mn bize verdiği karşılıktır. Bu bizim cezamızdır."

Öylesine bir otorite ve hırsla konuşuyordu ki... Sözlerini vurgulamak için, yumruk yaptığı elini pencerenin pervazına vuruyordu.

"Artık Tanrı için yaşadığını unutmamalısın, Mary. Hepimiz Tanrı için yaşıyoruz. Yalnızca O'nun merhametiyle hayatta kalabiliriz." Öfkeli ve acımasız bir tavırla bana döndü.

"Nereden geldiğimizi unutma, Mary. Hepimizin nereden geldiğini... Cennet'ten değil, Geri Dönüş'ün küllerinden geldiğimizi unutma. Biz, hayatta kalanlarız." Omuzlarımdan tutarak beni sarsmaya başladı.

“Hayatta kalmaya devam etmeliyiz ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şeye izin vermem.”

Gözlerine baktığımda, kasabayı ya da kendi pozisyonunu kurtarmak söz konusu olduğunda beni gözünü kırpmadan Orman’a kurban verebileceğini görüyordum. İhtirasla dolu ve bağnazdı. İçinde yaşadığım dünyayı gerçekten anlamaya başlamıştım. Her zaman Orman’ın yükünü taşıyan, diken üzerinde, uçurumun kenarında bir dünya değildi bizimki... Tüm bunların ötesinde, görevleri bizi koruyup kollamak olan Rahibe Kardeşliği tarafından yönetilen bir dünyaydı.

Bunun farkına varınca durumumuzun hassasiyetini anladım.

Rahibe Tabitha bir şeyler söylememi bekliyordu fakat ne diyeceğimi bilemiyordum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Benim nihayet fark ettiğim şeyi, yani hiçbir zaman buraya gerçekten ait olamayacağımı anlamış olmalıydı. Ne bir Rahibe, ne bir eş ne de kasaba halkının bir üyesi olarak...

Rahibelerin bilgisi ve gücü olabilirdi fakat Rahibe Tabitha benim bunlara asla sahip olamayacağımı açıkça göstermişti. Ona göre ben güvenilmezdim. Çünkü Rahibe Kardeşliği’ne kendi isteğimle katılmamıştım. Çünkü çok fazla soru soruyor ve çok fazla cevap bekliyordum.

Lonca’ya hiçbir zaman kabul edilmeyecek, sırlarını asla paylaşamayacaktım. Neden Orman’a giden bir tünelleri olduğunu ve tüneldeki odaların ne işe yaradığını bilemeyecektim. Buradaki görevim hastalara bakmak, Tapınak’ı temizlemek, Kutsal Kitabı okumak ve ruhlarımız için dua etmekten öteye gitmeyecekti.

Hayatım hiçbir zaman benim olmayacaktı.

Bu korkunç bir aydınlanmaydı ve anneme koşup güvenli kollarının arasında kaybolmaktan başka bir şey istemiordum.

Ancak artık annem de Rahibe Tabitha'nın sözünü ettiği dünyanın bir parçasıydı. Her gün verdiğimiz savaşta, düşmanlarımızın arasındaydı.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Burada kendine bir yer edinmelisin, Mary. Kendini Tanrı'ya adanmalı ve diğer arayışlarını bırakmalısın,” dedi. Konuşurken üzerime doğru eğiliyordu ve sıcak nefesinden kaçmak için geri çekilmek zorunda kalıyordum. “Sorularına cevap istediğini düşünüyorsun fakat istemiyorsun. Ve istemeyeceksin. Çünkü bu tür soruların sorulmamasını sağlamak, biz Rahibelerin en önemli görevidir. Senin sorularına verecek cevabımız yok.”

Keskin tırnağını tenime batırarak parmağını yanağımda gezdirdi. “Böyle devam edersen hepimizin sonu olacaksınız! Bunu hissediyorum, bu gücü sende görebiliyorum.”

İçimde bir panik duygusu yükseliyordu. Her şeyin sonu olacağını söylemişti ve sözleri kulaklarımda büyük bir gürültüyle yankılanıyordu. Yerine oturan bir yapboz parçası gibiydi; beni neden o kadar yakınında tuttuğunun, neden Katedral'den çıkmama bile izin vermediğinin yanıtıydı.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye fısıldadım. Cass'i, sarı örgülerini, gün ışığı kokusunu ve Travis hastalandığında nasıl ağladığımı düşündüm. O kokunun ve ışığın sonu olamazdım.

“Aklına bile getirmemen gereken sorulara cevap aramaktan vazgeç! Buradaki hayatını kabullen. Tüm dünya yok olurken bu kasaba nasıl kurtuldu sanıyorsun? Nasıl oldu da teller aşılmadan bu kadar uzun yaşayabildik? Sence Lanetlilerden nasıl korunuyoruz? Tanrı'nın sabrını zorlamayarak... Lanetlileri kıskırtmayarak... Saçma sapan risklere girmiyoruz, kendimizi Tanrı'ya ve birbirimize adıyoruz.” Yüzü bana çok yakındı, gözleri büyük ve beyazdı.

“Kurtulduk çünkü Rahibe Kardeşliği gerekeni yaptı. Kasabada düzeni sağladı.” Pencereden uçsuz bucaksız Orman'a doğru baktı.

“Bu kasabada düzen olmadığını bir düşünsene...” Elini yeniden pervaza vurdu. “İnsanların sözlerini ve yeminlerini tutmadıklarını, birbirlerinden çaldıklarını bir düşün. Geri Dönüş’ten önceki dünya böyleydi. Ve şimdi sonucuna bir bak.” Elini Orman’a doğru sallayarak yakıcı bakışlarını bana çevirdi.

“İşte bu nedenle Travis’i rahat bırakmalısın. Baştan beri onu ne kadar çok istediğini görüyorum. Fakat o senin değil.”

Tüm dünyam yıkılıyor, dizlerim bedenimi taşımakta zorlanıyordu. Ne diyeceğimi ve nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için başımı salladım. İçimdeki acı çok fazlaydı. Benden, tutunduğum son dalı da bırakmamı istiyordu.

Omuzlarımı kavradı. Kemikli parmakları kıyafetimin üzerinden, tenime batıyordu. “Bu odadan çıktığında kendini yeniden Rahibe Kardeşliği’ne ve bu kasabaya adayacaksın. Burada yaşayan her bireye ve sonsuz kurtuluşumuza... Tövbe edeceksin!”

Nefes almak için durduğunda göğsü inip kalkıyordu. Dişleri gıcırıyor, kasları geriliyordu. Benden bir adım uzaklaşarak pence-reye döndü. Bir an, penceredeki yansımasında, yüzünde bir hüznün ifadesi gördüğümü sandım. “Sert görünüyor olabilirim, Mary,” dedi aniden sakinleşmiş ve ölçülü bir ses tonuyla. “Rahibe Kardeşliği’nin kuralları katıdır. Düzeni olmayan bir kasaba neye benzer? Kuralları ve onları uygulayacak insanları olmayan bir kasaba...”

Parmaklarını açıp avcunu pencereye dayadığında elinin hafifçe titrediğini gördüm. “Rahibe Kardeşliği’nin omuzlarında kutsal bir yük var. Bu yükü kasaba halkı taşımasını diye biz üzerimize aldık. Böylece başımıza gelenleri unutabilecek, iyileşebilecek, Geri Dönüş’ten önceki günahlarımız olmadan yeniden doğabilecektik.”

Bedenim yanıyordu. Bu zamana kadar hiçbir şey bilmeden yaşamıştık ve Rahibe Kardeşliği her şeyi biliyordu. “Neden bunları bir sır olarak saklıyorsunuz?” diye sordum. “Bize neden güvenmiyorsunuz?”

Bana döndü fakat bir an için gözleri beni görmemiş, sanki çok uzaklara dalmıştı. Bir şeyler hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme gördüm, göz kenarındaki kırışıklıklar hafifçe kıvrılmıştı.

Şansımı fazla zorladığımı düşünmeye başlamıştım. Öğrendiklerimi, Rahibe Kardeşliği'nin bizlerden sakladığı sırlar olduğunu açıklamayayım diye beni Orman'a terk etmesi için onu zorluyordum.

“Annen Geri Dönüş'ten önceki yaşamla ilgili sana hikâyeler anlatırdı,” dedi. “Peki, sana hiç cinayetden bahsetti mi? Acıdan, ızdıraptan? Sapkınlıktan, ikiyüzlülükten? Savaşlardan, ihanetten, bencillikten? Kendi sıcak evinde sofrasındaki yiyecekleri yerken diğerlerinin soğuktan ve açlıktan ölmesini izleyen insanlardan? Geri Dönüş sırasında bile, biz insanlığı ayakta tutmaya çalışırken insanlar birbirlerine düşman oldular, saldırdılar, birbirlerinden çaldılar!

“İşte biz bu nedenle buradayız, dış dünyayla ilişkimizi keserek hayatta kalabildik. Dış dünyadaki insanların yok olmasına göz yumarak... Burada herkesi besleriz. Herkes ısınır, herkes güvendedir, sevilir ve herkese bakılır. Bütün bunları yapan biziz, Mary. Bu cehennemi cennete çeviren, Rahibe Kardeşliği'dir. İnsanlar her zaman kendilerine güvenilmesini isterler fakat bak, bu onları ne hallere getiriyor! Ben sana güvenmiştim fakat görmediğimi düşündüğün gecelerde nasıl da sinsice ortalıkta gezindiğine bir bak. Kuralları kendi çıkarlarının doğrultusunda nasıl çiğnediğine bir bak.

“Üstelik bu davranışlarının arkadaşına zarar verip vermediğini bile umursamıyorsun. Travis'in Cass'e ait olduğunu bile onu arzuluyor, baştan çıkarıyorsun. Kendi arzularını arkadaşının, topluluğunun ve Tanrı'nın önüne koyuyorsun.” Devamı etmeden önce kendine gelebilmek için biraz duraksadı.

“Âşık olmak istediğini sanıyorsun, Mary. Bu güzel hediye seni bir bütün yapacağını düşünüyorsun ama yanıyorsun. Aşk zalim ve çirkin olabilir. Aşk karanlık olabilir ve tahmin edemeyeceğin kadar derin acılara yol açabilir. Aşkın aile ne neler yaptığını bir düşün.” Sanki kalbini avcunun içine alıyormuş gibi elini göğsüne bastırdı. “Bu kasabada hayatın aşk üzerine değil sorumluluk üzerine kurulduğunu anlamıyor musun?”

Bir adım gerileyerek ellerimle ağzımı kapadım. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunca zaman Travis’le aramda olanları biliyordu. “Bütün bunları nasıl bilebiliyorsunuz?” diye sordum. Travis’in odasına gizlice gittiğim bütün o geceleri düşündüm. Yalnız olduğumu düşündüğüm, Rahibe Tabitha’nın göz hapsinden kurtulduğumu düşündüğüm o geceleri... Aslında bunca zamandır, onun güvenini ve kendi sadakatimi nereye kadar zorlayabileceğimi test ediyormuş.

Bir an bana cevap vermeyeceğini düşündüm. “Benimki kolay bir hayat değil,” dedi sonunda, “bu kadar bilgi sahibi bir kurumun, Rahibe Kardeşliği’nin bir üyesi olmak zordur. Senin gibi her şeyden habersiz yaşamak çok daha kolay. Seni kurtarmaya çalıştığımı görmüyor musun? Seni acıdan ve kederden uzak tutmaya çalıştığımı? İşte, bu nedenle tövbe etmelisin. Etmezsen, seninle başa çıkmak için elimdeki bütün seçenekleri yok etmiş olursun. Ve bunun sonucunda kaderinin ne olacağını biliyorsun.”

Katedral’in altındaki tüneli ve Orman’a açılan alanı düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Başımı salladım. Rahibe Tabitha yüzüme düşen perçemi kulağımın arkasına attı ve annemin eskiden yaptığı gibi elini yanağıma koydu. “Seni korumaya çalışıyorum fakat sen de bana yardımcı olmalısın. Artık seni bu Katedral duvarlarının içine hapsetmenin gerekli olduğunu düşünmüyorum. Belki kasabaya gitmeni yasaklamakla hata ettim. Yalnızlığın sona erdi. Bu binadan dışarı çıkabilirsin. Fakat seni her zaman izlediğimi unutma.”

Gözlerini bana kilitlediğinden başka tarafa bakabilmem imkânsızdı. Sonra arkasını döndü, siyah elbisesini yerlerde sürüyerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Beni Orman'a bakan pencerenin yanında tek başıma bırakmıştı.

Dışarıdaki bembeyaz kar ağaçları, tel örgüleri ve Lanetlileri örtmüştü. Güneşli, açık bir gündü ve güneş buz kristallerinin üzerinde parlıyordu. İçinde çirkinlikten başka bir şey olmayan bir dünyada şaşılacak kadar çok güzelliğin bir arada olduğu bir gündü.

Neredeyse dayanılamayacak kadar güzeldi.

Yatağa doğru yürüyerek Travis gitmeden önce yaptığım gibi yere çömeldim. Yüzümü yastığına bastırarak onu koklamaya, hatırlamaya çalıştım. Bu, ondan gerçekten vazgeçip geçemeyeceğimi gösteren bir sınavdı.

Ondan hiçbir zaman vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Onu kurtarmak için bile olsa... Çok bencildim.

Boğazımdan gelen hafif bir hırıltıyla yastığı yumruklamaya, çarşafı çekiştirmeye başladığımı fark etmemiştim bile. Birden duyduğum bir tıkırtı etrafa daha fazla zarar vermeme engel oldu.

Donup kalmıştım.

Aynı tıkırtıyı yeniden duydum. Kapıdan değil, duvardan geliyordu. Yatağa tırmanarak kulağımı duvara dayadım. Parmağımla duvara vurarak yan odadan gelen sese cevap verdim. "Merhaba," diye seslendim kısık sesle.

Bir yanım bunun Rahibe Tabitha'nın kurduğu bir tuzak olabileceğini, sözlerine kulak asıp asmadığımı kontrol etmek için bunu yaptığını söylüyordu.

"Kim var orada?" diye seslendi duvarın diğer tarafındaki ses.

"Mary," diye cevap verdim. "Sen kimsin?"

"Adım Gabrielle," dedi. "Demir parmaklıkları kapıdan geldim. Neredeyim?"

“Katedral’desin,” dedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Burada güvende olduğunu söylemek istiyordum fakat artık bundan pek emin değildim. Sormak istediğim çok fazla soru vardı ama Rahibe Tabitha’nın her an gelebileceğini ve beni yakalarsa kesinlikle Orman’a bırakacağını biliyordum.

Ancak öncelikle bilmem gereken bir şey vardı. “İyi misin? Yoksa...” Kelimeleri söylemekte zorlanıyordum: “Isırıldın mı?” Kasabaya sağ salım ulaşip ulaşamadığını öğrenmek istiyordum; patikanın güvenli olup olmadığını.

Öylesine hızlı nefes alıp veriyordum ki, cevabını zorlukla duyabildim. “Hayır,” dedi. “Hayır, iyiyim. Isırılmadım.”

Bu cevabın ardından başımı duvara yasladım. Anlayamadığım ya da açıklayamadığım bir nedenden rahatlamıştım.

Ağzımı açtım. Nereden geldiğini, Orman’ın ötesinde bir dünya olup olmadığını, eğer varsa nasıl bir yer olduğunu soracaktım. Bizimki gibi başka kasabalar var mıydı? Güvenli yerler miydi? Okyanusu hiç görmüş müydü? Neden hepimizin burada olduğunu biliyor muydu? Bütün bu olanların nedeni neydi ve biz neden burada hapis kalmıştık?

Ancak yavaşlıktan akan yaşı hissettim ve koridordan gelen bir ses duydum. Hemen yataktan inerek bozduğum çarşafları toparlamaya çalıştım. Gelen Rahibe Tabitha’ysa, beni diğer taraftaki kızla konuşurken görmesin diye kapıya doğru koştum.

Hızla odadan çıkıp çamaşırvaneye gittim. Kendimi, kaynar sudan çıkan buharın beni sarmalamasına bıraktım. Böylece yüzümdeki nemin gözyaşlarımdan kaynaklandığı anlaşılmayacak, herkes terlediğimi düşünecekti.

Travis’in çarşaflara sinen kokusunu yıkayarak çıkardıktan sonra kalın paltomu ve eldivenlerimi giyerek mezarlığın içinden tel örgülere doğru yürüdüm. Kara kışın ortasında kimsenin beni rahatsız etmeyeceği kesindi. Bu havada kimse sıcak şöminesinin başından

kalkıp buralara gelmezdi. Ölülerini anmak için bile olsa. Burada yatan atalarımın arasında annem ve babamın bir mezarı bile yoktu çünkü onlar Lanetlilere katılmışlardı.

Çökmekte olan karanlığın içinde Gabrielle'i görmek umuduyla başımı çevirip Katedral'in penceresine baktım.

Oradaydı, perdenin yanında duruyordu. Olduğum yerden ona baktım ve göz göze geldik. Nefesim kesilmişti; sanki sudaki yansı-mama bakıyordum. Aynı yaşıydık, saçlarımız aynı koyu renkteydi ve gözlerimizde aynı sorular vardı. Boyu benimkinden daha uzun olabilirdi. Üzerindeki yelek o kadar tuhaf, o kadar parlak bir kırmızıydı ki, gözlerimi almıştı. Bir elini kaldırıp pencerenin camına dayadı. Ben de elimi kaldırdım ve ona doğru yürümeye başladım. O sırada arkasını dönerek bir şeye baktığım gördüm, perdeler birden kapandı ve Gabrielle gözden kayboldu.

Buradaki varlığı bir sır gibi saklanan Yabancı'nın penceresine bakarken yakalanmaktan korktuğum için koşup melek şeklinde bir mezar taşının arkasına saklandım. Alacakaranlığın hareketlerimi gizleyeceğinden emin olduktan sonra patikaya açılan kapıya gittim. Yerdeki karın pürüzsüz ve bozulmamış olduğunu fark ettim. Birkaç gece önce bir Yabancı'nın içeriye girdiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Aramızda bir Yabancı'nın olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu.

Isınabilmek için kollarımı sallayarak evlerin etrafından dolaştım ve kasabadaki tepeye doğru yürüdüm. İzleme kulesine tırmandım. Zemin buz tutup kayganlaşmıştı. Kasabanın en yüksek noktasından Orman'a baktım. Orman'ın bittiği yeri, dünyanın geri kalanının nerede başladığını görebilmek için uzandım.

Fakat tek görebildiğim karanlıktı.

Tüm hayatım tel örgülerin ötesindeki Orman olmuştu. Tabii ki Orman'm ötesinde ne olduğunu, Geri Dönüş'ten sağ kalan olup olmadığımı, annemin hikâyelerinin ve Geri Dönüş'ten önceki dünyanın

doğru olup olmadığını merak etmiştim. Orman'ın sonunda da tel örgüler var mıydı? Ya da Orman'ın bir sonu var mıydı? Hiç bilmiyorduk. Biz yumurtanın sarısı, Orman beyazı ve diğer tel örgüler de kabuğu muydu? Yoksa Lanetlilerle dolu Orman'ın ucu bucağı yok muydu? Bir yanım, dünyamızda Orman'dan başka bir şey olmadığını düşünürdü.

Orman ve Lanetliler.

Daha önce okyanusu ve Dışarı'yı da hayal etmiştim. Fakat gidip aramak hiç aklıma gelmemişti. Bu kasabayı ve bildiğim tek dünyayı bırakıp gitmek... Küçükken bize tel örgülerin ötesinde yaşamaya geçecek hiçbir yer olmadığı söylenirdi. Dünyanın Geri Dönüş'le sona erdiğini ve geriye kalan tek kalenin burası olduğunu söylerlerdi.

Tabii ki bu doğru değildi. Gabrielle bunun kanıtıydı. Her yer karla kaplıydı ve ben tepenin üzerindeki kulede, rüzgârın ortasında duruyor fakat üşümüyordum. Üşüyemeyecek kadar heyecanlıydım. Tel örgülerin ötesindeki hayatın bir kanıtı vardı. Ve bunun hayatımızı nasıl değiştireceğini düşünmeden edemiyordum.

Dışarı'da, bizimkinin ötesinde bir dünya vardı. Ve artık biz de o dünyanın bir parçasıydık. Bu hem korkutucu hem de muhteşemdi.

▼ IX ▼

Sabırsızlık içinde pencereimin yanındaki masanın üzerine parmaklarımla vuruyordum. Ayağımı yere vurmaktan da kendimi alamıyordum. Gözlerimi tel örgülerden ayırmıyor, annemden bir işaret bekliyordum. Düşüncelerimi Yabancı'dan, yani Gabrielle'den ve gizlice onun yanına gitmek için çeşitli yollar aramaktan alıkoyan tek şey buydu.

Son karşılaşmamızdan bu yana Rahibe Tabitha'nın beni izlediğini bilsem de yerimde duramıyor, merakıma engel olamıyordum. Ona gözükmmeden kaçabileceğimi düşündüğüm bir anda odanın penceresinden gizlice çıktım, iki kat tırmanarak odasına girebilme umuduyla Gabrielle'in penceresinin altına gittim. Fakat penceresi kapkaranlık, perdeleri de sıkıca kapatılmıştı.

O tuhaf yeleğiyle pencerenin önüne çıktığı günden beri onu bir daha görmemiştim ve iyi olup olmadığından endişe etmeye başlamıştım. Fakat hâlâ burada, Katedral'de olduğunu biliyordum. Rahibelerin aralarında fısıldaşmalarından ve her şeyden bihaber olan bizleri izleyiş tarzlarından bunu anlayabiliyordum. Ortam çok gergindi.

Gabrielle'i görme girişimlerimde artık iyiden iyiye dikkatsizleşmiştim ve yakalanırsam Rahibe Tabitha'nın gazabına uğrayacağımı biliyordum. Yine de kendime engel olamıyordum. İçimde yanan bir

ateşe dönüşmüştü. Artık Travis'i göremediğim için, tek düşünebildiğim Gabrielle olmuştu.

Bu işin sonunda Orman'ın ötesinde ne olduğunu öğrenebileceksem, bunun Rahibe Tabitha'nın ve Lanetlilerin gazabına uğramaya değeceğine karar vermiştim.

Odamın kapısı çalınca daldığım düşüncelerden uyandım. Genç bir Rahibe beni Rahibe Tabitha'ya götürmeye gelmişti. Beni Katedral'in kalbindeki Tapınak'tan geçirerek yalnızca en seçkin Rahibelerin girebildiği diğer bir kanada götürdü.

Sonumun gelmiş olabileceğini düşündüm. Attığım bu adımlar son adımlarım olabilirdi. Merakımın, inatçılığımın ve dikkatsizliğimin bedelini mi ödeyecektim? Beni tünelden geçirerek eski kuyu evinin olduğu açıklıkta Orman'a bırakırken Rahibe Tabitha'ya yalvarsam beni affeder miydi?

Ancak çalışma odasına girdiğimde Rahibe Tabitha yalnız değildi. Kasaba manzaralı üç büyük pencereden içeriye dolan parlak güneş ışığı gözlerimi acıtmıştı. Rahibe Tabitha'nın yanında ellerini yumruk yapmış halde bekleyen Harry'ydi. Bir an Travis'in öldüğünü düşündüm. Durumunun kötüye gittiğini duymuştum. Karşımda ciddi ve üzgün bir ifadeyle duran Harry'yi görünce dizlerimin bağı çözüldü.

"Bazı haberlerim var," dedi Rahibe Tabitha. Boğazımda biriken gözyaşları ses tellerimi yaktığı için yalnızca başımı sallayabildim.

"Harry seni Hasat Festivali'ne davet ediyor, Mary," dedi.

Ani bir hareketle Harry'ye döndüm. Şok ve öfkeyle kaşlarımı kaldırmıştım. Buna inanamıyordum. Neden bu kadar bekledikten sonra, şimdi yapıyordu bu teklifi? Neden hayatımda bir fark yaratabileceği ve teklifini gerçekten istediğim için kabul edeceğim bir zamanda gelmemişti? Aşkı henüz tatmadığım, teklifini takdir ederek kaderime razı olabileceğim ve bununla mutlu olabileceğim zaman Harry neredeydi?

“Fakat Rahibe Kardeşliği...” diye kekeledim. Yaşananlar gerçek olamazdı.

“Ben onay verdim. Ağabeyin Jed de,” dedi Rahibe Tabitha. “Dışarıda bir eş ve anne olarak yaşamam, burada Rahibe olmaktan daha faydalı olacaktır.” Keskin bakışları içime işliyordu. “Rahibe Kardeşliği için uygun olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Etrafımda çılgınca dönen dünyayı durdurabilmek için tutunacak hiçbir dalım yoktu. Tek düşünebildiğim Travis ve o gece yakınlaştığımızda hissettiklerimdi. O gecedan sonra nasıl onun kardeşiyle olabilirdim?

“Bu bahar Brethlaw’da evleneceksiniz,” diye devam etti. “Travis ve Cassandra’yla birlikte,” diye ekledi kalbimin kırılacağını bilmiyormuş gibi.

“Tanrı’ya olan görevlerimi...” diye söze başladım Tanrı’ya inanamama rağmen.

“...O’nun iradesine uyarak ve kasabamızın gelecek nesillerini yetiştirerek yerine getireceksin,” diye cümlemi tamamladı Rahibe Tabitha.

Harry’den olacak çocuklarımdan bahsediyordu. Düşüncesi bile midemin altüst olmasına yetmişti. Annemin ısırdığı gün suyun altında elimi tutuşunu düşündüm. Ellerinin ne kadar tumbul ve beyaz olduğunu, bana yanlış bir şey yaptığımı düşündüren o hissi hatırladım.

Teklifi reddetmek için ağzımı açmışım ki bunu yaparsam bu dört duvar arasında Rahibe Kardeşliği’ne, Tanrı’ya ve Rahibe Tabitha’ya sonsuza dek hizmet etmeye mahkûm olacağımı fark ettim.

Zihnimde düşünceler hiç durmadan dönüyor, hangi seçeneğin ya da kaderin daha iyi olduğunu bulmaya çalışıyordu: Harry’nin eşi olarak mı, yoksa bir Rahibe olarak mı yaşayacaktım? Bu seçeneklerin hiçbiri beni Travis’e götürmüyordu. “Biraz yalnız kalıp konuşmak ister misiniz?” diye sordu Rahibe Tabitha.

Bedenimden fıskıran acıya, öfkeye ve ızdıraba aldırmadan Harry'ye baktım. Yumruk yaptığı elleri rahatlamış, yüzündeki ifade yumuşamıştı. Bana doğru bir adım atacakmış gibi öne doğru eğildi. Bedenimdeki tüm kasların gerilip titreyerek tepki verdiğini hissettim.

Etrafı köpeklerle sarılmış yaralı bir hayvan gibi hırlamadığıma şaşırmışım. Elini kaldırıyordu; beni çağırmak ya da kendini korumak için olabilirdi, umurumda da değildi. Adım atmamıştım ama aramıza mesafe koymak için kendimi geri çektiğimi hissettim.

Bakışları sertleşti, derinleşti. Başını sallayarak, "Hayır," dedi ve sonra da gitti. Odama götürüldükten sonra kendimi kaybederek uzun uzun ağladım. Saçlarımı çektim, bacaklarımı yumrukladım ve kendimi ateşi sönmek üzere olan şöminenin önüne attım.

Bir zamanlar Harry'yle geçecek bir hayatı kabul edebilirdim. Bir zamanlar annemin hikâyeleri benim için sadece hayallerden ibaretti. Hayatım güneşli ve sıcaktı, sevgiyle ve dostlarımla doluydu. Fakat heyecan yoktu. Kasabadan başka bir yerde hayat yoktu. O zamanlar da Travis'ten hoşlanıyordum fakat Harry bu teklifini o zaman yapsaydı, teklifin bağlayıcılığı sayesinde Travis'e duyduğum çocukça yakınlığı kolayca unutabilirdim.

Şimdiyse her şey çok farklıydı. Hem annem hem de babam Lanetlilere katılmışlardı, Travis hastaydı, Cass ortalarda yoktu, Jed ise ibadet etmeye Katedral'e geldiği zamanlarda bile beni görmeye tenezzül etmiyordu.

Ve Orman'ın ötesinde yaşam vardı.

Lanetlilerin inlemelerini duyabiliyordum. Sesleri, kirli karnın üzerinden süzülerek pencereden içeri giriyordu. Bir kez daha hayatlarının ne kadar basit ve kolay olduğunu düşündüm. Neden bu savaşı verdiğimizizi sorguladım; neden kaderimizi kabul etmiyor ve bu kadar uzun zamandır çabalıyorduk?

Artık olabilecekleri umursamıyordum. Odamdan gizlice çıkarak hızlı adımlarla koridor boyunca yürüdüm ve Yabancı'nın odasına giden basamakları tırmandım. O sırada önüme çıkan kişiyi itirmek üzereyken kim olduğunu fark ettim: Cassandra.

Travis'in eski odasından çıkıyordu.

"Cass?" dedim. "Burada ne yapıyorsun?" Sarılmak için ona uzandığımda itiraz etmedi fakat boynuma doladığı kolları güçsüz ve gevşekti. Birbirimizi görmeyeli haftalar, annem ölmeden önce yaptığımız gibi birlikte vakit geçirmeyeli aylar olmuştu. İlk defa birbirimizden ne kadar koptuğumuzu, onun arkadaşlığını ve korkularımı, acılarımı, düşüncelerimi paylaşabileceğim birini ne kadar özlediğimi fark ettim.

Önce o beni bıraktı ve arkasındaki kapıyı tamamen kapayarak dar koridoru aydınlatan tek ışık kaynağını kesmiş oldu. "Travis'i görmeye geldim," dedi.

Nefesim kesilmiş, Yabancı'yla ilgili fikirlerim bir anda uçup gitmişti. "O iyi mi? Yukarıda mı?"

Başını sallayarak uzun, sarı örgüsünü çekiştirdi ve üst dişiyile dudağını ısırıldı. "Travis artık bana ait, Mary. Tıpkı Harry'nin sana ait olduğu gibi."

"Ben..." Ona, yanıldığım, Travis'in beni sevdiğini ve her zaman benim olacağını söylemek istedim. Fakat tabii ki bunlar doğru değildi. Travis hiçbir zaman benim olmamıştı. Birlikte dua ettiğimiz o uzun gecelerde bile Travis hep başkasına aitti. O her zaman Cass'in Travis'iydi. Tıpkı benim artık Harry'ye ait olmam gibi.

Örgüsünü bırakıp elini koluma koyduğunda kolumu çekmemek için kendimi zor tuttum. "Onu artık rahat bırakmalısın, Mary," dedi tırnaklarını etime batırarak. "Seninle her yere gelmeye razı fakat bunu yapmamalı. Yapamaz."

"Fakat..."

“Biliyor musun, ben Harry’ye âşık oldum. Travis’in çektiklerinin benim için çok fazla olduğu bu son birkaç haftada...” Omzumun üzerinden, sanki duvara değil de başka bir yere bakıyormuş gibi gözleri daldı. “Birlikte çok vakit geçirdik. Elimi tuttu. Bana teklif edeceğinden emindim.” Yeniden örgüsünü çekiştirmeye başlamıştı. “Beni sevdiğinden çok emindim.” Sert bakışlarını bana çevirdi. “Fakat o sana teklif etti.”

Zihnim allak bullak olmuştu. “Travis’in senden hoşlandığını, seni Hasat Festivali’ne davet ettiğini sanıyordum.” Cass’ın Travis’i ziyarete geldiği, yatağının yanmda diz çökerek onu rahatlatmaya çalıştığı zamanları hatırladım. Onun Travis’e bağlılığını hep bir sahiplenme ve aşk olarak algılamıştım. “Travis seni daha önceden davet ettiyse, Harry’nin etmesini nasıl bekliyordun ki?”

Sanki uzun zamandır beni ilk kez görüyormuş gibi başımı yana doğru eğdi. “Rahibe Tabitha bana Travis’le olan ilişkiyi bitirme şansı verdi,” dedi. “İyileşeceğinden emin değillerdi. İyileşse bile sakat kalabilir ve fiziksel açıdan eşine bakmak için uygun olmayabilirdi. Arkadaşım olduğu için ve ona bağlılığımdan dolayı onu ziyarete geliyordum.”

Bir ilişkileri olsa da olmasa da Cass tabii ki Travis’i ziyarete gelirdi; çok uzun zamandır birbirinizi tanıyorduk, dördümüz bir aile gibi büyümüştük.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

Gözlerindeki bakış sertleşti. “Harry benim yerime sana teklif etti.”

“Fakat neden?” Alçak ses tonumda çaresizlik vardı.

Çenesindeki kasın kıpırdadığını gördüm. Omzunu kaldırırken başını da omzuna doğru eğdi.

“Böyle olması gerekmiyor,” dedim. Cass’i hiç bu kadar ciddi, cesur ve kendinden emin görmemiştim.

“Evet, gerekiyor,” dedi.

“Ama sen Harry’yi seviyorsan ve ben de...” Sustum fakat **ikimiz** de ne söyleyeceğimi biliyorduk.

“Sen de Travis’i seviyorsun,” diyerek cümlemini tamamladı. Ellerim iki yanımda, sessizce durmaktan başka bir şey yapamıyordum. Başımı önüme eğdim. Sabahtan beri ilk defa bacaklarım beni taşımakta zorlanıyordu, içim bomboş olmuştu. Her şey bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar ters gidebilmişti?

“Üzgünüm,” diye fısıldadım sonunda.

“Kasıtlı yapmadığını biliyorum,” dedi elini koluna koyarak. “Tıpkı benim Harry’ye âşık olmam gibi.” Gözlerinin içine bakamıyor, yüzümdeki tereddüdü görmesini istemiyordum çünkü ben Travis’e bilerek ve isteyerek âşık olmuşum. Ona olan arzum, Cass’i onunla ya da yatağının başında ağlarken gördüğüm zamanlarda bile tükenmemiştir. Birbirlerine söz verdiklerini en başından beri biliyordum. Travis’i sözünden dönmesi, benimle birlikte olmak için en iyi arkadaşımı geri çevirmesi ve beni bunları yapabilecek kadar çok sevdiğini görmesi için baştan çıkarmaya çalışmışım.

Elimi onunkinin üzerine koydum fakat Cass elini çekti, soğuk teni elimin altından kaydı. “Bu durumu neden değiştiremeyeceğimizi bir türlü anlamıyorum. Eğer bu şekilde olmasını istemiyorsak...”

“Harry seni istedi, Mary,” dedi dişlerini sıkarak. “O, seçimini yaptı. Beni değil, seni seçti ve benim Travis’le evlenmemi istiyorsa, ben de öyle yapmalıyım.”

Cass sözlerinde o kadar kararlıydı ki beni korkutuyordu. Şimdiye kadar hiçbir sorunu kafasına takmazdı, içimizde en gamsızımız oydu.

“Hâlâ değiştirme şansımız var, Cass.” Ona yaklaştım. “Harry’yle konuşup onunla birlikte olmak istemediğimi söyleyeceğim...”

Bir yılan kıvraklığıyla elini uzatarak omzumu tuttu ve beni kendine çekti. Koridorun loş ışığında bir karaltı gibi görünüyordu.

Kaşları öfkeyle çatılmıştı. “Böyle bir şey yapmayacaksın. Onun kalbini bu şekilde kırmayacaksın.”

“Fakat böyle olmaması gerekiyor. Eğer Travis’le birlikte olmak istiyorsam...”

Kolumu sarsıp beni duvara doğru iterek sözümü kesti. “Harry’yi üzersen, sana yemin ediyorum, Travis’i hiçbir zaman bırakmam. Yalnız kalırsın. Buraya, Rahibelerin arasına geri dönersin.” Duraksadı ve ardından düşüncelerimi okumuş gibi ekledi, “Travis’in senin için beni reddedeceğini de sanma. Bunu kendi ağabeyine asla yapmaz. Harry açıkça seni istediğini söylediğinden beri Travis’in sana karşı bütün hisleri bitti. Artık sadece onun ağabeyinin müstakbel eşisin.”

Kelimeleri bedenimi delip geçiyordu. Onu hiç bu kadar acımasız, sert ve öfkeli görmemiştim. “Fakat Cass, anlamıyor musun? Sen Travis’i sevmiyorsun. O da seni sevmiyor!” Çok katı ve zalim olduğumu farkındaydım fakat gerçeği görmesi gerekiyordu.

Anlamıyormuş gibi bana baktıktan sonra bir kahkaha attı. “Evlilik, aşk demek değildir, Mary,” dedi öğrencisiyle konuşan bir öğretmen edasıyla. “Evlilik; sorumluluk, anlaşmak ve yardımlaşmak demektir. Bunların hiçbirinin aşkla ilgisi yoktur.”

İnanamayarak başımı salladım. “Fakat Harry’yi sevdiğini söyledin ve şimdi ondan vazgeçmeye hazırsın. Neden?”

Bir kez daha omuz silkti. “Onun için en iyisini istiyorum. Ve kasabamız için... Böyle olmak zorunda, Mary. Böyle olacak.”

Onu sarsmak, durumu görmesini sağlamak istiyordum. Hepimiz adına verdiği kararın ciddiyetini anlamıyor, tıpkı Rahibe Tabitha gibi davranıyordu. Rahibelerin üzerimizdeki etkisinin ne kadar güçlü olduğunu, kendi inançlarıyla elimizi kolumuzu nasıl da bağladıklarını fark ettim.

Cass'le tartışmaya devam etmek için ağzımı açtım fakat gözlerindeki acımasız ifade cesaretimi kırdı. En yakın arkadaşım beni ilk kez korkutuyordu.

Aslında o da haklıydı. Harry'yi reddetsem bile, Travis bana asla teklifte bulunmazdı. Ağabeyine bu utancı ya da acıyı yaşatmayı asla istemezdi. Sanki bütün kapılar yüzüme çarpılmış, pencereler kapanmıştı ve bana gidecek tek bir yol kalmıştı. Kararım ya Harry ya da Rahibe Kardeşliği olacaktı.

Ve böylece, pes ederek omuzlarımı düşürüp "Peki," dedim.

Bir kez başımı salladı. "Artık Travis'i unutmalısın. Bugün. Burada."

İtiraz edecektim fakat bir bakışıyla beni susturdu. Bundan sonra arkadaş kalabilecek miydik yoksa bu bizim sonumuz muydu, bilemiyordum. Tabii ki her zaman medeni bir şekilde davranacaktık; kasabamız kin tutmak için çok ufak bir yerdi. Peki, eskiden olduğu gibi her şeyimizi paylaşabilecek miydik?

O anda sanki yer ayaklarımın altından kaydı, her şeyimi bir anda kaybetmiş gibiydim ve tutunacak bir dala ihtiyacım vardı. Hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Cass her zaman yanımda olmuş, hikâyelerimi dinlemiş, benimle gülmüş ve her şeyini benimle paylaşmıştı. Arkadaşlığımızın anılarıyla gözlerim doldu. Cass'e ihtiyacım vardı; bana eskiden kim olduğumu hatırlatan tek bağı da koparamazdım.

"Söz ver bana," dedim. "Arkadaş kalacağımıza, birbirimizin yanında olmaya devam edeceğimize söz ver."

Gülümsedi. Eski Cass geri gelmiş, âdeta güneş ışığının kokusu havaya tekrar yayılmıştı. "Evet," dedi. Bu kadar kolay mı yani, dedim içimden; Katedral'e beni değil de hep başkalarını görmeye geldiğini anımsadım.

Koridorun ilerisine, Yabancı'nın tutulduğu odaya doğru baktım. Odasının kapısı biraz aralanmıştı, dışarıya ince bir ışık süzülüyordu.

Cass'i itekleyerek odaya doğru koştum fakat boştu. Ne çarşaf, ne yatak; orada birinin kaldığına dair hiçbir kanıt yoktu. Tahmin etmeliydim. Pencere günlerdir karanlıktı.

Tam arkamda duran Cass'in kafasının karıştığı belliydi. Ona açıklama yapmak yerine, pencereye doğru yürüdüm ve başımı belli bir açıyla yana eğdim. Sonunda pencerenin üzerindeki el ve parmak izlerini görebildim. Biraz yaklaştım ve nefesim cama değdiği anda kelimeler beliriverdi.

Gabrielle, yazıyordu ve ardından da bir dizi harf geliyordu: *XIV*. Penceredeki bu yazılar ve izler dışında, onun var olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Parmağımı harflerin üzerinde gezdirerek izleri bozdum.

"Ne gördün?" diye sordu Cass yanıma gelerek.

"Orman'm bir sonu olup olmadığını hiç merak ettin mi?" diye sordum. Ona bu soruyu daha önce de sormuştum ve ne cevap vereceğini biliyordum.

Kıkırdadı. Artık tamamen eski haline dönmüştü. "Hayallerinden hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi, Mary?" diye sordu. "Bilirsin, okyanus falan gibi..."

Hafifçe gülümsedim. Hâlâ tam olarak rahatlamamıştım. Hâlâ ondan çekiniyordum. "Sanırım öyle," diye cevap verdim. Fakat Orman'ın sonu yoksa Gabrielle nereden gelmişti?

Artık biriyle sözlenmiş olmama rağmen hâlâ Katedral'de, Rahibelerle kahyordum. Rahibe Tabitha, Beth riskli bir hamilelik geçirdiği için ağabeyimin beni eve almak istemediğini söylemişti. Fakat bir yanım bunun bir bahane olduğunu ve Rahibe Tabitha'nın beni gözlemek için yollamadığını söylüyordu. Merak ettiğim soruların cevaplarını aramaktan vazgeçip geçmediğimi görmek için...

Vazgeçmemiştim. Bir sonraki hafta, Katedral'deki tüm odalara girmek için türlü türlü bahaneler uydurdum. Gabrielle'den hiçbir iz yoktu. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

▼ X ▼

Kasabada baharın gelmesi yağmur, vaftizler ve evlilikler demektir. Bahar, Edenmass demektir; hayatta kaldığımız, Lanetlilere yenilmeden geçirdiğimiz bir yılın kutlaması ve gelecek yıllar için edilen dualar anlamına geliyordu. Edenmass'ın en önemli kısmı evliliklerdi. Kasabamızda evlilik kutsal bir bağ olarak kabul edilirdi. Gelinle damadı birleştiren ve Brethlaw adı verilen üç tören yapıldı. Brethlaw; Nişan'la başlayan, Birleşme'yle devam edip Sonsuz Sadakat Yemini'yle sona eren bir haftalık bir kutlamaydı. Kışın Hasat Festivali'nde başlayan ilişkilerin son noktasıydı.

Brethlaw'un en önemli ve en kutsal töreni, gelin ve damadı sonsuza kadar birleştiren Sonsuz Sadakat Yemini'ydi. Yemin'den bir gece önce Rahibelerin gelinin sağ eliyle damadın sol elini birbirine bağladığı ve gelinle damadın geceyi yeni evlerinde birlikte geçirdikleri Birleşme töreni yapıldı. Çifte, Birleşme bağını kesmek için kullanabilecekleri kutsal bir hançer verilir ve bir gece yalnız bırakılırlardı. Törenin bu kısmı çift arasındaki herhangi bir anlaşmazlığı açığa çıkarmak veya birbirlerini eş olarak reddetmek isterlerse son bir fırsat tanımak için yapıldı.

Brethlaw kutlamaları arasındaki diğer Edenmass günlerinde bir önceki sene evlenenlerin doğan çocukları vaftiz edilir ve henüz doğumu gerçekleşmemiş olan gebelikler kutlanırdı. Kurtuluşumuzun,

varoluşumuzun ve Geri Dönüş'ten sonra soyumuzun devamlılığının kutlandığı, kasabamızın en görkemli ve neşeli günleri Edenmass günleriydi. Azim ve bağlılığın bir göstergesiydi.

Bu yıl evlenecek iki gelinden biri olarak, üzerimde bir hafta boyunca hiç çıkarmayacağım beyaz bir tunik vardı. Saçıma bahar çiçekleri takılmıştı. Bu yıl evlenecek olan dört kişiydik: Harry ve ben, Travis ve Cass.

Katedral'in önündeki platformda sıralanmıştık. Devasa taş binanın gölgesi üzerimize düşüyordu. Eşlerimizle karşı karşıya duruyorduk, bir tarafımızda Rahibe Tabitha, diğer tarafımızda ise tüm kasaba halkı vardı. Güneş bugün daha bir parlaktı. Nem ve sıcaklık yerden dalga dalga yükseliyor, havayı nefes alınmaz hale getiriyordu.

Rahibe Tabitha yükümlülüklerden bahsetti. Günahlardan, hayattan, sorumluluklardan ve yeminlerden... Tüm kasabanın devamlılığını temsil ettiğimizden... Bize, sadece tellerin ötesindeki Lanetlilere karşı değil, hastalıklar, hijyen, düşük gibi tehditlere karşı da ne kadar kırılgan olduğumuzu hatırlattı. Dördümüzü işaret ederek bazen nesillerin sayıca yetersiz kaldığını, bizim çoğalarak toplumumuzun geniş ailelerini korumamız gerektiğini söyledi.

Söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor, dikkatimi bir türlü toplayamıyordum. Kafamı meşgul eden başka düşünceler vardı. Harry'nin bana teklif ettiği günden beri Travis'i ilk kez görüyordum. Rahibelerin gözetimi altından çıktığından, Katedral'de bir başıma bırakıldığımdan beri onu görmemiştim.

Öğleden sonralarını güneşin altında geçirmiş gibi saçlarının rengi açılmıştı. Biraz kilo almış, kemiklerinin üzerine gerilmiş gibi duran cildi düzelmişti. Gözleri artık çökük değil, daha parlak ve yeşil görünüyordu. Sağlıklıydı.

Onu görmek için can atıyordum. Ve kendimi tam arkamda, Cassandra'nın karşısında duran Travis'in kollarına atmamak, Harry'nin karşısında sakince durabilmek için büyük çaba harcıyordum.

Rahibe Tabitha, birbirimize ve Tanrı'ya karşı olan görevlerimizden bahsetmeye devam ederken benim dikkatim, bastonundan destek alarak üzerinde durduğu ayağını çaktırmadan değiştirmeye ve bacağını biraz rahatlatmaya çalışan Travis'teydi.

Yeniden ayakta durabildiğini, yürüyebildiğini ve sağlıklı olduğunu görmek çok güzeldi. Fakat ben perişan haldeyken onun gülümsemesinden nefret ediyordum.

Sıra törenin yemin kısmına geldiğinde hepimiz mihraba doğru döndük. Harry solumda, Travis ise sağımdaydı. Gözlerimi kaparsam Travis'le evlendiğimi, hafta bittiğinde beni eve, yeni hayatımıza onun götüreceğini hayal edebilirdim.

Törenin Nişan kısmına geçtiğimizde Rahibe Tabitha'nın söylediklerini tekrar ettik. Haftanın sonunda birbirimize Sonsuz Sadakat Yemini edeceğimize söz verdiğimiz sırada Travis'in elinin benimkine dokunduğunu hissettim. Elini tutmaya çalıştım fakat sadece boşluğu kavramıştım.

Artık Harry'nin nişanlısıydım. Harry beni Katedral'in gölgelediği platformdan aşağıya indirip güneşe çıkardı. Etrafımız iyi dileklerini sunmak isteyen insanlarla dolmuştu ve artık Travis'i göremiyordum.

Onu sonsuza dek kaybetmiştim.

Brethlaw baş döndürücü bir koşturmacaydı. Her törende dördümüz onur konuğu oluyor, kasabanın geri kalanından ayrılıyor ve bir şekilde onlara sergileniyorduk. Bir organizasyondan diğerine koşuyorduk;

olayın önemine atfedilen akşam yemekleri, bizi bekleyen bağlılığa ruhlarımızı hazırlayan ve tek başımıza katıldığımız dua seansları.

Nışan, Birleşme ve Sonsuz Sadakat Yemini'nden sonra Brethlaw'un en önemli olayı vaftiz törenleriydi. Her bebek, Rahibe ve Koruyucuların huzuruna çıkarılır, kasabanın diğer sakinleri arasında elden ele dolaştırılırdı. Rahibeler, bu çocukların hepimizin çocukları, bizim geleceğimiz olduklarını söylerlerdi.

Geçen senenin evliliklerinden doğan dört çocuk vaftiz edilirken Jed ve Beth'in kalabalığı gizlice terk ettiklerini gördüm. Sanırım sonbaharda kaybettikleri bebeklerinin acısı hâlâ çok tazeydi.

Nihayet haftanın ortasında yalnız kalabildiğimde, saçımdaki çiçekleri yolarcasına çıkarmıştım. Kasabanın tüm insanlarından, Harry'den, Rahibelerden, Koruyuculardan ve mutluluk dileyen herkesten sıkılmıştım.

Mutluluktan sıkılmıştım. Yalnız kalabileceğime emin olduğum tek yere, tepedeki gözetleme kulesine gittim.

Fakat oraya vardığımda kulede birinin olduğunu fark ettim. Tam geri dönmek üzereyken, kuleye sırtını dayamış halde oturan bu kişinin kim olduğunu gördüm. Travis'ti. İçimde bir şeyler harekete geçti. Benden başka birilerinin, onun buraya gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Onunla yalnız kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, ona aç gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bir an için onu orada bırakmayı, içimdeki arzuyu bastırarak kasabaya geri dönmeyi düşündüm. O bana ait değildi, olmayacaktı ve sonumuzu bile bile onun yakınmda bulunmak çok acı vericiydi.

Fakat ben henüz hareket edemedim Travis elini kaldırıp, "Mary, gel ve benimle dua et," diye seslendi.

Sözleri her şeyi unutmama yetmişti. Elbiseme basarak koşmaya, emekleyip tökezleyerek tepeyi tırmanmaya başladım. Yanına vardığımda nefes nefese kalmıştım. Elimi göğsüne koydum.

“Ah, Mary,” dedi ve elini saçlarımda gezdirip başımı tuttu. Beni kendisine doğru çektiği an, bizi ayıran her şey yok olmuştu. Ona o kadar ihtiyacım vardı ki kaçamazdım.

Dudaklarımız sonunda birbirine kavuşmak üzereyken durdu. O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki yalnızca onun dudaklarından çıkan havayı soluyordum. Saatler gibi gelen o anda birbirimize hiçbir şey itiraf edemeden öylece durduk.

“Mary,” diye fısıldadı. Dudaklarının hareketini hissedebiliyordum.

Beni iterek bunu yapamayacağımızı söylemesini bekliyordum. Kendisine ait olmadığımı ve ağabeyine ihanet edemeyeceğini... Başımı omzuna koyarak alnımı boynuna bastırdım.

Sıcak bir gündü ve terliyordu. Teninin tuzu dudaklarıma geçmişti. O anda eriyip gitmek, aramızdaki tüm engelleri unutmak istedim. Ona sıkıca sarılamadan öylece oturmak ve nefes almaya çalışmak için büyük çaba harcamam gerekiyordu.

O, Cass’e aitti ve oradan hemen ayrılmam gerektiğini biliyordum fakat o kadar güçlü değildim. Son bir kez kokusunun tadını çıkarmak, bir anı gibi bedenime sarmak istiyordum.

Bir süre öylece oturduk. Ona yaslanmıştım ve içimde tuttuğum her şeyi açık açık yaşıyordum. Mutlu olduğumu fark ettim. Travis elini yeniden saçlarıma götürünce, içimdeki son tereddüt kırıntıları da atarak rahatladım.

Harika bir bahar günüydü. Kuşlar kasabamıza geri dönmüş, karlar eriyerek yerini çamura bırakmıştı. Güneş ise parlak, yumuşak ve ılıktı. Üzerimizi örten esintinin ağaçların arasında dolaşan sesi bana annemin okyanus hikâyelerini hatırlattı.

“Böyle zamanlarda, dünyada tek başımıza olmadığımıza inanmak çok zor. Tepenin zirvesinde yalnızca ikimiz...” dedi Travis. Gülümsedim.

“Fakat bazen de dünyada tek başımıza olamayız, diye düşünüyorum. Yani, kasabamızdan söz ediyorum. Bir yerlerde daha fazlası olmalı, Orman’ın ötesinde...” diye devam etti.

Gözlerine bakabilmek için, omzuna yasladığım başımı kaldırmaya çalıştım. Sanki kalbimdekileri kelimelere dökmüş, rüyalarımı görmüştü. Orman’ın ötesindeki hayata inancım konusunda yalnız olduğumu sanıyordum. Başıma hafifçe bastırarak kaldırmama engel oldu. Sözleri nabzımı hızlandırdı.

“Hikâyelerle büyüyen sadece sen değilsin,” dedi. Nefesimi tutarak devamını duymayı bekledim. “Ve o hikâyeler bana daha fazlasının olması gerektiğini düşündürüyor. Her şey bu kadar olamaz. Biz bundan ibaret olamayız. Hayatta bu kasabadan ve onun bize inandırdıklarından daha fazlası olmalı.”

Bizi ayıran engelleri onun da hissettiği, sesindeki gerginlikten anlaşıyordu. Çenemden tutarak başımı kaldırdı. “Sen de öyle düşünmüyor musun, Mary? Daha fazlasının olabileceğini? Buradaki hayatın bize yetmediğini?”

Gözlerime yaşlar dolarken damarlarımdaki kan çağlıyordu sanki. Geleceğimize bakarcasına tel örgülerin ötesine doğru daldım. Tel örgüler o kadar uzakta kalmıştı ki Lanetlileri tek tek ayırt edemiyor yalnızca telleri çekiştiren bir kalabalık görüyordum. Rüzgâr, seslerini tepeye kadar taşıyordu.

Ona Gabrielle’den, daha fazlasının bir kanıt olduğundan bahsedecektim ki aniden ağaçların arasında kırmızı bir şeyin parıldadığını gördüm. Kalbim duracak gibi oldu, nefesim kesildi. Dimdik oturdum ve tüm dikkatimi Orman’a verdim.

“Ne oldu?” diye sordu Travis huzursuzlanmış bir şekilde elini sırtıma koyarak.

Bir yanılsama gördüğümü sanmıştım ki kırmızı şey yeniden parıldadı. Çam ağaçlarının gölgesinde, anormal parlaklıkta bir kırmızıydı. Az önce hissettiğim huzur ve mutluluğu unutarak ayağa kalktım, tepeden aşağıya koşmaya başladım. Ağaçların köklerine, kayalara takılıyor fakat hiç umursamıyordum. Tepenin eteklerini çevreleyen tel örgülere yaklaşırken öylesine kendimden geçmiştim ki ısırılmamak, salgına yakalanmamak için son anda geri çekilebilirdim.

Kırmızı parıltı yine göründü ve yanıma yaklaştı. Artık diğerleriyle birlikte tel örgünün yanındaydı ve onun bir Lanetli olduğunu açıkça görebiliyordum. Uzuvarları tek bir bedene bağlı değilmiş gibi hareket ediyor, kemikleri gergin cildini her an delip çıkacakmış gibi görünüyordu.

Fakat hâlâ parlak ve tuhaf olan yeleğinin renginden onun kim olduğunu anlamıştım. Bu o Yabancı'ydı... Gabrielle.

Parmaklarımı tele geçirmek istedim. Arkamdan topallayarak gelmiş olan Travis beni geri çekti.

"Ne yapıyorsun?" dedi nefes alırken tıslama gibi çıkan bir sesle. Bastonla yürüyor ve topallıyordu. O kadar kısa zamanda tepeden aşağıya inerek yanıma gelirken çok zorlanmış olmalıydı.

Gabrielle hızla diğerlerinin arkasından dolandı. Onlar gibiydi fakat her nasılsa daha farklıydı. Daha parlak. Daha hızlı. Tellere doğru daha önce hiç görmediğim bir çeviklik ve hırsıyla atıldı. Yanımda Travis, ne hissedeceğimi ve ne yapacağımı bilemeden tellerin diğer tarafında öylece duruyordum.

Travis kollarıyla omuzlarımı sarmış, beni kendine doğru çekerken, "Bir daha bunu asla yapma," dedi kulağıma.

Her şeyi boş verip bana sarılmasına, beni içine sokup korumasına izin vermeyi çok istiyordum. Kalbimin her atışında tüm bednim sarsılıyor, ellerim titriyordu. "O, yanındaki odaya getirdikleri kızdı," dedim Gabrielle'i işaret ederek. "Senin odanda olduğum gece

kasabaya gelen Yabancı oydu.” Bedenimin altında Travis’in bedenini hatırlayınca yanaklarıma ateş basmıştı.

Yanımıza gelebilmek için umutsuzca tel örgüleri çektişirmesini izledik. Onda oldukça tuhaf bir şey vardı; ikimiz de daha önce hiç böyle bir Lanetli görmemiştik.

“Bir gün, duvarın diğer tarafından benimle konuştu,” dedim. “Seni başka bir odaya almışlardı ve ben de seni arıyordum. Adının Gabrielle olduğunu söyledi.” Boğazım yanarken dışarı çıkmak isteyen hıçkırıklarımı bastırabilmek için yutkundum. Orman’ın içindeki patikalardan geçerek kasabamıza kadar gelme cesaretini gösteren bu kızın başına gelenlere inanamıyordum.

Gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla Travis’e döndüm. “Sana bir şey söyledi mi?” diye fısıldadım. “Sana nereden geldiğini söyledi mi? Kasabaya neden geldiğini?”

“Ah, Mary,” dedi Travis.

Sonra dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve sustum.

Uzun zaman önce o gece, onunla gerçekleşmek üzere olan ilk öpüşmemin bana hissettirdiği şaşkınlığı hatırladım. Gabrielle’in, kapıdan kasabaya geldiği geceydi. O zamanlar ikimiz de Dışarı’yla ilgili bir şey bilmiyor, yalnızca birbirimizle ilgileniyorduk. Kalbim nasıl da çarpmış, bedenim nasıl da tüm yasakları delmenin eşiğine gelmişti. O zamandan beri birkaç kez öpülmüştüm. Arkadaşça öpücükler... Hepsi de Harry’dendi. Hepsi aceleye gelmiş flörtümüz sırasında yaşanmıştı. Daha önce Harry’den başka kimseyi öpmemiştim.

Fakat Travis’in bu öpücüğü... Sanki uyanmak ve doğmak ve gerçek hayatın nasıl olduğunu ve nasıl olabileceğini görmek gibiydi. Travis’in içinde boğuluyordum, dalgalar sanki bir içmişim ve her şeymişim gibi beni alıp döndürüyordu.

Bizi kendimize getiren, Gabrielle’in tellere saldırışının gürültüsü oldu. Travis alnını benimkine dayadı.

“Birilerine anlatmalıyız,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Gabrielle’i,” diye ekledim.

Gülümsedi. “Evet, o da var tabii,” dedi. Ben de kendimi tutamayarak gülümsedim.

Yer altında gömülü bekleyen bir çiçek soğanı gibi nihayet canlandığımı hissediyordum. Isınıyordum. İçimde filizlenen neşe tüm bedenime yayılıyordu. Bir Lanetliye dönüşmüş halde karşıma çıkan Gabrielle’in içimde yarattığı dehşeti, o an hissettiğim mutluluğu mahvetmemesi için olabildiğince derinlere gömdüm.

“Senden daha hızlıyım,” dedim Travis’e. “Koşarak gidip Koruyuculara söyleyeceğim. Böyle bir şeyi bilmek isteyeceklerdir.” Tereddüt ettim. Cass’e, Rahibe Tabitha’ya, Harry’ye ve kendime verdiğim sözleri düşündüm. Bu sözleri tutmanın ne anlama geldiğini düşündüm, vazgeçmek zorunda kalacağım şeyleri. Kasabanın kurallarına, Rahibe Kardeşliği’nin emirlerine her zaman sadık kalmıştım ve karşılığında bana karmaşadan, gizemden, yalanlardan ve acıdan başka bir şey getirmemişlerdi.

Travis’ten vazgeçebileceğimi düşünmüştüm. Bunu kabullenerek yaşamaya razı olabileceğimi sanmıştım. Ancak bu, Travis tellerin ardındaki yaşama inandığını söylemeden önceydi. Onun da kasabanın ötesinde bir yaşamın, daha fazlasının olduğunu anlatan hikâyelerle büyüdüğünü öğrenmeden önceydi.

Travis’in karşısında durmuş onu öperken her şeyden vazgeçmeye karar verdim. Travis yanımdayken Cass’in, Harry’nin ve Rahibe Tabitha’nın hiddetine katlanabilirdim. “Benim için gelecek misin?”

Ondan ağabeyine ihanet etmesini, kasabanın kurallarım yıkmasını ve en iyi arkadaşımı incitmesini istediğimi farkındaydım. Fakat benim gözümde bunların hiçbirinin önemi yoktu artık. Travis için her şeyden vazgeçmeye hazırdım.

Gülümsedi ve söz verircesine parmağını dudaklarımda gezdirdi. Tellere saldıran Gabrielle'in gürültüsünü arkamda bırakarak kasabaya, Koruyucuları getirmeye gittim.

▼ XI ▼

Travis’le tepede konuşmamızın üzerinden iki gün geçmişti ve ben hâlâ onun gelmesini bekliyordum. Katedral’de koridorun ucundan yankılanacak sesini duyma ümidiyle küçük taş odamı arşınlıyor fakat sessizlikten başka bir şey duyamıyordum. Bitmek bilmeyen işlerden ve törenlerden vakit bulduğum her an tepeye koşuyordum. Travis’i orada bulacağımı, birlikte olabilmemiz için bir yol bulduğunu umarak...

Fakat ağaçların arasında dolaşan rüzgârdan başka hiçbir şey bulamıyordum. Orman’da gezinen Lanetlilerin iniltileri tepeye kadar yayılıyordu. Tepede oturarak nöbetlerini sıklaştırmış olan Koruyucuların sınır boyunca gidip gelmelerini izliyor, Orman’a dikkatle bakarak Gabrielle’i arıyordum.

Bazen Koruyucuların arasında Jed’i görüyor, koşarak yanına gidip Gabrielle’le ilgili bildiğim her şeyi ona anlatmak istiyordum. Ona Gabrielle’in Dışarı’dan geldiğini söylemek istiyordum. Fakat Koruyucular, Rahibelere hizmet ediyorlardı ve Jed’in sırrımı saklamayacağından korktuğum için sessiz kalmayı tercih ediyordum. Gabrielle’den haberim olduğunu öğrenirse Rahibe Tabitha’nın beni Orman’a bırakmasından korkuyordum.

Harry artık Koruyuculara yardım ediyordu ve bana Hızlı Olan’ı ararlarken onun Orman’a dalarak gözden kaybolduğunu söylemişti.

Bazen gelip tellere saldırdığını fakat çok vahşi olduğu için onu öldürmeyi beceremediklerini anlatmıştı.

Onun varlığı Edenmass'e de gölge düşürmüştü. Bazıları Lanetlilerin değişmeye ve ortama uyum sağlamaya başladıklarından endişeleniyor, Hızlı Olan'ın hepimizi öldürebilecek yeni bir tür olduğunu düşünüyorlardı.

Koruyucular Loncası ve Rahibeler yayılmaya başlayan paniği yatıştırmaya çalışmış, hızlı Lanetlilerin yeni bir tür olmadığı söylemişlerdi. Herkesin bir arada olduğu törenlerden birinde Rahibe Tabitha, yanında en yüksek rütbeli iki Koruyucu'yla birlikte ayağa kalktı. Kasabalıların oluşturduğu kalabalık bir anda onun etrafında açıldı. Çocukların ellerinden sıkı sıkı tutarak tellere doğru baktılar. Ortama korku hâkimdi ve bu olanların gerginliğiyle tüm kasarımın çekildiğini hissettim.

"Hızlı Lanetlilerin varlığına ilişkin bilgiler Rahibe Kardeşliği'ne, Geri Dönüş'ten bu yana gelmektedir," dedi. Kolları iki yanında, ayakta duruyor, uzun siyah elbisesi rüzgârda uçuşuyordu. "Hızlı Olanlar vahşidirler, nadir görülürler ve çok tehlikelidirler. Onlar hep varlardı ve Tanrı, bu kasabayı her zaman onların gazabından korumuştur." Bunları söylerken sanki Gabrielle'in varlığından beni sorumlu tutuyormuş gibi göz ucuyla bana baktı.

"Onların neden farklı ve daha hızlı olduklarını bilmiyoruz fakat kendilerini çok yorduklarını, bedenlerini çok daha hızlı tükettiklerini, bu nedenle de her şeyin yakında normale döneceğini biliyoruz. Koruyucular nöbetlerini sıklaştırdılar ve kasaba nöbetlerinde destek kuvvet olarak yanlarına tarlalardan adam çektiler. Koruyucuların Hızlı Olan'ı öldürmeleriyle ya da onun kendisini tüketmesiyle bu tehdit çok yakında sona erecektir.

"O zamana kadar Tanrı'ya ibadet etmeyi sürdürmeli, O'ndan merhamet ve sağlık dilemeliyiz."

Rahibe Tabitha duayı başlatarak Edenmass ve Brethlaw kutlamalarının devam etmesi için kürsüden indi. Fakat insanların yüzünde, ikna olmadıklarını ve bu yeni türden korktuklarını görebiliyordum. Dans cansız geçti. Kutlamalar erken bitti. İnsanlar kendilerini en kötüsüne hazırlayarak geceleri evlerini kilitliyorlardı.

Rahibelerin bizden daha neler sakladıklarını düşünmeden edemiyordum. Katedral'in duvarları ardına başka ne gibi sırlar kilitlenmişti? Bir zamanlar adı Gabrielle olan ve benden bir farkı olmayan bu yaratıkla ilgili ne biliyorlardı?

Zihnim, Rahibe Tabitha'nın beni yer altındaki tünelden geçirerek Orman'ın ortasındaki açıklığa götürdüğü güne döndü. Gabrielle'in başına da aynı şey gelmiş olabilir miydi? Rahibe Tabitha'nın yanma koşup ne yaptığını ve bütün bunların nasıl meydana geldiğini sormak istedim. Önce kaderimin Gabrielle'le aynı olacağından korktuğum için sustum fakat sonra aklımın bir köşesinde başka fikirler oluşmaya başladı: Onu kurtarabilir miydim? Onun varlığını o zaman açıklamalı mıyım? Onu bulmak için daha fazla mı çaba göstermeliydim? Onun kaderinden ben mi sorumluydum?

Merakım gitgide büyüdü. Neler olduğunu bilmeliydim; daha önce hiçbir Lanetli'nin olmadığı kadar hızlı ve kuvvetli bir yaratığa nasıl dönüşmüştü?

Harry'yle Birleşmemize birkaç gün kala, günlük işlerimi yaparken Katedral'de gizlice gezintiye çıktım. Kapalı kapıların ardına kulak kabartıp esas sırları saklayanlar olduğunu düşündüğüm yaşlı Rahibelerin konuşmalarını dinledim.

Fakat önemli bir şey öğrenemedim. Zamanımın daralıyor olmasının ümitsizliği içinde yasak bölgeleri araştırmaya koyuldum. Rahibelerin ve Katedral'in sınırlarını zorluyordum. Yakalandığım takdirde sonumun Gabrielle gibi Orman'a terk edilmek olduğunu biliyordum.

Fakat dikkatsizliğim de umurumda değildi çünkü geçen her gün, Travis'in bana gelmediği bir başka gün oluyordu. Her gün, neler olduğunu daha da çaresizce öğrenmek istiyordum. Her şeyi öğrenmeliydim: Neden buradaydık, Rahibeler kimdi ve Geri Dönüş'ün sebebi neydi?

Bunlar hiçbir zaman sormamamız gereken sorulardı. Cevaplarını aramamızın yasaklandığı sorular.

Artık kafamın içinde dönüp dolaşan bu sorulardan bıkmıştım. Ayinlerde, Brethlaw kutlamalarında hep Rahibeleri nasıl atlatabileceğimi, Katedral'in yasak odalarına nasıl girebileceğimi planlıyordum.

Harry'yle Birleşme töreninden önce yalnız geçireceğim son gece gelip çatığında hâlâ gerçeğe bir adım bile yaklaşamamıştım. Rahibelerle Gabrielle'in dönüşümü arasında hiçbir bağ kuramamıştım. Onların bu işte parmağı olduğuna dair hiç kanıt bulamamıştım. Elbisemi sıkıca tutmuş yatağımın kenarında oturuyor, açık pencereden dışarıya bakıyordum. Orman'a doğru bakarken her şeyi yanhş anlamış olabileceğimi, kafamdaki tüm soruların hiçbir şeye varmayabileceğini düşünüyordum.

Acaba Rahibeler haklı olabilirler miydi ve en doğru yol onlarınki olabilir miydi? Söyledikleri her şey gerçek olabilir miydi? Dünya üzerindeki tek kasaba bizimki olabilir miydi? Annem yanılmış olabilir miydi? Aslında okyanus hiç var olmamış olabilir miydi?

Kafam çok karışık ve çaresizdim. İçimden gelen ağlama isteğiyle dişlerimi sıktım. Tüm bunların cevabını nasıl öğrenecektim?

Bacaklarım sabırsızlıkla kıpırdanınca yataktan kalkarak odamın içinde dolanmaya başladım. Gece yaklaştıkça Katedral de yavaş yavaş sessizliğe bürünüyordu. Zihnim kendi içinde savaşıyordu: Son bir araştırma için odamdan çıkmamı söylüyor ve hemen ardından olduğum yerde kalmamı istiyordu. Kaderin ve Rahibelerin sınırlarını

zorlamamamı, Travis'in söz verdiği gibi gelip beni almasını beklememi tavsiye ediyordu.

Ancak sonra dışarıda tellere saldırarak kendini paralayan Gabrielle'i düşündüm. Acaba annem de orada mıydı? Artık o da diğer tarafta olduğuna göre, aradığım cevapları biliyor olabilir miydi?

Odadan yavaşça çıkarken mumu yakmadım. Katedral'in duvarları boyunca yürüyerek bodrum kata giden tozlu basamakları inerken kapalı kapıların önünde durup içeriyi dinlemedim. Hafızamdan Rahibe Tabitha'yı takip ediyor, beni daha önce hiç bilmediğim o yere götürüp seçimler hakkında ders verdiği günü hatırlıyordum. Rahibe Kardeşliği'nin bizden sakladığı sırları olduğunu ilk kez nasıl öğrendiğimi hatırlıyordum.

Basamakların sonuna gelip çıplak ayaklarım eğri büğrü taşlarda kaymaya başladığında hava soğumuş ve daha rutubetli olmuştu. Ortalık karanlıktı ve el yordamıyla mumumu yakmaya çalıştım. Cılız ateşi, titreyen ellerimi bile güçlkle aydınlatıyordu ve çok geçmeden, etrafımı saran yoğun karanlıkta sönüp gitti.

Boştaki elimle Rahibe Tabitha'nın eskiden şişe ve fiçılardaki şarabın mayalanmak üzere bırakıldığını söylediği boş rafları yokladım. Birkaç sivri çivinin eski ahşabın üzerinden yuvarlandığını duyunca saç diplerime kadar ürperip donakaldım.

Ses kesilip yalnızca kendi soluğumu duymaya başlayınca el yordamıyla ilerlemeye devam ettim ve ayağımın duvara çarpmasıyla basamakların en uzak tarafındaki köşeyi bulmuş oldum. Kapıyı gizleyen kalın perdeyi kenara çektiğimde ağzıma ve burnuma tozlar dolarken perdenin arka tarafına geçtim. Ve sonunda beni Orman'a götürecek olan tünele açılan kapının pürüzlü ahşabını hissettim.

Kapının mandalı yerinden oynamıyordu. Aniden, burada ne bulmayı umarak geldiğimi düşündüm. Belki Rahibe Tabitha'nın

kapıyı açık bırakmış olmasını ummuştum. Ya da içimdeki hırs ve isteğin gücüyle açılacağını...

Sanki diğer taraftan bir ses duyabilecekmişim gibi kulağımı kapıya dayadım. Sanki kapı bana tüm sırları açıklayabilecekti. Tüm bu duvarların tanık olduğu şeyleri ve Geri Dönüş sırasında buranın nasıl bir yer olduğunu düşündüm. Neler olacağını biliyorlar mıydı? Olacaklara karşı hazırlık yapmışlar mıydı? Geri Dönüş'ten önce bu kasaba var mıydı yoksa bir sığınak olarak mı kurulmuştu? Tüm dünyadan saklı bir sığınak olarak...

Fakat duvarlar bana hiçbir şey söylemiyor, sırlarını açık etmiyorlardı ve etrafım sessizlikle sarılmıştı. Odanın diğer tarafıyla aramda duran perde, soluğumun sesini bastırıyordu. Uykusuzluk gözlerimi yakmaya başlamış, bedenim ağırlaşmıştı. Sonsuza dek, bu yerin etrafımda ördüğü bu kozada kalmak istiyordum. Harry'yi görmek mecburiyetinde olmamak. Travis'i beklemek zorunda kalmamak. Rahibelere boyun eğmek, onlar hakkında yanıldığımı kabul etmek zorunda olmamak.

Ellerimi kapının ahşap plakalarını bir arada tutan oymalı metal şeritlerin üzerinde gezdirerek olmadığım bildiğim dayanıksız bir nokta aradım. Parmaklarımı menteşelerin üzerinde gezdirdim ve Katedral'de kapıların gıcırdamaması için kullandıkları yağ parmaklarına bulaştı. Yatağıma gitmeyi her şeyden çok istediğimi fark ettim; Harry'yle yaşamaya mahkûm olmadan önceki son yalnız gecemin tadını çıkarmayı istediğimi. Rahatlayabileceğim ve Travis'i düşünerek rüyalara dalabileceğim son gece. Kapının önünden çekildim, omuzlarımı örten perdeyi yerine çekmek için kirli dokusunda parmaklarımı gezdirirken aniden kapıyı nasıl açacağımı buldum. Tünele ve oradaki gizli odalara girebilirdim.

Kendime gelerek yerde, ayaklarımın dibinde duran mumu aldım. Titrek alevi sanki kalp atışlarıma ritim tutuyor, düşürdüğü solgun

gölgeler etrafımda dans ediyordu. Zayıf bir nokta bulmak için ahşap rafların üzerinde gezdirdiğim parmaklarım titriyordu. Sonunda kırık bir tahtanın aralığına dokununca hemen onu kavrayarak kırılıncaya kadar çevirdim ve ince uzun sunta elimde kaldı.

Sopa görevi görecektir daha kahn bir parça bulana kadar rafları yoklamaya devam ettim, sonra da tekrar gizli kapıya yöneldim. Menteşenin iki kanadını birbirine bağlayan vidanın altına tahta sopayı soktum ve ikinci sopayı da çekiç gibi kullanarak diğerine vurmaya başladım. Çıkardığım gürültünün duyulmaması için kahn perdeyi omuzlarımdan etrafına sarmıştım.

Hiç kıpırdamayan çiviye sökebilmek için daha hızlı vurmaya, sonra da çıkardığım gürültüyü umursamadan tahtayı tüm gücümle sarsmaya başladım.

Çivinin gevşeyip sallanmaya başladığını hissettiğim an, geceliğimin ucuyla kaygan metali kavradım. Son bir çekişle yerinden çıktı ve yere düştü. Hiç tereddüt etmeden kapının alt kısmındaki diğer menteşeye yöneldim.

İkinci çiviye yerinden söktüğümde ve kapı, menteşelerinden çıktığında geceliğim terden sırtıma yapışmıştı. Sevinç çığlıkları atmak istesem de kolumla alnımı sildim, sırtıma yapışmış olan geceliğimi düzeltiltim ve başarıyı incelemeye koyuldum.

Kapının bir tarafı hâlâ kilitliyken, diğer tarafı iki menteşeyi de söktüğüm için boştaydı. Derin bir nefes alarak kapının altındaki dar boşluğa parmaklarımı soktum ve kapı hafifçe aralanana kadar çektim. Aralığı sığabileceğim kadar genişlettim. Ağır ahşabı tutan menteşeler olmadığından kapı sallanmaya başlamıştı.

Hava rutubetliydi ve küf kokuyordu. Kendi soluğum kulağıma bir kasırğa sesi gibi geliyordu. Birden buralarda birilerinin ya da bir şeyin olmasından korkarak cılız mum ışığının ilerisindeki karanlığa kulak kabarttım. Bu sessizlikte bana doğru gelen en ufak bir böceği

bile duyabileceğime kanaat getirdiğim sırada kapının tünel tarafında mumlarla dolu küçük bir masa olduğunu hatırladım. Hepsini teker teker yaktım ve etrafımı çevreleyen aydınlık genişlemeye başlarken bedenim bir rahatlamayla ürperdi.

Korkudan mı yoksa terden sıırıslıklam olmuş ince geceliğimden mi, bilemesem de tüm bedenim titriyordu. Keşke Travis yanımda olsa, elimi tutsa ve hayal gücümün sınırlarını zorlayan korkuyu uzaklaştırsaydı. Bu tünel ve odalar uzun zamandır aklımdaydı. Şimdi buradaydım ama daha fazla ileri gitmek istemiyordum.

Artık gerçeği, burada nelerin gizlendiğini öğrenmek istediğimden emin değildim.

Mumu elime alarak kendimi ilerlemeye zorladım. Çıplak ayaklarımın altında, pürüzsüz toprağı hissediyordum. Şarap raflarının önünden geçerken Rahibe Tabitha'nın bana bu binanın tarihini anlatışını hatırladım. Sola kıvrılan tüneli izleyerek ilk kapının önünde durdum.

Ahşap, hatırladığımdan daha soluk, kapının aralığı ise daha küçüktü. Parmaklarımı kenarlarındaki pürüzlü kısımlarda gezdirdim. Kapıları kilitli tutan, taşlara geçmiş paslı sürgüleri unuttuğum için o an bir rahatlama ve düş kırıklığıyla neredeyse bağıracaktım. Kapıya hafifçe vurdum. Bir karşılık gelmeyince biraz daha sertçe vurdum.

Kendimi komşusunun kapısına vuran biri gibi hissedip kıkırdadım. Sesim taş duvarlara çarpıp etrafımda çılgınca yankılandı. Ahensiz sesim tüm bedenimi titretti.

Derin bir nefes ahp elimdeki mumu yere bıraktım ve o an mumun tüm ışığını ve sıcaklığını yitirdim. Bedenim, kalp atışlarımla sarsılıyor, korkudan ellerim karıncalanıyordu. İki sürgüyü de kavradım, birini geriye ve yukarıya doğru çekerken, diğerini de ileriye ve aşağıya doğru ittim.

Bir çıt sesi duyuldu, ardmdan sürgüler gıcırdayarak boşaldı ve kapı açıldı.

Kapının açılmasıyla odadan dışarı süzülen hava, ayaklarımın dibindeki mumu söndürmüş ve beni karanlıkta bırakmıştı.

Birden içimi kaplayan panik duygusuyla arkamdaki duvara çarpma kadar geriledim, ayaklarımsa gidecek yer olmadığını fark etmemişçesine yerde kayarak beni daha geriye götürmeye çalışıyordu. Zihnimde ayak bileklerime sarılmış eller canlanınca bağırmanın için dilimi ısırardım. Kapıdan uzaklaşayım derken tökezleyerek duvara çarptım. Raflardan yuvarlanan şişeler yere düşerek kırıldılar.

Gözüm hiçbir şey görmüyordu, koşmaya başladım. Arkamda bir şeyin yırtıldığını ve ahşabın metale çarptığını duydum. Ayağım ahşap basamaklara takılınca tünelin yanlış tarafına doğru gittiğimi fark ettim. Katedral'in altındaki mağaraya benzeyen oda diğer uçta kalmıştı. Bir anlığına, tekrar tünel boyunca koşarak Katedral'e dönmeyi düşündüm fakat her yer karanlıktı. Fazla karanlıktı.

Yukarıya açılan ahşap kapıya varıncaya kadar basamakları tırmandım ve orada sıkışıp kaldım. Daha fazla ilerleyemeyecektim. Bacaklarımı göğsüme çekerek oturdum. Nefes alıp verirken inliyordum. Elimle ağzımı kapadıysam da hava almak için yanıp tutuşan bedenimin tiz sesini bastıramıyordum.

Beni sarsan kalp atışlarımın arasmda, etrafımdaki sessizliği dinleyebilmek için nefesimi tutmaya çalıştım. Kırk şarap şişelerinden dökülen sıvının sesinden başka bir şey duymuyordum. Hiçbir şey...

Hissettiğim ani acı, içimi saran panik duygusunu ikiye katlarken titreyen ellerimle sağ ayağımın yan tarafından bir cam parçası çıkardım. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Burada olmak istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum. Artık Gabrielle de, Rahibeler de, Harry de, Travis de umurumda değildi. Bu dünyadaki hiçbir şey umurumda değildi.

Üzerimdeki ağır, ahşap kapıyı iterek açtığımı ve Orman'ın ortasındaki açıklığa çıktığımı hayal ettim. Tellere doğru yavaş yavaş

yürürken ayak bileklerime dolanan beyaz geceliğimin sanki havada süzülüyormuşum gibi rüzgârda dalgalandığını hayal ettim. Annemin diğer tarafta beni beklediğini düşündüm. Geleceğimi biliyormuş gibi ellerini bana uzatmıştı.

Sonra hıçkırıklarımın beni esir almasına izin verdim. Hayatımı bu şekilde hayal etmemiştim. Sevmediğim bir adamla Birleşmemden bir gece önce Katedral'in altındaki gizli bir tünelin içinde büzülmüş, pislik içinde ve korkmuş bir halde oturuyordum. Çocukken aşkın, gün ışığıyla dolu ve Orman'ın ötesinde bir dünyanın hayalini kurardım. Geri Dönüş'ün dokunamadığı okyanusu hayal ederdim.

Ne cüretle çocukluk hayallerimizin gerçekleşeceğine inanma hakkını kendimizde bulabilmiştik ki? Bu farkındalık, bu gerçek kalbimi acıtmıştı. Sanki benim için önem taşıyan bir yerimi kesip atmıştım. Bu kayıp hissi neredeyse dayanılmazdı. Her şeyden vazgeçmeme yetecek kadar katlanılmazdı.

Sanki kemiklerim artık bedenimi taşımıyordu. Sanki artık etrafımdaki dünyaya akan kan, gözyaşı, korku ve pişmanlıktan başka bir şey değildim. Üç seçeneğim olduğunu fark ettim: Başımın üzerindeki kapıdan çıkmak için bir yol bulacak ve Orman'a kendim gidecektim; Rahibe Tabitha beni bulana kadar burada kalacaktım ya da başladığım işi bitirerek hayatıma geri dönecektim.

Merdivenden kalktım. Kendimi yeniden o karanlık koridora girmeye zorladım. O kadar karanlıktı ki, sanki yoğun, siyah bir suda yüzüyordum. Nemli toprağı ayaklarımın altında hissediyordum ve eski, acı, ekşi şarabın kokusu boğazımı yakıyordu. Biraz önce kapısını açtığım odanın önünden geçerken tüm bedenim gerildi, odadan çıkan ellerin beni yakaladığını hayal edince nefesim kesildi ve içimi kemiren koşma arzusuna karşı koyamayarak tünel boyunca, Katedral'in bodrum katına giden kapının yanındaki mumların cılız ışığını görene kadar

koştum. İki tane mum aldım ve onların ışığında keskin kenarları parlayan cam kırıklarının arasından gizli odaya geri döndüm.

Odanın önüne gelince duraksadım. Mumlar kapı eşiğinin ötesini aydınlatmıyordu. Vazgeçmek için hâlâ zamanım vardı. Kırık camları temizlemek, kapının menteşelerini yerine takmak, yatağıma dönmek ve her şeyin bir rüya olduğunu farz etmek için hâlâ vaktim vardı.

Ancak dönmek yerine derin bir nefes aldım ve kendimi zorlayarak içeriye bir adım attım.

▼ XII ▼

O da küçüktü, tavanı alçaktı. Karşı duvara dayalı yatağın üzerine sıkıca gerilmiş, eski, soluk renkli bir yorgan serilmişti. Sağında dar bir masa, masanın üzerinde yakılmamış mumlarla çevrili, Kutsal Kitap'tan başka bir şey olamayacağını düşündüğüm kalın bir kitap duruyordu. Odanın diğer tarafında, duvarda, üzerine O'nun kutsal kelimelerinin işlenmiş olduğu büyük bir kilim asılıydı. Kilimin hemen altında ise diz çöküp dua etmek için yerleştirilmiş ince, eski püskü bir yastık vardı. Odanın tam ortasında, eski Rahibe kıyafetlerinden örölmüş gibi görünen bir hah vardı.

Odanın sıradanlığına çok şaşırmıştım. Katedral'deki sıradan bir Rahibe odasını andırıyordu. Benim yukarıdaki odamdan hiç farkı yok gibiydi. Odamın içinde biraz daha ilerledim. Yerdeki hah ayak seslerimi gizliyordu. Parmaklarımı duvardaki kilimin pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken bu kelimelere şimdiye dek kaç elin dokunduğunu, kaç kişinin bu kelimelerle teselli bulunduğunu düşündüm. Yerdeki yastık, sanki birisi dizlerinin üzerinde saatlerce oturmuş gibi çukurlaşmıştı.

Yatak, üzerine oturunca hafifçe gıcırdadı ve ortalığı bir rüya gibi saran sessizliği bozdu. Ayaklarımı yukarı çekerek arkama yaslandım ve burada en son kimin yatmış olabileceğini düşündüm. Gabrielle olabilir miydi? Ya da çok hastalandığı günlerde Travis? Yoksa cezaya çarptırılan bir Rahibe miydi?

Sorularıma cevap bulamamış olmanın huzursuzluğuyla masaya yaklaşarak Kutsal Kitap'ın etrafını çevreleyen mumları yaktım. Kitabın eski, pütürlü cildine baktığım halde gözlerimi odaklayamıyordum. Düşüncelerim başka yerdeydi. İlgisizce kitabı açtım. Sayfaları çevirirken çıkan ses, yere düşen güz yapraklarının sesini andırıyordu. Sayfalarda yazanları okumuyor, kendi dünyamda kaybolmuş halde boş boş bakıyordum.

Kelimelerde bir terslik olduğunu fark edinceye kadar öylece baktım. Sayfalarda olması gerekenden fazla yazı vardı. Biraz yakından bakınca, her sayfanın kenar boşluğunun okunaksız yazılarla dolu olduğunu fark ettim. Kelimeler o kadar küçük yazılmıştı ki zorlukla seçebiliyordum. Sayfaların arka tarafına iz bırakan mürekkep lekeleri, yazıları daha da okunaksız hale getiriyordu.

İlk sayfaya dönerek soğan kabuğu kadar ince ve sarı sayfanın üzerine mavi mürekkeple yazılmış gizemli el yazısını okumaya çalıştım. *Önceleri, diyordu, işin boyutunu anlayamamıştık.*

Mumu yaklaştırdım fakat yazının geri kalanını okuyamıyordum. Kitabın diğer sayfalarım karıştırınca el yazısının değiştiğini, mürekkebin siyaha döndüğünü ve daha da kalınlaşarak anlaşılmasının iyice güçleştirdiğini gördüm.

Yazılar Kutsal Kitap'ın ortalarında kesiliyordu. Son yazılanları okuyabilmek için yazının bittiği yeri parmağımla sayfanın başma kadar takip ettim: *Beklendiği gibi, onun muazzam güç ve hızının nedeni uzun bir süre boyunca çok yalnız kalmış olmasıdır. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun. Onu daha iyi anlayabilmek ve ne kadar dayanabileceğini görmek için onu Orman'a bırakacağız. Ancak onun kurban edilmesiyle güçlenebiliriz. Ancak Tanrı'nın desteğiyle hayatta kalabiliriz.*

Soluksuz kalıncaya kadar nefesimi tutmuş olduğumu fark etmemiştim. Bedenim titriyor, zihnimdeki düşünceler inanılmaz bir hızla

dönüyordu. Gözyaşlarımla görüşümü engellememesi için yeterince hızlı yutkunamıyordum. Masadan geri geri uzaklaşmaya çalışırken halıya takılarak açık kapıya çarpınca kapı hızla kapandı ve sesi karanlık koridorda yankılandı.

Kapana kısılmış, mahsur kalmıştım. İçim çığlık çığlığa bağırdı, nefes alamıyordum. Panik duygusu beni tüketmek üzereyken, alışkanlıkla ve güvende hissetme içgüdüleriyle elimi kapının yanına, Rahibelerin kasabadaki tüm kapıların içine ve dışına yazdırdıkları kutsal dizelere doğru uzattım. Genellikle herkesin elini basarak geçtiği bu noktalar pürüzsüzleşip kayganlaşırdı fakat bu odadaki yeni yazılmış gibi hâlâ derin oyuklarla doluydu ve beni hemen kendime getirmişti.

Oyma kelimelere biraz daha yakından bakınca, bunların Kutsal Kitap'tan alınmış dizeler değil, bir isim listesi olduğunu fark ettim. Ve listenin sonuna kısa zaman önce derinlemesine kazınmış isim *Gabrielle*'di.

Sanki ani bir esinti olmuş, odadaki hava değişmişti. Küçük odanın içinde sanki bir hava akımı olmuştu. Yakalandığımı düşününce tüm bedenim ürperdi. Kaderimin Gabrielle'inkiyle aynı olacağı fikriyle irkildim.

Kapı çeker çekmez açıldı. Kilitlenmediğini anlayınca içim rahatladı ve koridora bir göz attım. Kırılan şarap şişelerinden yayılan keskin koku hâlâ geçmemişti. Ne kadar süredir burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Biraz daha okumak için can atıyordum fakat yakalanma riskini göze alamayacağımı biliyordum.

Kutsal Kitabı yanıma almayı düşündüm fakat saklayacak yerim yoktu. Küçük odadan dışarı süzıldüm, kapıyı arkamdan kapayıp sabitledim ve büyük cam parçalarını duvara dayalı rafların altına iterek kırık şişeleri temizlemeye çalıştım. Sonra, buraya geri geleceğime dair kendime söz vererek gizli kapıya yöneldim, masanın üzerindeki mumları parmaklarımla söndürdüm. Ben odadan çıkarken

tünel yine karanlığa gömülmüştü. Güzelce yağlanmış olan çiviler de menteşelerin içindeki yuvalarına kolayca girince, burada olduğunu gösteren hiçbir kanıt kalmamıştı.

Bodrum kattan kurtulduğumda, pencerelerden ufkun, pembenin soluk tonlarıyla aydınlanmaya başladığım gördüm. Gizlice odama giderek elbisemi giydim. Ateşi yakıp kirli geceliğimi alevlerin arasına attım. Nasılsa yarından sonra ona ihtiyacım olmayacaktı.

Masanın yanındaki açık pencerenin önünde durarak sabah soğğunun beni sarmasını, üzerime sinmiş küf ve eski şarap kokusunu yıkamasını bekledim. Tel örgülerin önündeki mezarlığın ilerisine doğru gözlerimi kısarak baktığımda Orman iç içe geçmiş yeşil bir yumağı andırıyordu, Lanetliler donuk noktalar olarak görünüyör, tel örgüler ise yok oluyordu.

Benim için artık hayatta hiçbir şey net değildi. Hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu ve bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

Bu gece Harry'yle birleşme törenimiz vardı. Bu gece, Travis'in bana sahip çıkmak için son şansıydı. Kutlamalar bu öğleden sonra yeniden başlayana kadar zamanım bana aitti ve Katedral'den gizlice çıkarak henüz uyanmakta olan kasabanın sınırlarından tepeye kadar yürüdüm.

Tepeye çıktığımda Orman'a, dünyanın sınırlarına bakmak yerine bu kez, kasabaya doğru baktım. Tepenin eteklerinden başlayarak kasabanın diğer tarafındaki Katedral'e kadar uzanan iç içe geçmiş kulübelere ve evlere baktım. Devasa Katedral'e sonradan eklenen kanatlar kasabayı saran kolları andırıyordu. Katedral'in arka tarafında mezarlık ve annemin ısırlıldığı gün Harry'yle kıyısında oturduğumuz ırmak vardı. Lanetlilerin tel örgüleri aşması ihtimaline karşı, kasabanın çeşitli yerlerinde ağaçların içlerine yerleştirilmiş, erzakla dolu sığınak platformları vardı.

Tüm bunların etrafım da teller çevreliyordu. Uzun zamandır güvende olmamızı sağlayan yüksek, iç içe geçmiş metal örgüler... Tel örgülerin ne kadar dayanıksız olduğunu, yaz aylarında sarmaşıkların telleri sararak Koruyuculara nasıl külfet çıkardığını ve nöbetteki Koruyucuların nasıl da sürekli onarım ve tamirle uğraştıklarını düşündüm.

Tel örgü gibi hassas bir şeyin bizi bu dünyaya hapsedebilmesi beni hep şaşırtırdı; bizi Lanetlilerden uzak tutarken aynı zamanda hayallerimizden de uzaklaştırması... Güneş gökyüzünde kayarak yükseldi ve bir anlığına, Katedral'in oradaki demir kapının açıldığı patikayı koruyan tel örgülerin üzerinde parladı.

Sabah saatlerini Travis'le birlikte bütün her şeyi nasıl düzeltebileceğimizi düşünerek geçirdim ve Travis'in gelip beni almasını beklemek için tepenin ucuna doğru ilerledim. Zaman, taşların üzerinden akıp giden su gibi hızla akıyordu.

O gece, Harry'yle Birleşme törenimizin vakti geldiğinde, ertesi günkü törenlerden sonra Harry'yle birlikte yaşayacağımız, Katedral'in yanındaki küçük kulübede yatağın üzerine oturdum. Ellerim hareketsiz bir şekilde kucığımda dururken Travis'in beni almaya hiçbir zaman gelmeyebileceğini fark ettim.

Kapının tıklatıldığını duyunca kalbim birden harekete geçti ve göğsümden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. Travis'in geldiğini umut ederek ayağa kalktım. Bunun bizim son şansımız olduğunu biliyordum. Birleşme başladıktan sonra ya kendimi Harry'ye teslim edecek ya da töreni iptal edecektim.

Ve töreni iptal etmek, kendimi Rahibelerin ellerine teslim etmek anlamına geliyordu. Bir hizmetkârdan daha fazlası olamayacağımı bile

bile beni yeniden aralarına almaları için onlara yalvarmak anlamına geliyordu. Kasabamızda bir kadına ikinci bir evlilik şansı verilmezdi.

Bacaklarımdan dökülen beyaz kumaşı ellerimle düzelttim. Kapıyı açmak için uzanırken ellerim titriyordu. Midem altüst olmuş, tüm bedenim korku, ümit ve mutluluk tarafından istila edilmişti.

Kapının altından sızan aydınlık, günün son ışıklarıydı. Bir an için kapıdaki Travis olduğunu ve hayatımdaki tüm parçaların sonunda yerine oturacağını düşündüm. Bu dünyada nereye ait olduğumu nihayet anladığımı sandım.

Ve sonra Rahibe Tabitha kapının eşiğinden içeri girerek odanın ortasına doğru yürürken eteklerinin hışırtısını duydum. Bana dönüp sert bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü.

“Seni Birleşme için hazırlamaya ve sana Rahibe Kardeşliği’nin iyi dileklerini iletmeye geldim,” dedi.

Oracıkta yere çökmek, eriyip gitmek istiyordum. Başım dönüp, gözlerim kararıyordu. Fakat Rahibe Tabitha’nın bunların hiçbirini görmesini istemediğimden başımı kaldırdım, kapıyı kapadım ve dengemi sağlamak için duvara tutundum.

Çocuklarımız olup da daha geniş bir yere ihtiyaç duyuncaya kadar Harry’yle yaşayacağım tek odalı kulübede Rahibe Tabitha’yla yalnızdık. Harry’den çocuklarımın olması fikri mideme bir taş gibi oturuyordu.

Son birkaç gündür, Travis’le benim çocuklarımızın neye benzeceklerini, minicik ellerini parmaklarıma nasıl dolayacaklarını düşünür olmuştum. Travis’le birlikte geçireceğim hayatı sonuna kadar hayal etmiştim. Şimdi o hayat, birlikte yaşayamayacağımız tek hayattı: Rüyalarındaki hayat.

Rahibe Tabitha’yla bedenlerimiz dimdik, karşı karşıya duruyorduk. Sanki kakhaha atacakmış gibi aniden nefes vererek hafifçe gülümsedi.

Başını iki yana salladı. “Bu hayatta kabul etmemiz gereken şeyler vardır, Mary; şu anda belki bir anlam ifade etmeyen fakat bağlı kalmamız gereken şeyler. Eğer devam etmek istiyorsak, kutsal saymamız, korumamız gereken şeyler.”

Dar yatağa doğru yürüyerek beyaz yorganın üzerine bir sepet koydu. Konuşmaya devam ederken bir yandan da sepettekileri çıkarıyordu. “Mesela, Lanetlileri düşün. Onları anlamıyoruz. Sadece aç olduklarını, onları kendi hallerine bırakmamız gerektiğini biliyoruz. Artık bu kasabada onların varlığını klmse sorgulamıyor bile. Fakat eminim ki atalarımız daha önce bu iş için çok vakit harcamışlardır.”

Beyaz, yumuşak görünümlü bir örgü ipi elinden bırakarak sepetten Kutsal Kitabı çıkardı. Konuşmasına devam ederken ipi kitabın etrafına doladı.

“Evlilik için de aynı şey geçerlidir. Atalarımız hayatta kalabilmek için azimli olmamız gerektiğini biliyorlardı. Güçlü nesiller yetiştirmek gerektiğini biliyorlardı. Bir sonraki nesli yaratmak; kasabayı güvende tutmak ve insanların karınlarını doyurmaktan sonraki en önemli görevdi.”

İple bağladığı Kutsal Kitabı benim bulunduğum taraftaki küçük masanın üzerine koydu. Sonra şömineye döndü ve közleri karıştırarak odunlar çıtırdamaya başlayıncaya kadar ateşe kuru, küçük tahta parçaları attı.

Ağaç kabukları alevlerin arasına düşünce kırmızı kenarlı asma filizleri gibi kıvrıldılar. Sıcaklık içime işlemiyor, beni ısıtıyordu. “Annen hakkında bilmen gereken bir şey var, Mary,” dedi, şöminenin önünde diz çökerek. “Annenin daha önce düşükle sonlanan hamilelikleri olduğunu bilmelisin.”

▼ XIII ▼

Yüz ifademi bozmamak için şaşkınlığımı bastırmak zorunda kaldım. Yalnızca, küçüklüğümüzde annem ve babamla birlikte şöminenin önünde ağabeyim ve benim oturduğumuzu hayal edebiliyordum. Annemin geceleri bize söylediği ninni hâlâ kulaklarımdaydı.

İçim içimi kemiriyordu. Hem daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyor hem de Rahibe Tabitha'ya boyun eğmeyi aklımdan geçirebildiğim için kendimden nefret ediyordum. Ona istediğini vermek, emirlerine itaat etmek. Üstünlüğünü kabul etmek...

Söyleyebildiğim tek şey, “Ne zaman?” oldu. Yutkunarak boğazımı temizledim. “Annem ne zaman...” Annemin hayatıyla kendiminki arasındaki boşluğu kapatacak köprüyü kurmaktan korktuğum için cümlemi bitiremedim.

“Senden önce,” dedi, “ve senden sonra.” Gözlerini göremiyordum ama bakışlarında şefkat olup olmadığını merak ediyordum. Annemin kaybettiği bebekler için üzgün olup olmadığını ve bir şifacı olmasma rağmen duruma engel olamadığı için kendini yetersiz hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Bir anlığına sanki annemin acısı Rahibe Tabitha'yla aramızda bir bağ kurmuştu.

Ayağa kalkıp bana döndü. “Çok, çok defalar. O kadar fazla oldu ki senin doğmanı hiç beklemiyorduk.”

Rahibe Tabitha'ya duyduğum sempati kırıntısı anında yok oldu, annemin dönüşürken çıkardığı sesler kulaklarımda yankılanmaya başladı. O kadar içime işlemiştir ki başım dönüyordu. Artık bu odada, bu kadının yanında kalmaya tahammülüm kalmamıştı.

Yine de benim üzerimde yarattığı etkiyi görmemesi için yerimden kıpırdamadım. Yeniden masaya gidip ellerini Kutsal Kitap'ın üzerine koydu. Sonra da bana doğru yürüyerek tam önümde durdu.

Uzanıp sağ elimi tutarken gözlerime bakıyordu. Kutsal Kitap'a bağladığı ipi çözdü ve bileğime doladı. Bileğimde tamamladığı her bir halkadan sonra ipe karmaşık bir düğüm atıyor, beni Bağlılık Yemini'ni tekrar etmeye zorluyordu. Aynı şeyi üç kez tekrarladık: üç halka, üç düğüm, üç yemin.

İpi her dolayışmda, her bir düğümde ve ağzımdan çıkan her kelimeyle kendimi Travis'ten biraz daha uzaklaşmış hissediyor, ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyordum.

"Artık Bağlı bir kadınsın, Mary. Kocana, Tanrı'ya ve bu kasabaya karşı sorumlulukların var. Bu görevlerine sahip çıkma vaktin geldi, Mary. Tel örgülerle oyunların sona ermeli. Orada hiçbir şey yok. Annen bunu acı bir şekilde öğrendi ve ondan ders aldığını düşünüyorum."

Elimi geri çekmeye çalıştıysam da bileğimi sıkı sıkı kavramıştı.

"Senin için yapabileceğim her şeyi yaptım, Mary. Sana Tanrı'yı öğrettim. Fakat hâlâ mutlu değildin. Sana bir eş buldum. Yine mutlu olmadın. Daha ne gerekiyor, Mary? Mutlu olman için bu kasabanın yok olması mı gerekiyor? Sana verilen hayatın değerini anlayabilmen için bu mu lazım?"

Gözleri yaz fırtınasını andırıyordu. Tenimi yakan ter, sırtımdan ve incecik elbisemin altımdan süzülerek akıyordu.

Nefesini yanaklarımda hissediyordum. Geri çekilmeye çalıştım fakat arkamdaki duvar hareket etmemi engelliyordu.

“Tanrı’ya dua et, Mary,” dedi ve devam etti: “Sana merhamet edip bir çocuk vermesi için dua et. Böylece kendinden başkalarını da sevmeyi öğrenebilirsin.” Konuşurken başını sallıyordu ve sesi artık fısıltıya dönüşmüştü. “Annen böyle yaptı, Mary. Sonunda seni nasıl doğurabildi sanıyorsun?”

Ona vurmak istiyordum. İçimi kemiren tüm öfke, acı ve nefretle üzerine atlamak istiyordum. Yapamadım. Çünkü artık nefret ettiğim kişinin Rahibe Tabitha değil, kendim olduğumu fark ettim. Annemin beni doğurmak için acı çekmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun hayatına kolaylıkla girdiğimi sanmışım ve bunu sorgulamak hiç aklıma gelmemişti.

Aniden kendi bencilliğimin farkındalığıyla sarsılmışım. Karşımdaki bu kadın, annemle ilgili benim bilebileceğimden çok daha fazla bilgiye sahipti. Annemin bana anlattığı tüm o hikâyeler aklımdan geçiyordu. Annemin onları bana neden anlattığını hiç merak etmemiştim.

Bu hikâyelerin anneme ne ifade ettiğini hiç sorgulamamışım. Annemin neye inandığını hiç düşünmemiştim. Benim yaşımdayken nasıl bir hayat yaşadığını... O an annemi öylesine özlemiştim ki, utanç ve özlemle eriyip gitmek istiyordum.

Kapı çalındığında Rahibe Tabitha bir şeyler daha söylemek üzereydi. Kalbim birden durdu. Travis geldi, diye düşündüm. Nihayet beni almaya gelmişti. Yüzüm Rahibe Tabitha’ninkine o kadar yakındı ki, teninden çıkan ter damlacıklarını görebiliyordum. Düşündüklerimi duyabiliyor, beklentiyle bedenimin ürperdiğini o da hissediyor mudur, diye aklımdan geçirdim. Belli belirsiz gülümseyerek geri çekildi. Akşam soğğundan kızarmış yanakları, kulaklarının üzerinde kıvrılmaya başlayan nemli saçlarıyla içeri giren Harry’yi görünce ağlamak istedim.

Travis’in kapının dışında beklediğini umarak Harry’nin arkasına, alacakaranlığa doğru baktım. Gözlerim her gölgeyi tek tek aradıysa

da hiçbir şey bulamadı; dünya bomboştu. Ve sonra bir tık sesiyle kapı kapandı.

Harry kucağında kıvranıp duran, henüz bir yaşını bile doldurmamış, bedeni patileriyle aynı boyutta siyah bir yavru köpek tutuyordu. Köpek yere atlayıp birkaç tur koştu ve sonra da ayaklarının dibinde oyun oynamaya başladı. Kuyruğuyla alçak masanın üzerindeki düşürdü. “Sana bir düğün hediyesi getirdim, Mary,” dedi utanmış gibi hafifçe başını eğerek.

Gülümsemek istedim. Teşekkür etmek istedim. Fakat zihnimin derinliklerinde hâlâ kapının dışına bakıyor, Travis’i bekliyordum.

Harry sağ kolunu uzattı. Rahibe Tabitha ipin diğer ucunu aramızda biraz boşluk kalacak şekilde gevşetti ve bana uyguladığı aynı karmaşık düğüm ve yemin sırasını izleyerek Harry’nin koluna üç defa doladı.

Rahibe, bizi birleştiren ipin tam ortasına elini koyarak Kutsal Kitap’tan eski bir dua okudu. İşini bitirdiğinde, “Artık birbirinize bağlandınız,” dedi ve yatağa giderek sepetten uzun bir hançer çıkardı. Hançeri masanın üzerine, Kutsal Kitap’ın yanına bıraktı. “Bu birbirinizi reddetmek ve aranızdaki bağları koparmak için son şansınız. Yarın Sonsuz Sadakat Yeminlerinizi edeceksiniz.” Sonra da kulübeden çıkarak bizi yalnız bıraktı.

Harry bana döndü. Bense ateşin önüne kıvrılmış, şöminenin yanındaki desteden kapıldığı ince bir kütüğü kemirip duran tuhaf görünüşlü köpektен gözlerimi alamıyordum. Harry elini uzatarak yanımdan bir şey aldı ve bana gösterdi ama ne olduğunu anlayamadım.

“Kırpık,” dedi. “Bir dilek tut ve şans getirmesi için onu üfle.”

Suratındaki içtenlik dolu ifade bana çocukluk günlerimizi hatırlattı. Hasattan hemen sonra, havanın güneşli ve hayat dolu olduğu günlerde tarlaların içinde nasıl koştuğumuzu anımsadım. Bu esnada aklıma, annemlerin mısır tarlasındaki mısır labirentinde kasabanın tüm çocuklarıyla birbirimizi kovaladığımız bir öğleden sonra geldi.

Tarlanın tam ortasından başka bir yere çıkmayan o labirentte yolumuzu bulmaktan daha önemli hiçbir şeyin olmadığı bir dünyada, akşam güneşinin altında dağılmak, kaybolmak... Yolun sonunu bulmak, oraya giderken yaşadığımız macera kadar önemli değilken...

Sekiz yaşımdan büyük olamazdım. O gün Harry'yi elinden tutarak labirentin içine çekmiştim. Sayısız dar yoldan geçip daireler çizerek çıkmazlara girdiğimizde ne kadar da eğlenmiştik. Ve aniden başlayan yağmur bizi labirentten çıkartamamış, sadece susuzluktan kuruyan dillerimizi ıslatmamıza yaramıştı.

Yonçalarla kaplı, küçük, yuvarlak bir açıklığa açılan, çok iyi gizlenmiş dar bir girinti bulmuştuk. Sanki o açıklığa hiçbir şey ekilmemiş ya da ekilen hiçbir şey filizlenmemişti.

Güneşin hâlâ parladığı ve yağmurun düşmediği küçük bir alandı.

Harry'yle el ele tutuşup sersemleyene kadar kahkahalar atarak dönmüştük ve yere düştüğümüzde parmak uçlarımız birbirine dokunmuştu.

O anda yağmurun içinden muhteşem bir gökkuşağı belirmişti ve yoncalardan oluşan sığınağımızı çevrelemişti. Etrafımız çeşitli renkler ve ışıkla sarmalanmışken Harry'yle göz göze gelmiştik ve bana, "Bu gökkuşağı şans getirmek için açtı, Mary. İkimiz için. Son-suza kadar," demişti.

O küçük yaşta, Harry'nin gözlerinde gördüğüm tutku Travis'in gözlerindekiyle aynıydı. Şu anda karşımda duran Harry'nin gözleriyle de aynıydı. O an bir şeyin farkına vardım: Kendi kaderim yüzünden Harry'ye öyle öfkeliydim ki, ona sanki yıllardır yanımda olan arkadaşım değil de düşmanım gibi davranıyordum. Onun yaşamının da benimki gibi kısıtlandığını artık görebiliyordum. Aynı kurallar yüzünden bocaladığımızı ve içinde bulunduğumuz bu durumdan onu suçlamamın haksızlık olabileceğini fark ettim.

Ve sonunda dayanamadım. “Buradan gitmek istiyorum,” dedim. Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

O sessiz kalınca devam ettim. Bir kere başladığım için devamını getirmekten kendimi alıkoyamıyor; bunca zamandır fırtınadan önceki kara bulutlar gibi zihnimde biriktirdiğim, büyüyerek bir kaosa dönüşen kelimeleri içimde tutamıyordum.

“Dışarıda bir dünya var. Tel örgülerin ötesinde... başka bir taraf var. Bir son. Bunu biliyorum. Bir kız vardı. Adı Gabrielle’di ve diğer taraftan gelmişti. Bir Yabancı’ydı, buradaydı ama o artık bir Lanetli ve onu Rahibelerin kurban ettiğini biliyorum. O Hızlı Olan’dı, o garip kırmızı yelege sahip kızdı. Diğer tarafın var olduğunun bir kanıtıydı ve Rahibeler bunu bizim bilmemizi istemedikleri için onu öldürdüler. Bizim bilmemizi hiç istemediler.”

Tiradım beni nefes nefese bırakmıştı ve içimdekileri dışa vurduğum, gerçek arzularımı dile getirdiğim için korkuyordum. Bunlar zihnimde olmaması gereken düşüncelerdi; tanıdığım hiç kimse kasabadan ayrılmayı arzuladığını söylememişti. Ötesinde olabilecekler için ütopyayı terk etmek...

“Bu seni mutlu edecek mi, Mary?” diye sordu. Yumuşak ses tonunda suçlama veya yargılama yoktu.

Sonunda gözlerinin içine baktım. Uzanarak elimi tuttu. Beyaz ip aramızda sallanıyordu.

Bir an Travis olmadığı için ondan nefret ettim. Ve hiç gelmediği için Travis’ten daha fazla nefret ediyordum. Beni bu geceyi yaşamaya mecbur bıraktığı için... Tüm benliğimle Harry’nin kardeşini sevdiğim ve içimde Harry’ye verecek bir şey bırakmadığım için en çok da kendimden nefret ediyordum.

Ve ipi kesip onu özgür bırakamayacak kadar korkak olduğum için; hançeri kullanarak aramızdaki bağları koparamadığım için...

Öne doğru eğildiğinde Travis gibi koktuğunu fark ettim. Dudaklarıyla alnıma dokunduğunda gözlerimi kapamak zorunda kalmıştım. Şömineden yayılan sıcaklık beni boğuyordu. Dudakları kulağıma doğru kaydı. “Buradan ayrılmak seni mutlu edecek mi, Mary?”

Çok şefkatli ve beni mutlu etmek için kimsenin olmadığı kadar istekliydi. Gözlerim dolmaya ve bedenim, kulağıma fısıldayan Harry’ye Travis’miş gibi tepki vermeye başlamıştı. Sanki bedenim ikisinin fısıltıları arasındaki farkı anlamıyor, nefeslerinin tenimde yarattığı hissi ayırt edemiyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapayarak başımı salladım. Böyle bir şey istediğim için beni kovmasından, reddetmesinden ve sonunda Rahibelerin eline düşmekten korkuyordum.

“Seni mutlu etmenin bir yolunu bulacağız, Mary. Söz veriyorum, bizim için bir yol bulacağım.”

Sadece başımı sallayabildim çünkü içime hapsedmeye çalıştığım hıçkırıklarımın serbest kalmasından korkarak ağzımı açıp konuşmıyordum.

Elini uzatıp yüzüme düşen perçemi kulağımın arkasına atarken, “Yalnızca mutlu olmanı istiyorum, Mary’m,” dedi ve parmağıyla dokunduğu yanağıma öpmek için eğildi. Gözlerimi açtım ve yeni köpeğime baktım. Ateşin önünde uzanmış, küçük bir köpeğin rüyalarını görürken uykusunda seğirmesini izledim. Rüyasında, hiç yakalayamayacağı bir şeyi kovalıyor olmalıydı. Aramızda tek bir fark vardı: Yarın olduğunda o, elde edemeyeceği bir şeyi kovaladığını unutacaktı, bense her zaman hatırlayacaktım.

Harry öpücüklerini boynumdan aşağıya doğru kaydırırken gözlerimi kapadım ve dudaklarımın arasından kaçan inlemeye engel olamadım.

Gözlerimi açmadan elimi kaldırdım ve parmaklarımı sırtında gezdirdim. Travis’in sırtında da aynı kıvrımların olup olmadığını

düşündüm. Elim onun tenine de böyle uyum sağlar mıydı? Travis'in kulağıma fısıldadığı anı defalarca hatırlamış, beni öptüğünü hayal etmiştim. Bu gece, unutmaktan korktuğum için aynı anıları canlandırmaya çalışıyordum. Kafam öylesine karışmıştı ki, Travis'e ihanet ettiğimi hissediyordum.

Fakat hayalimdeki görüntüler gözümün önüne gelmiyor, Travis'le ilgili hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Şöminenin aydınlattığı odada yalnızca Harry ve onun yeni sürülmüş toprak gibi kokan sıcak teni vardı. Rahibe Tabitha'nın sözleri de kulaklarımda yankılanıyordu. Bana verilenin bu hayat olduğunu söyleyen sesi odada yankılanıp duruyordu.

Ama bu, seçtiğim hayat değildi.

▼ XIV ▼

Ertesi sabah sirenler çalmaya başladığında hâlâ yataktaydım. Dün gece Harry'nin bana düğün hediyesi olarak getirdiği ve Argos ismini verdiğim köpek çılgınlar gibi havlamaya başlamış, duyduğu gürültüye saldırmak ya da bir köşeye saklanmak arasında karar vermeye çalışıyordu.

Kolumdaki ipin sertçe çekildiğini hissettim ve neredeyse yere seriliyordum.

"Mary, kalk!" diye bağırdı Harry. Beni yataktan çekmişti. Aramızdaki gergin ipe baktım. Diğer eliyle masanın üzerinden bir şey almaya çalışıyordu; ben ise gözümü diktiğim ipten başka bir şey görmüyordum. Dün gecenin anıları zihnimde dönüp duruyordu: Harry'nin öpücükleri, Rahibe Tabitha'nın iyi bir eş olup çocuk doğurmam konusundaki nasihatleri ve Argos'un rüyaları.

"Mary, yardımına ihtiyacım var!" İpi tüm kuvvetiyle çekiyordu ve bileğimin acıdığını hissediyordum. Ellerinin nasıl titrediğini görebiliyordum. Yanıma geldi, omuzlarımdan tutarak beni masanın yanına doğru çekti. Rahibe Tabitha'nın bıraktığı kutsal hançeri alarak ipi kesti.

Ve bileğimdeki baskı birden gevşedi. İpten kurtulan Harry, kulübenin altını üstüne getirmeye, bulduğu kıyafet ve yiyecekleri bir çantaya doldurmaya başladı.

İpin diğer ucunu elime alarak parmaklarımın arasından kayışını izledim. Harry'nin bileğine dolanmış düğümler hâlâ ılıktı.

Zaman sanki yavaşlamış, bir iplik gibi iyice gerilmişti. Sirenin sesi etraftaki diğer tüm sesleri bastırıyordu. Dışarıda, kapının yanındaki pencerenin önünden koşarken arada arkalarına dönüp bakan insanları görüyordum. Yere çöken sis, süzülüyormuş gibi görünmelerine neden oluyordu. Fakat bütün bunlar sanki sessizlik içinde gerçekleşiyordu. Hareketleri, uzun ve baskın siren sesinde kayboluyordu.

Hissetmem gereken panik duygusuna kapılmamıştım. Onun yerine, üzerime bir şey alma ihtiyacı bile hissetmeden, düşe kalka platformlara koşturan arkadaşlarımı ve komşularımı seyretmek için pencereye gittim. Bilinçaltım bana harekete geçmemi söylüyordu. Beni giyinmeye ve koşmaya zorluyordu. Çok geç olmadan, platformlar dolup, merdivenler çekilmeden önce diğerleriyle birlikte kaçmamı söylüyordu.

Harry arkamdan emirler yağıdırıyordu fakat sesi sirene karışarak zihnimde karman çorman oluyordu. Bir yanım, sirenin düğünü iptal edip etmeyeceğini, Travis'in gelip beni alması için hâlâ vakit olup olmadığını merak ediyordum. Tel örgüler mi aşılmıştı yoksa birisi annem gibi kendini riske atmış, aklını kaçırmış ve tellere yaklaşıp ısırlmış mıydı?

Argos çıldırması gibi yerleri tırmalıyor, zemini kazarak kaçmaya çalışıyordu. Tırnakları boş bir çabayla ahşabın üzerinde kayarken içindeki korkunun arttığını görebiliyordum. Dişlerini göstererek uluyacakmış gibi başını kaldırdı. Bir şeyler yapmam için gözleriyle yalvarıyordu.

Sonunda harekete geçmek için eteğimi almaya gidiyordum ki onu gördüm. Pencerenin önünden hızla geçen parlak kırmızı rengi fark ettim. O rengi tanıyordum. Ne kadar garip olduğunu biliyordum. O hızı tanıyordum.

Lanetliler burada, aramızdaydılar. Bu bir tatbikat değildi.

Gabrielle buradaydı.

Eteğimin düğmelerini alelacele ilikledim, üzerime bir gömlek geçirirken kapıya doğru yürüdüm. Parmaklarım kilide dokununca duraksadım. Ya artık çok geçse? Kanımda dolaşan kararsızlıkla kalbim hızlanıyordu. Ya platformlar çoktan dolduysa?

Arkama dönüp onu koruyacağımdan emin olamadığı için beni takip edip etmeme konusunda kararsız kalan Argos'a baktım. Harry etrafında olup bitenleri unutmuş bir halde kulübede koşturuyor, dolapları açıp kapıyor, silah olarak kullanabileceği bir şeyler arıyordu.

Pencereden, sislerin arasında el ele tutuşmuş halde koşan iki çocuk gördüm. Kardeşlerdi. Sekiz yıl önce Jacob doğduğundan beri onları tanıyordum. Jacob tökezleyerek düştü ve kanamaya başlayan dizini tuttu. Kız kardeşi, elinin boş kaldığını fark edince duraksadı. Arkasma dönerek yerde oturan ve elini yardım istercesine uzatan Jacob'a baktı. Parmakları ağzında, gözleri koskocaman açılmış küçük kız, sarı buklelerini hoplatarak başını salladı.

Sonra yüzünde aniden tanıdık bir panik ifadesi belirdi. Eteğinin önünün ıslanmaya başladığını fark ettim. Bakışları, yerde duran ağabeyi ve onun arkasındaki bir şey arasında gidip gelirken geriye doğru tökezledi. Jacob arkasına baktı ve avuçlarını yere bastırarak çamurun üzerinde sürünmeye çalıştı. Pencerenin çerçevesi görüşümü kısıtlıyordu ve ne olduğunu tahmin ettiğim şeyi görebilmek için yüzümü cama dayamaya çalıştım. Bir Lanetli sürüsü çocuğa doğru yalpalayarak ilerliyordu. Her zaman sürü halinde gelirlirdi.

Kız, ağabeyine doğru iki adım attı, kolunu yakalayarak çekti fakat onu sürükleyemeyecek kadar küçük ve güçsüzdü. Lanetliler yaklaşıncı Jacob kardeşinin kendisine uzanan ellerini itelemeye, platformlara doğru gitmesi için onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Bütün bunlar saniyeler içinde gerçekleşiyordu. Kalbimin bir kez daha atmasını beklemeden ve Jacob'ın çok iyi bildiğim kaderine şahit olmadan önce pencerenin önünden çekildim. Küçük kızın yaptığı gibi, olanlara inanamayarak başımı salladım.

Bu panikti. Ve panik, platformdaki insanların merdivenleri zamanından önce çekecekleri anlamına geliyordu. Önce kendilerini kurtarabilmek için her şeyi yapıyorlardı.

Argos'un ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, başını önüne doğru eğmişti. Hırlarken bedeninin titrediğini görebiliyordum. Kasabamızdaki her köpek içgüdüsel olarak Lanetlilerden korkar ve onların kokusunu alacak şekilde eğitilirdi. Tüm ruhu ve bedeniyle kulübenin kapısına odaklanmış, kapının ötesindeki tehlikeye karşı bizi uyarıyordu.

Bedenime bir şeyin çarptığını hissettim. Pencerenin önünden uzaklaştırılmıştım. Harry kutsal hançeri elime tutuşturarak çenemi kavradı. Gözlerime bakıyor, parmaklarını çeneme batırıyordu.

Göğsü hızla inip kalkıyor, şakaklarından ter boşalıyordu. Birden kapıyı açıp dışarı fırladı ve ben ne olup bittiğini anlayamadan geri geldi. Parmaklarını batırdığı çenemi ovalarken çılgın atmaya ya da onu engellemeye zamanım olmamıştı. Kollarının arasında, kız kardeşinin ve benim Lanetlilere terk ettiğimiz Jacob'ı tutuyordu. Harry çocuğu yatağın üzerine bırakarak yeniden malzeme toplamaya koyuldu.

Toparladığı eşyaların bir kısmını bana doğru attı ve yakaladığım bohçayı tek elimle göğsüme bastırdım, diğer elimde ise kutsal hançeri tutuyordum. Kapının yanındaki kancaya asılı iki su matarasını da aldıktan sonra duraksayıp bana baktı. Hâlâ beni duvara doğru ittiği yerde duruyordum.

Elini uzattı ve ben de tuttum. Parmaklarıyla, bileğimdeki beyaz ipe dokundu ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bir şey

söylemek için ağzımı açtı ama hâlâ devam eden sirenden kulaklarım sağır olmuştu.

Bir şey kapıya çarptı ve kulübenin sallandığını hissettim. Harry, Jacob'ı kucağına aldı ve omzundan arkaya doğru sarkıttı. Kapıya gelince duraksadı, ahşap çerçevenin içine oyulmuş kutsal dizelere elini bastırdı. Gözlerimi kapamak ve bütün bu olanları unutmak istiyordum. Sanki bugün hiç başlamamış, başlamayacakmış gibi...

Elimdeki tek silah olan hançeri sıkıca kavradım. Kasabamızda herkes çocuk yaştan itibaren, böyle günlerde savaşmayı öğrenirdi. Hançerin pürüzsüz ahşap sapı elimin teriyle kayganlaşmıştı. Çok hantal ve ağırdı, ayrıca kucağımdaki yiyecekler dengemi bozuyordu.

Harry bana toparlanma ve hazırlanma şansı bırakmadan birden kapıyı açtı ve koşmaya başladık.

Taşıdığı çocuk, su, balta ve yiyeceklerle bile benden hızlı koşuyordu. Panik benim gözlerimi karartırken, Harry emin adımlarla ilerliyordu. Sığınacak bir yeri olmayan Argos ise ayağıma dolanıyor ve tökezlememe neden oluyordu.

Kulübemiz Katedral'in arkasında, kasabanın yerleşim bölgesinin sınırındaydı. Bu tarafta daha az platform vardı ve göğsüme bastırdığım yükümle en yakındakine koşmaya çabaıyordum. Tırmanma merdivenin basamağını tutmak üzereyken sabah pusunun kayganlaştırdığı ahşap, elimden kayıp gitti. Durup yukarıdaki insanlara baktım. Platformun yarısı ancak dolmuştu. Merdiveni yukarı çeken adam bana bakarak omuz silkti. Bir özür bile dilememişti. Hiç durmadan çalan sirenin gürültüsünden duyamayacak olsam bile...

Adamın arkasındakiler yaylarını gererek arkamdaki bir noktaya doğru kör atışlar yapmaya başladılar. Başımın tam yanından fırlayıp giden okun basıncını hissettim. Okun beni mi yoksa arkamdaki bir şeyi mi hedef aldığını bilmiyordum ve öğrenmek için arkama bak-

mak istemiyordum. Gerçekler o anda kaldırabileceğimden fazlaydı ve görmemeyi tercih ediyordum.

Çılgına dönmüş halde etrafıma bakınarak başka bir platform aradım ve ilk gördüğüme doğru düşe kalka koşmaya başladım. Hâlâ ayaklarımın dibinden ayrılmayan Argos beni durdurabilmek için eteğimden çekştirince dengemi kaybederek dizüstü düştüm. Başımı kaldırınca bulunduğum yerden on adım bile uzakta olmayan merdivende Travis'i gördüm. Tırmanmak için sırasını bekliyordu ve Cass de yanındaydı.

Kendimi tutamayarak Travis'e seslendim.

Tabii ki çabalarım boşaydı. Siren sesiyle birleşen panik, hepimizi sağır etmişti. Gözlerimi kapadım ve ciğerlerimdeki tüm nefesi o tek kelimeye harcayarak tüm gücümle bir kez daha bağırdım. Siren o anda kesildi, tüm dünya sessizliğe büründü ve Travis'in dudaklarımın arasından çıkan ismi her yerde yankılandı.

Sanki o an tüm dünyayı durdurmuştum. Bana baktı ve göz göze geldik. İki kalp atışı ve sonra üç... Neredeyse tek vücut olmuştuk. O an, boşluğun ortasında yalnızca biz vardık ve bileklerimi öptüğünü neredeyse hissedebiliyordum.

Sonra biri gömleğimi çekştirdi. Emirler yağdıran adamlar ve inlemeleri etrafımızı saran Lanetlilerle sessizlik birden bozuldu. Elimdeki çantayı çılgınlar gibi savuruyordum fakat yanımdaki Harry'yi ve darbelerimden korunmak için çantayı itiyordu.

Beni kolumdan yakaladı ve evlerden, hınca hınç dolu platformlardan ve Travis'ten uzaklaştırarak Katedral'e doğru çekştirdi. İnsanların çığlıklarını duyuyordum. Panik, acı, korku... Etrafımı saran inilti, savaş çığlıklarıyla uyum içinde kulağımda yankılanıyordu.

Bir şey saçımdan yakaladı ve tökezleyerek dizüstü düştüm. Bana doğru uzanan yapışkan, gri kollardan kurtulabilmek için yana yuvarlandım. El yordamıyla çimlerin üzerini ararken hançerimin

pürüzsüz sapına dokunduğumu hissettim. Hançeri hızla savurarak Lanetli kadının omzuna sapladım.

Bir Lanetli'ye karşı ilk kez silah kullanıyordum ve ince metalin kadının etini delip kemiğine saplandığını hissedince kendimi tutamayarak öğürdüm. Kadın üzerime gelmeye devam ediyordu. Kolu neredeyse bedeninden ayrılmak üzere, saçları öbek öbek yüzüne dökülmüştü. Hançeri, sapladığım yerden çıkarmaya uğraşıtsam da gücümü toplayamıyordum.

Üzerime düştü. Açık ağzında, eksik dişlerinin oluşturduğu boşlukları görebiliyordum. Kadını kendimden uzaklaştırmak için ellerimi kaldırıncaya bana bir pençe attı. Ağzı tenime o kadar yakındı ki, ölümün pis kokusunun içime işlediğini hissediyordum. Tekme atıyor, kollarımı savuruyordum fakat faydası yoktu. Sonunda gözlerimi kapayarak bekledim.

▼ XV ▼

Bekllediğim acıyı hissetmedim. Tek gözümü araladım ve kadının bana daha fazla yaklaşmadığını fark ettim. Hançerin uzun sapı başımın yanına, çamura saplanmış, kadının dişlerinin tenime değmesini son anda engellemiştir. Hâlâ elini kolunu savuruyor, parmak uçları yanaklarımı çiziyordu.

Sırtüstü yere yattım ve kadının altından kurtulabilmek için kendimi geriye doğru itmeye başladım. Omzuma kapanan elleri hissedince tekrar mücadele etmeye başlamıştım ki beni kurtarmaya gelen Harry'yi gördüm.

Harry'nin indirdiği tek bir darbeye Lanetli kadının başı bedeninden ayrılarak yerde yuvarlandı. Silahımı almak üzere uzandım fakat çok derine girmiş, kemiğe saplanmıştı. Harry kolumdan tutarak beni kaldırdı ve hançerimi orada bırakmak zorunda kaldım. Ellerim boş, fazla savunmasız kalmıştı.

Yeniden yola koyulduğumuzda bedenim yalpalıyor, ellerim titriyor ve boğazıma takılan gözyaşlarım beni yakıyordu. Kan kokusu havayı ağırlaştırıyor, sanki koklamıyor da tadıyormuşum gibi, metalik tadı boğazıma batıyordu. Yeterince hava alamıyormuşum gibi bedenim her nefesle kavraniyordu.

Etrafımda, arkadaşlarım ve komşularım Lanetlilere teslim oluyordu. Bazıları çoktan ölmüş ve dönüşmüştü. Boğazları yırtılmış,

kol ve bacakları parçalanmıştı. Etrafımızı çevreleyen sisin içinde ilerliyorlardı.

Her yerdeydiler. Platformdakiler onlarla savaşmaya, aşağıda kalanları korumaya çalışıyorlardı fakat Lanetlilerin ardı arkası kesilmiyor, çoğalarak ilerliyorlardı. Sis her şeyi daha da zorlaştırıyor, yaşayanlarla ölüleri ayırt etmeyi engelliyordu.

Jacob'ı yeniden omuzlarına almış olan Harry solumda duruyordu. Eliyle sağımı işaret edince dönüp baktım. İleride kalın ve sağlam taş duvarlarıyla Katedral uzanıyordu. Hâlâ peşimizde olan Lanetliler henüz Katedral'in güvenli duvarlarını aşamamışlardı. Rahibeler ve Koruyucular ikinci katın pencerelerinden ok atmaya başlamışlardı bile.

Katedral'in içindekilerin giriş katındaki büyük pencerelere çekiçlerle takviye yaptıklarını duyabiliyordum. İki Rahibe'nin binanın yan tarafından geldiğini gördüğümde henüz Katedral'e ulaşmamıştık. İkiisi birlikte, pencereleri koruyan kalın kepenkleri indirdikten sonra başka bir Rahibe'nin el kol işaretleriyle onları çağırdığı büyük ön kapıya doğru yürüdüler.

Son kepenkte bir sorun var gibi görünüyordu. Katedral'e yaklaştıkça, telaşlı bir şekilde son kepengi kapamaya çalıştıklarını görebiliyordum. Sonunda Rahibelerden biri, diğerini kapıdan içeriye doğru iterek dışarıda tek başına kalınca bunun Rahibe Tabitha olduğunu anladım.

Tüm gücüyle ağır, ahşap kepengi çekmeye çalışıyordu. Nihayet sıkıştığı yerden kurtulan kepenk hızla kapanırken Rahibe Tabitha'nın geri çekildiğini gördüm. Uzun, kalın bir metal çubuğu pencerenin iki yanındaki çıkıntılara sürgüleyerek sabitledi. İşini bitirince ön kapıya doğru hızla ilerledi ve açmaları için ahşap kapıya vurdu.

Harry'yle birlikte Katedral'in şimdilik güvenli olan sığınağına girebilmek için Rahibe Tabitha'ya doğru daha hızla koşuyorduk.

Bizi beklemesi için bağırırmaya çalıştım fakat o kadar nefes nefese kalmıştım ki, kelimeler ağızımdan çıkmayı reddediyorlardı.

Ancak bir şekilde varlığımızı hissederek tam kapının açıldığı sırada arkasını döndü. Katedral'dekiler, içeriye girmesi için onu çekistiriyorlardı fakat o Harry, Jacob, Argos ve benim yaklaşmamızı izledi.

Hâlâ kapının eşiğinde duruyordu. Kararsızdı.

Birden etrafımdaki her ayrıntı netleşmiş ve canlanmış fakat dünya aynı hızda yavaşlamamıştı. Bir an, bedenimden çıktığımı, havada süzüldüğümü ve olan biteni yukarıdan seyrettiğimi hissettim. Artık ciğerlerimin, bacaklarımın ve düştüğümde yaralanan dizimin acısını hissetmiyordum.

Rahibe Tabitha neredeyse gülümsüyordu ve kapının çerçevesini tutan parmaklarının bembeyaz olduğunu görebiliyordum. Her adımım daha da uzun sürüyormuş gibi geliyordu. Diğer Rahibelerin, içeri girmesi ve kapıyı kapaması için Rahibe Tabitha'ya yalvardıklarını duyabilecek kadar yaklaşmıştık. Güvende olabilmek için bağırıyorlardı.

O yine de bekliyordu. Kapıyı açık tutuyor, diğerlerinin sözlerine kulak asmıyordu. Öne doğru bir adım attı ve bizi tutup kendine çekebilecekmiş gibi elini ileriye doğru uzattı.

Yıldırım gibi geçen kırmızıhışı göremedi.

Fakat ben aniden durduğum için bir şeylerin oldukça ters gittiğini anlamış olmalıydı. Sağından gelen ayak seslerini duymuş olmalıydı. Yüzümdeki dehşeti görmüş olmalıydı.

Başını çevirip bakma fırsatı bile olmadan Gabrielle onun üzerine atladı. Rahibe Tabitha'nın yüzündeki ifade değişmemişti. Gabrielle, onun uzun siyah elbisesine dolanınca Rahibe Tabitha kaçmaya ve Katedral'e girmeye çalıştı. Diğer Rahibeler onu kapının dışına itiyorlardı. Acıyla bağırıldığını, sesinin çığlığa dönüştüğünü duydum. Kapıyı kapamaya, Rahibe Tabitha'yı kendilerinden uzaklaştırmaya çalışan Rahibeler panik içinde bağırıyordu.

Gabrielle'in dikkatini çekmişlerdi ve Gabrielle, içeri girebilmek için Rahibe Tabitha'yı iterek kapıya yöneldi. Başarmak üzereydi, Tapınak'a girmek üzereydi. Tam o anda Rahibe Tabitha kollarını Gabrielle'in ince bedenine dolayarak onu geri çekti ve Gabrielle aniden dönerek dışlarını Rahibe Tabitha'nın boğazına geçirdi.

Katedral'in kapısı gürültüyle kapandı. Rahibe Tabitha ve Gabrielle hâlâ yerde boğuşuyorlardı. Sis etraflarında dönüyor, bedenlerini sarmalıyordu.

Hıçkırıklarımın beni boğduğunu hissediyordum fakat Gabrielle'in çok yakında kendisine yeni bir kurban arayacağını bildiğimden, dikkatini çekmemek için elimi ağzıma kapadım. Lanetliler, yaşayan başka bir kurban görünce yeni öldürdüklerini bırakmakta hiç tereddüt etmezlerdi. Öldürmek ve salgın bulaştırmak, başlıca içgüdüleriydi.

Etrafımdaki her şey hızlanmıştı sanki. Birden başım dönmeye başladı, görüşümdeki her şey dönüyordu. Platform merdivenlerinin hepsi yukarı çekilmiş ya da bir kenara atılmıştı. Katedral'in kapıları kapanmıştı. Kaçacak hiçbir yer kalmamıştı.

Patika dışında, diye düşündüm. Haftalar önce Gabrielle'in kasabaya geldiği patika dışında... O gün, sağlıklı bir insandı.

Aniden arkamı dönerek koşmaya başladım, Harry de arkamdaydı. Arkamızdan pek çok ayak sesi geliyordu. Gabrielle'in peşimizde olduğundan emindim. Biz patikaya açılan kapıya yaklaştığımızda siren yeniden çalmaya başladı. Benim zaten bildiğim gerçeği kasabalılara haber veriyordu; platformlar dolmuştu ve geride kalanların sığınacak başka bir yer bulmaları gerekiyordu.

Henüz içeri girememiş, havadaki kan kokusuyla gözleri dönmüş Lanetlilerin yüklenmesiyle tel örgüler havaya kalktı. Kilidin üzerine kapanan parmaklarım birbirine dolanıyordu. Harry hemen arkamda duruyor bedenini benimkine bastırıyordu. Sıcak ve sık soluğunu kulaklarımda hissediyordum.

Sonunda kilit açıldı ve Harry arkamdan öyle bir kuvvetle ittirdi ki, tökezleyerek patikaya düştüm. Ellerim acıyordu. Arkama baktığımda Argos kapanmakta olan kapının aralığından dışarı süzüldü. Ağzını açmış, çenesinden kan damlarken bize doğru koşan Gabrielle, hızla kapanan kapıya çarptı.

Gözlerimi kapadım, nefesimi tuttum ve tüm bedenimi esir alan sirenin sesine kendimi bıraktım. Bir kereliğine de olsa diğer tüm hislerimi ve duyularımı bastırarak kadar güçlü olan bu sesin varlığına sevinmişim. Şu anda görmek istemiyordum. Duymak, hissetmek ya da kokı almak da...

Fakat bedenim nefes alabilmek için çıldırıyor, ölümün pis kokusu içime sızıyordu. Ayağa kalktım, beni durdurmak için omuzlarımı tutan Harry'nin elinden kurtularak kapıya doğru yürüdüm ve az bir mesafe kala durdum. Durup Gabrielle'e baktım.

Ölümün gözlerinin içine baktım.

Tüm parmakları kırılmış, bazılarının kemikleri dışarı çıkmıştı. Kolları yara bere içinde olmasına rağmen, bedeni ayakta duramayacak kadar tükendiğinde bile sürünerek varlığını sürdürmesini sağlayacak bir tutkuyla üzerime atılmaya çalışıyordu.

Siren tekrar kesilince onun sesinin yerini Gabrielle'in asılarak çektiirdiği tellerin ve saldırmak için ağzını açıp kaparken birbirine vuran dişlerinin sesi almıştı. Fakat gözleri hâlâ canlıydı; Geri Dönüş'ten henüz çıkmış bir Lanetli'nin parlak gözlerine sahipti ve bana sanki onun tek kurtuluşuymuşum gibi bakıyordu.

Onun kasabaya geldiği patikada bulunduğumu hatırladım. Bu kez tellerin diğer tarafında kapana kısılan oydu. Ona kim olduğunu, nereden geldiğini ve benden ne istediğini sormak istedim. Neden yollarımız burada kesişmişti?

Ancak o aniden başını kaldırdı, bir şey dikkatini çekmiş gibi havayı kokiadı ve geri dönüp kasabaya doğru ilerledi. Sis in içine

dalarak arkadaşlarıma ve komşularıma doğru koştu. Onu hayatta tutacak olan besin kaynağına doğru...

Harry beni tutup patikadan aşağıya doğru ilerlemeye zorladı. Argos etrafımızda dönüyor, iki tarafımızdaki telleri zorlayan Lanetlilere hırlıyor, havlıyordu. Ama ben daha ileri gitmek istemiyordum. Yürümek yerine geri dönerek az önce Gabrielle'in yıkmaya çalıştığı tellere parmaklarımı geçirdim ve sabah sisinin içinden evimize baktım.

"Oydu," diye fısıldadım. Bedenim daha fazlasına dayanamayıp iflas edecekmiş gibi uyuşmaya başlamıştı.

Harry sisin ortasındaki katliamı izlememi engellemeye çalışarak kolumdan çekti. "Neden bahsediyorsun, Mary?"

"Sana dün gece anlattığım kız..." Hissedebildiğim kadar çok şey hissetmek, hâlâ hayatta olduğumu kendime kanıtlamak için kapıya vurmaya başladım. "Gabrielle. Patikadan kasabaya gelen kız. Tüm bunlara sebep olan oydu. Tüm bunların nedeni..."

"Mary, neden bahsediyorsun?" Sesi sanki her an patlayacakmış gibi sertti.

İçimin parçalandığını, her şeyin lime lime olduğunu hissediyordum. "Anlamıyor musun? Bunu onlar yaptı! Bütün bunlara Rahibeler sebep oldu ve..."

Harry parmaklarımı tellerin üzerinden tek tek sökerek beni kendine çekti. "Artık bunun bir önemi yok."

Midemin içinde birbirine karışan öfke ve korkuyu rahatlatmak istemeyerek elinden kurtulmaya çalıştım. "Ya Koruyucuların bu işle bir..."

"Artık bir önemi yok, dedim, Mary!" Sesi göğsümün üzerinde gürlemiş, tüm bedenimi titretmişti. "Olan oldu ve şu anda bunu konuşmanın sırası değil!"

Başımı önüme eğdim. Onu zorlamamalıydım ama kendimi tutamıyordum. "Fakat bu kanıtıyor ki..."

“Hayır!” diye bağırdı. Burnundan soluyordu. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve başını salladı. Yeniden konuşmaya başladığında kelimelerini dikkatle seçiyor, duygularını kontrol altına almış gibi görünüyordu. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Yalnızca tellerin aşıldığını, kasabamızın saldırıya uğradığını ve onlara yardım edemediğimizi kanıtlıyor.”

Kasabaya bakınca hareket eden silüetleri görebiliyor fakat bunların insan mı yoksa Lanetli mi olduğunu çıkaramıyordum. Bunun bir çatışma mı, kavga mı yoksa bir savaş mı olduğunu bilmiyordum. O kırmızı rengi yeniden gördüğümü sandım fakat zihnim bana oyun oynuyor olabilirdi. Görmek istediğim şeyleri görüyor olabilirdim.

Sislerin arasından bize doğru gelen birini fark ettim. İki kişi bize doğru yaklaşıyordu. Lanetlilerin geldiğini düşünerek geri çekildim. Her şeyin nasıl tersine döndüğünü düşündüm. Artık Orman tarafında olan bendim ve kasabadan Orman’a doğru gelenlerden korkuyordum.

Gölgeler netleşmeye başlayınca Travis’in topallayan silüetini hemen tanıdım.

▼ XVI ▼

Kapının diğerk tarafındaki patika, dördümüzün, yani Harry, Travis, Cass ve benim yan yana durabileceğimiz kadar genişti. Sisin kalkmasıyla gözlerimizin önüne serilen karmaşaya bakarken arada bir omuzlarımız birbirine dokunuyordu.

Lanetli saldırısının en garip tarafı, geride hiçbir cesedin kalmasıydı. Hepsi kalkıp düşmana katılıyor ya da son parçalarına kadar yem oluyorlardı. Dostlarımızın ve komşularımızın yenik düştüğünü görüyor, belli bir zaman sonra onların da başka dostlarımızı ve komşularımızı almak için geri döneceklerini biliyorduk.

Harry ve Travis'in arasında duruyordum. Cass ise Harry'nin diğerk tarafındaydı. Jacob arkamızda, kollarını bacaklarına sıkıca sarmış, tespih böceğı gibi büzülmüştü. Hıçkırıklarını bastırmaya uğraşırken bedeninin kasıldığını görebiliyordum. Argos arada bir Jacob'm yanma gidiyor, hoplayıp zıplayıyor, yüzünü yalıyordu. Jacob hiç tepki vermeyince yanıma geliyor, çenesini avcuma dayayarak ağlıyordu.

Travis'in yanımda kıpırdadığını hissettim ve parmakları benimkilere dokundu. Parmaklarımı oynatarak karşılık verdim ve serçe parmaklarımız birleşti. Elimi tuttu ve içime yayılan rahatlamayla hafifçe sendeledim. Bu küçük işaret, aramızdakilerin değişmediğini anlamama yetmişti. Bir gece önce rüyamda gördüğüm her şeyi;

Travis'in benim için gelmeyeceğini, beni hiç sevmediğini, beni istemediğini unutuvermiştim.

Parmağını bileğime kaydırduğunda tüm bedeninin gerildiğini hissettim. Parmaklarını hâlâ bileğime bağlı olan aşınmış, kirli ipin üzerinde gezdirdi. Bu, dün gece Harry'yle ikimizi birleştiren ipti.

Travis'in eli birden avcumdan kayıp gitti. Yokluğu sanki bedenimden bir parça koparılmış kadar yoğundu. Az önce ellerime dokunan ellerinin varlığını hâlâ avuçlarımda hissederek ümitsizliğe kapıldım.

Ona dönmek, onunla konuşmak istiyordum. Fakat Harry bu kadar yakınımda dururken, kasabamız gözlerimizin önünde yok olup giderken sözcükler ağzımdan çıkmıyordu.

"Sizce geri dönüp onlara yardım etmeli miyiz?" diye sordu Harry.

Kulübeden getirdiği baltayı parmaklarıyla bir sıkıp bir gevşettiğini göz ucuyla görebiliyordum. Hepimizin hissettiği çaresizlik onun sesinde yankılanıyordu.

Hiçbirimiz kıpırdamadık. Orada durup öylece baktık. Neler olduğunu tam olarak anlayamıyorduk. Tüm dünyamız gözlerimizin önünde paramparça oluyordu.

Bunun er ya da geç gerçekleşmesi kaçınılmazdı fakat hiçbirimiz buna inanmamıştık. Tabii ki telin aşıldığı günler olmuş ve hep Lanetlilerin oluşturduğu tehditle yaşamıştık fakat Geri Dönüş'ten bu yana çok uzun zaman geçmişti. Hayatta kalma konusunda başarılıydık. Kasabamız, sürekli ölüm tehlikesiyle çevrili olmasına rağmen hayatta kalabildiğimizin kanıtıydı.

Ve artık yok olmuştu. Tanıdığımız herkes, bildiğimiz tek yer, sahip olduğumuz her şey gitmişti.

Çok geçmeden ölümler ayaklarını sürüye sürüye kasabada dolaşmaya, birer birer kapıya yaklaşmaya başladılar. Sanki yeryüzünde tek besinleri bir biz kalmıştık. Gün geçerken öylece durarak Lanetlilerin

diğer tarafta birikmelerini ve tellere asılmalarını seyrettik. Onları yok etmeye ve kasabayı yeniden ele geçirmeye çalışan insanların bağırışlarını dinledik.

Kapılara pençe atan ölülerin kim olduklarını yavaş yavaş çıkarmaya başlamıştım. Bazıları eskiden komşularımdı. Dostlarım, sınıf arkadaşlarımdı. Kıyafetlerinde taze kan lekeleri vardı ve bazı-
larının ağzından kan damlıyordu.

Platformlarda, yeni dönüşmüş Lanetlilerle savaşmaya çalışanları düşündüm. Panik içinde merdivenleri zamanından önce yukarı çekerek bu karmaşayı daha kötü bir hale getirmişler, kasabamıza saldırmak için geri gelecek Lanetlilerin çoğalmasına neden olmuşlardı. Yalnızca daha fazla düşman yaratmışlardı; yüzlercesini...

Bir süre sonra, Cass bu olanlara dayanamayarak aramızdan ayrıldı ve yerde yarı baygın yatan Jacob'ın yanına gidip onu kucağına aldı. Ona ninniler söylediğini, sözleri unuttuğu kısımları mırıldandığını duyabiliyordum.

Onun sesini duymak az da olsa rahatlatıcıydı. Böyle bir anda bile normal şeylerin olabileceğini hatırlatıyordu. Hayatımızdaki her şey elimizden kayıp giderken bile...

"Kapıyı tutan kilitte ilgili endişelerim var," dedi Harry güneş batarken. "O kilit Lanetlilere karşı değil, yalnızca bu patikayı korumak üzere yapılmış."

Gözü dönmüş sürüyle aramızdaki tek engel olan kilide bakınca ürperdim. İki tarafımızda uzayıp giden tel örgülere baktım. Bulunduğumuz yer genişti fakat kasabadan uzaklaştıkça teller arasındaki mesafe daralıyordu. Bağlantı yerleri pastan kırmızıya dönmüş, aralarına sarmaşıklar dolanmıştı. Bu tarafa geçmek yasak olduğundan tellere hiç bakım yapılmamıştı. Yıkılmaları için kaç Lanetli gerektiğini düşündüm.

“Aşağıya doğru yürümeliyiz,” dedi Travis. “Bize olan ilgilerini kaybedip yeniden kasabaya dönmelerini sağlayacak kadar uzaklaşsak yeter. O zaman kapıyı zorlamayı bırakabilirler. Ve belki...” Sesi kısılmıştı fakat sonra devam etti. “Ve belki kasabadakiler gece vakti onları yenmeyi başarabilirler. Kasabayı yeniden ele geçirebilirler.” Kimse cevap vermeyince mecbur kalmış gibi ekledi: “Onlara en azından bir gece şans tanımalı ve sabah neler olacağına bakmalıyız.”

Harry onaylarcasına başını salladı. Elindeki baltayı hâlâ sıkıca tutuyordu ve omuzları gergin görünüyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Duygularıma, kollarımdan ve bacaklarımdan yukarı tırmanan ürpertiye güvenemiyordum. Diğerlerinin dikkati hâlâ kapıdayken ve Cass de Jacob’la ilgilenirken arkama dönüp patikaya baktım. Birkaç adım attım fakat içimi bir korku ve heyecan kapladı.

Patikanın bu tarafı eteğime takılıp duran otlarla doluydu ve her adımda kendimi kurtarmak için çabalamam gerekiyordu.

Arkamda Harry ile Travis’in yiyecek ve silahlar konusunda tartıştıklarını duyabiliyordum. Kasabanın bu tehlikeyle başa çıkıp çıkamayacağını, tek umudumuzun bu patika olup olmadığını konuşuyorlardı.

Sessizce uzaklaşıyordum. Kapıdaki Lanetlilerin ilgisini çekmeyecek kadar ilerlemiştim. Patika daralmaya başlamıştı. Kollarımı iki yana açınca parmak uçlarım neredeyse tellere değiyordu. Orman’ın bu tarafında Lanetliler yoktu ve uzaklarda bir yerlerde bir kuşun cıvıladığını hayal ettim.

Sonunda kararımı vermiştim: Kasabanın Lanetlileri yenip yenemeyeceğini görmek için bir gece bekleyecektim. Fakat sonra bu yoldan gidecektim. Gerekirse tek başıma.

Geceyarısı yağmur yağmaya başladı. Travis'in önerisine uyarak patikanın biraz ilerisine yerleşmiştik fakat burası da soğuktan ve yağmurdan korunabilmek için birbirimize sokulamayacağımız kadar dardı. Travis ve Harry yan yana oturuyorlardı. Yalnızca Harry silahlı olduğu için kapı tarafına en yakın o oturuyordu.

Ben sıranın diğer ucunda oturuyor, başını dizime dayamış yatan Argos'un kulaklarıyla oynuyor, elimi yumuşak tüylerinde gezdiriyordum. Cass ise kucağında büzülmüş yatan Jacob ile Travis ve benim aramızda oturuyordu. Saçları dağılmıştı ve örgüsünden kurtulan perçemleri, karanlıkta yüzünün etrafını saran bir hale oluşturmuştu. Jacob bir süre önce derin bir uykuya daldığı halde Cass hâlâ sallanarak mırıldanmaya devam ediyor, Jacob'dan çok kendisini rahatlatmaya çalışıyordu.

Travis ve Harry fısıldaşmaya devam ediyorlardı. Ne yapacaklarını konuşurlarken Travis'in açık renkli kafası Harry'nin koyu renkli kafasına doğru eğilmişti. Yağmur, Lanetlilerin bizim varlığımızı hissetmelerine engel oluyordu; kokumuzu gizliyordu. İki tarafımızdaki tel örgülere dayananlardan bazıları geri çekilerek Orman'a dönmüşlerdi. Sağır edici inlemelerinden kurtulmak çok rahatlatıcı olsa da rüzgâr yön değiştirdiğinde patikanın hemen ucundaki kasabadan hâlâ gelen son savaş çığlıklarını duyabiliyordum.

Lanetliler hiç uyumayan, kararlı düşmanlardı. Kasabadakilerin yağmuru akılcıca kullanmaları gerektiğini biliyordum. İnsan kokusu yağmurdan ağırlaşmış havada yok olduğu için Lanetliler onları bulmakta zorlanıyorlardı.

Arada sırada Travis ya da Harry sesini yükselttiğinde Orman'daki Lanetliler hemen harekete geçiyorlardı. Her seferinde Cass onları sessiz olmaları için uyarıyordu. Bir seferinde bir Lanetli, Cass'in hemen arkasındaki tellere parmaklarını geçirince yere pas yağmış, Cass korkudan ağlamıştı.

Ona sarılmak istediysen de bulunduğumuz yer fazlasıyla dardı. Onun kucağında Jacob vardı ve hepimiz çok garip pozisyonlarda oturuyorduk.

“Orman bir noktada bitiyor, Cass,” dedim onu rahatlatmaya çalışarak. “Orman’ın dışında... kasabamızdan başka bir yer var.”

“Ne olmuş yani?” dedi titreyen sesiyle.

“Diğer tarafta ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?” diye sordum. “Ya da okyanusu görmek? Daha fazlasının olduğunu bilmek? Hiç el değmemiş, bunların kirletmediği bir yer bulmak?” Tellere yapışmış sıska bir Lanetli’yi işaret ettim fakat gecenin karanlığında Cass’in beni görebildiğinden emin değildim.

“Okyanus her zaman senin hayalindi, Mary, benim değil.” Duraksadı ve ardından yanağında bir el hissettim. Hiç beklemediğim için korkmuş, sıçramıştım fakat o, soğuk elini yüzümden çekmedi. Parmak uçları yağmurdan buruşmuştu.

“Başarabilmemiz için tek yol bu,” dedim. “Jacob’ın tek yaşama şansı bu.”

“Bizim yerimiz kasabadır. Jacob’ın yeri de ailesinin yanındır,” dedi.

Onu sarsarak kendine getirmek istiyordum fakat elimi Argos’un tüylerinden çekmedim.

“Anlamıyor musun? Artık her şey değişti,” dedim. “Jacob’ın ailesi kurtulamamış bile olabilir. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Yanağıma bastırduğu elini dudaklarıma götürerek ağzımı kapattı. “Böyle şeyler duymak istemiyorum,” dedi sakın ve ciddi bir sesle. “Kasabanın yok olduğuna inanmak, tanıdığımız herkesin de öldüğüne inanmak anlamına geliyor, bunu göremiyor musun? Onlardan bu kadar kolay vazgeçemem ve sen de vazgeçmemelisin.”

Elini yüzümden çekti. Kucağında yatan çocuğun kayan bedenini kavrayarak düzeltti. Jacob önce sızlanıp sonra yeniden uykuya daldı.

Yağmur iyice azalmıştı. Diğerinin sesini duyan bir başka Lanetli tellere yaklaştı. Ortalık hiçbir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı fakat gözleri dönmüş halde metal telleri tırmaladıklarım duyabiliyordum.

O ellerin eskiden kime ait olduğunu düşündüm. O eller bir zamanlar hasta bir çocuğun başını okşamış, sevdiği kişinin dudaklarına dokunmuş ve dua etmek için birbirine kenetlenmişti. Annemin elleri de teli aşındıran o ellerin arasmda mıydı?

“Patikadan aşağıya inerek hepimizi ölürüz, Mary,” dedi Cass. “Kendi heveslerin uğruna hepimizi feda edebilecek kadar bencilsin.”

Sözleri yankılanarak bedenimi kırıp geçti. Bir an, kasabaya döndüğümü ve Lanetlileri püskürtmeye çalışanlara yardım ettiğimi düşündüm. Harry’yle kulübeye geri döndüğümüzü, hayatımıza devam ettiğimizi, töreni tamamladığımızı ve Travis yerine Harry’nin çocuğunu taşıdığımı zihnimde canlandırdım.

Elimdekiyle yetindiğimi...

“Cass,” diye fısıldadım. Yağmur damlaları yüzümden aşağı süzülerek ağızma giriyordu. “Biz zaten ölüyüz. Etrafımız her gün ölümle sarı... Onlar kendi dünyalarında ayaklarını sürüye sürüye geziyorlar ve biz de kendi dünyamızda aynı şeyi yapıyoruz. Bu sabah kasabamıza yaptıkları gibi bir gün hayatımızı istila etmeleri kaçınılmaz bir gerçek. Biz hiçbir hayat döngüsüne ait değiliz, Cass.”

Cevap vermedi. Eskiden olsa Cass’e Gabrielle’le ilgili her şeyi anlatırdım. Rahibelerin hepimize yıkım getirdiklerine dair endişelerimi onunla paylaşırdım. Orman’ın ötesindeki yaşama ait bir kanıtım olduğunu ona söyledim.

Fakat sessiz kalmayı tercih ettim. Karanlığın içine, kasabadan uzaklaşan patikanın ilerisine doğru baktım; Gabrielle’in geldiği yere. Elimi nemli toprağa bastırdım ve kasabaya girmeden önce Gabrielle’in burada durup durmadığını düşündüm. Onu bu patikadan kasabaya

getiren neydi? Yola çıkarken yalnız mıydı yoksa yanında birileri vardı da yolda mı öldüler veya geri mi döndüler?

Benim hissettiğim umudu onun da hissedebilmesi için Cass'e Gabrielle'i anlatmak istiyordum. Fakat Cass'in zihnimde sinsice dolaşan karanlık korkularımı; Gabrielle'in hikâyesinin umut verici olmadığını ve bu hikâyeden mutlu bir son beklemememiz gerektiğini dile getirmesinden çekiniyordum.

Bileğimdeki Birleşme ipinin düğümlerini çekiştirerek ipi gevşetmeye çalıştım fakat çok sıkıydı.

Travis ve Cass'in bileğinde neden Birleşme ipi olmadığını öğrenmek istiyordum. Yoksa hiç takmamışlar mıydı? Gelin ve damadın, Birleşme'den sonra yemin töreni tamamlanmadan bu ipi çıkarmaları Brethlaw kurallarına aykırıydı. Tanrı'nın önünde ruhlarıyla birleşerek fiziksel bağlara ihtiyaç duymayacakları zamana kadar...

En mantıklı olasılık, Harry ve benim yaptığımız gibi, daha kolay kaçabilmek için ipi kesmiş olmalarıydı. Fakat hiç birleşmemiş olma olasılıkları beni yiyip bitiriyordu. Belki de Rahibe Tabitha'nın yapacağı töreni reddetmişlerdi veya geceyarısı ikisinden biri ipi kesmişti. Damarlarımda bu olasılıklar dolaşıyordu.

Dizlerimi göğsüme çekerek alnımı ıslak eteğime dayadım ve gözlerimi kapadım. Travis ve Cass'in birleşip birleşmediklerini düşündükçe kalbim patlayacak gibi oluyordu. Onu yeterince beklemediğim için Travis'le şansımı yitirmiş olabileceğimi düşündükçe...

Çünkü Harry'yle Birleşme'yi seçmiştim. Çünkü Travis'ten vazgeçmiştim. Aşkta vazgeçmiştim.

Hem ağlamak hem de kahkahalar atmak istiyordum ama dişlerimi sıktım.

Dışarıda başka bir dünya olduğu fikrinin damarlarımı uyuşturmasına izin vermemeye çalışıyordum. Fakat buna engel olamıyordum. Uykuya dalmak üzereyken, düşüncelerimin bedenimden çıkıp kendi

iradeleriyle özgürleştii o an, okyanusun sesi duyuyordum: Dalgalar üzerimden geçerken, beni altına alırken, yüz binlerce ağacın rüzgârla hışırdayan yapraklarının sesi beni sarıyordu. Sanki bedenimin kemiklere ihtiyacı yokmuş gibi beni oradan oraya savuruyordu.

Her gece boğuluyor, her sabah nefes almaya çalışarak uyanıyordum.

▼ XVII ▼

Bir kargaşanın ortasında uyandım. Etraftan bağırışma sesleri yükseliyor, Cass çığlık atıyor, Argos havlıyordu. Bacaklarımı uzatarak kalkmaya çalıştım, birkaç adım tökezledim ve tel örgülere az bir mesafe kala doğrulabildim. Tenime dokunan soğuk parmakları hissedince kendimi geriye atarak dar patikanın tam ortasına yığıldım.

Cass, Jacob'ı arkasına almış, kasabayı işaret ediyordu. “Geliyorlar,” dedi ve kasvetli sisin içinde bacaklarımı açmış, baltasını sıkı sıkı kavrayan Harry'yi gördüm. Travis onun arkasında duruyor, silah olarak kalm bir ağaç dalı tutuyordu. Argos saldırmaya hazır bekliyor ve hırıyordu. Tel örgüler patikanın iki yanından yukarı yükseliyor, şafağın ilk ışıkları tellerin arasından süzülerek üzerimize zızzak gölgeler düşürüyordu.

Ayak seslerinin yaklaştığım duyabiliyorduk. Uzanarak Cass'in elini tuttum ve elimi öyle bir sıkı ki kemiklerimin ezildiğini hissettim.

“Biraz daha uzaklaşıp güvenli bir yere gitmeliyiz,” dedim elinden çekerek. “Bu gelen Hızlı Olan değilse kaçabiliriz.”

Henüz uzaklaşmadan Harry'nin bağırdığını duydum. Baltasını bırakıp kasabaya açılan kapıya doğru koşmaya başladı. Travis de topallayarak onun arkasından gidiyordu ve köşe başından bize doğru gelen iki gölge gördüm; biri erkek, diğeri kadındı.

Harry kadını kucaklayınca gelenlerin Jed ve karısı olduğu fark ettim. Onlara doğru koşmaya başladım. Harry ve Travis'in, ablalarının etrafını sardıkları ve ağabeyime ulaşmamı engelledikleri noktaya birkaç adım kala durdum. ~

Jed aralarından sıyrılarak karşımda durdu. Sanki hain evlat o değil de benmişim gibi yaklaşarak, "Merhaba, Jed," dedim. Bileğimden sarkan kirlenmiş, beyaz örgüye baktığını gördüm ve sonra da yüzüme baktı. O an hiçbir şey söylemeyeceğinden korktum fakat sonra kollarını açtı ve uzun zaman önce hayatımdan çıkmış olan ağabeyime nihayet sarıldım. Eskiden paylaştığımız dostluğu ve onu ne kadar özlediğimi düşünmeden edemedim.

Ben geri çekilince Jed kolunu koruyucu bir tavırla eşinin omzuna attı. Beth nemli, pis şalını omuzlarına sıkıca sarı ve başını ağabeyimin omzuna yasladı. Kabarmış kahverengi saçları bandanasının altından omuzlarına dökülüyordu.

"Kasabayı kaybettik," dedi Jed. Dar patikada birbirimize olabildiğince sokulmuştuk. Bir uçta Jed'e dayanmış olan Beth, yanında Harry ve Travis, sonra Cass ve Jacob, diğer uçta da ben. İki taraftan bizi çevreleyen tel örgüler, kapana kısılmışlık hissi veriyor, sükûnetimi korumak için derin nefesler almaya zorluyordu.

"Çok fazla insan dönüştü," diye devam etti Jed. "Kasabada, platformlar dışında güvenli bir yer kalmadı." Beth'i kendine doğru çekerek eliyle karısının başını omzuna yasladı. "Yağmuru fırsat bilerek peşinizden gelmeye karar verdik. Patika son şansımızdı."

Beth, Jed'in sözleri üzerine ürperdi ve nedeni her ne ise benim de ürpermeme sebep olmuştu.

"Fakat bu nasıl olabilir?" diye sordu Harry. "Koruyucular bunun için eğitilmişlerdi."

Jed dişlerini sıkı. "Koruyucular telleri onarmak, yavaş ve hantal Lanetlilerin yol açtığı güvenlik açıklarıyla baş etmek için eğitildiler.

Bütün bunların sebebiyse Hızlı Olan'dı," dedi. "Garip bir kırmızı kıyafeti var. Tek başına her yere saldırmaya yetti. Çok hızlıydı, çok fazla kişiyi öldürdü. Sonra ölenler dönüştü ve yavaş olsalar da sayıları çok fazlaydı. Koruyucular için çok fazlalardı. Hepimiz için öyle..."

"Çatışma devam etmiyor mu?" diye sordu Harry. Omuzlarının düşmesine sebep olan hayal kırıklığım hissedebiliyordum. Elleri sanki baltasını kullanacakmış gibi kasıldı.

Jed başını öniine eğdi ve ağlamakta olan karısını alından öptü.

Soluğumun bedenimi terk ettiğini hissettim; her şeyin sona erdiği gerçeği midemi yaktı. Artık kasabamız yoktu. Sanki herkesin üzerine bir ağırlık binmişti. Omuzlarımız düşmüş, bacaklarımız bizi taşımakta zorlanırcasına bükülmüştü.

Zihnimde yüzlerce sima belirdi: öğretmenler, arkadaşlar, Rahibeler, Koruyucular, komşular... Artık hepsi birer Lanetli'ydi. Beth, Harry ve Travis'in ailesi artık yoktu. Cass artık annesine hiç sarılamayacaktı. Jacob kız kardeşiyle hiç oynayamayacaktı.

Önce babamı sonra da annemi kaybettiğimde neler hissettiğimi düşündüm. O ezici acıyı... Bu gerçeğin diğerleri tarafından da anlaşılmaya başladığını yüzlerinde görebiliyordum.

Jacob bir şey anlamamış gibi şaşkın bir ifadeyle bize bakıyordu.

Çevremizdeki Lanetliler inlemeye, tel örgüleri pençelemeye devam ediyorlardı. Harry boğazını temizleyerek Jed'i kolundan tuttu. "Emin misin?"

Jed yalnızca, "Her şey bitti," diyebilirdi. "Artık geri dönemeyiz."

Harry'nin çenesini sıkıldığını görebiliyordum ve yüzündeki o bakış çok iyi biliyordum. Küçükken, büyük çocukların boğuşmalarını, Koruyucu taklidi yaparak oynamalarını izlerken yüzünde hep o bakış olurdu. Ne düşündüğünün farkındaydım. Kendisi kasabada olsaydı

bir şeylerin değişip değişmeyeceğini, kapıdan kaçarak korkaklık edip etmediğini düşünüyordu.

“Bu patika bizim tek şansımız o halde,” dedi Travis. Hepimize tek tek bakarken bakışlarının benim üzerinde biraz daha fazla kaldığını düşünmeden edemedim.

Herkes sessizdi, sonra Harry söze başladı. “Mary’yle kasabadan ayrılırken yanımıza biraz yiyecek almıştık. İki matara da suyumuz var. Dün sabah siren sesini duyduğumuzda hazırlamıştık.”

“Hepimize yetecek mi?” diye sordu Cass. Jacob’ın başını göğsüne dayamış, konuşmalarımızı duymaması için kulaklarını kapatmıştı.

“Yol üzerinde erzak ve silah var,” dedi Jed. Sesi sakın ve kontrollüydü.

Jed’in söylediğine ilk cevap veren Harry oldu. “Nasıl? Neden böyle bir şey?.. Anlamıyorum,” dedi sonunda.

Jed derin bir nefes aldı. “Rahibe Kardeşliği... En başından, Geri Dönüş’ten beri Koruyuculara patikayı teçhizatlandırmalarını söylüyorlardı. Olası bir tehlikeye karşı burada da silah bulundurulmasını istediler. Bu olayın gerçekleşme olasılığını hiçbir zaman göz ardı etmediler. Kasabadan ayrılmak zorunda kalabileceğimizi biliyorlardı. Koruyucular bu ihtimale karşı hazırlık yaptılar.”

“Ben de bir Koruyucu’yum ama bundan hiç haberim yok.”

“Sen sadece Koruyuculara yardım ediyorsun,” dedi Jed.

Harry’nin yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Babam Koruyucu Başkanı ve bana böyle bir şeyden hiç bahsetmedi!” Harry bağırdıkça, çevremizdeki telleri zorlayan Lanetlileri heyecanlandırıyor, daha yüksek sesle inlemelerine neden oluyordu.

Göğsü hızla inip kalkarken bana baktı. “Sen Rahibe Kardeşliği’nin üyesiydin. Böyle bir şeyden haberin var mıydı?” Burnundan soluyordu. Bir adım geriledim.

“Rahibelerin sırları vardı,” dedim. “Anlaşılan, Koruyucuların da varmış.” Bunu söylerken kimsenin gözüne bakamamıştım. Hepimizin sırları vardı.

Harry ellerini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Elmacık kemikleri sabah ışığında daha sert görünüyordu. “Bu patikaya girmemizi yasakladıkları halde burada erzak mı bulunduruyorlardı? Bundan ne zaman haberim olacaktı?”

Jed omuz silkti. “Bunun ne önemi var?” diye sordu.

Harry bir an sessiz kaldı. “Peki, bu yol nereye çıkıyor? Erzaklar hakkında bilgin varsa yolun nereye çıktığını neden bilmiyorsun?”

“Çünkü Koruyucu olarak seçilmeme rağmen bir Lonca üyesi değildim. Lonca üyelerinin bile bildiğinden emin değilim. Bu, Rahibe Kardeşliği’nin sırrıydı. Biz yalnızca onların emirlerini yerine getirdik.” Jed bana döndü. “Annemin... ısırıldığı gün buradaydım. Erzakları ve tellerin sağlam olup olmadığını kontrol ediyordum. O... dönüşmeden önce gelemememin nedeni buydu.”

Rahibelerle geçirdiğim ilk günü, Katedral’in altından geçen gizli tüneli ve Orman’a çıkan meydanı düşündüm. Rahibelerin Gabrielle’i sakladıkları küçük odayı düşündüm. Katedral’in altındaki diğer kalın kapıları düşündüm. Onların ardında da gizli odalar mı vardı? Yoksa onlar da başka patikalara açılan başka tünelleri mi saklıyorlardı? Acaba şu anda Katedral’de kilitli kalan Rahibe ve Koruyucular kasabadan çıkıp her şeye sıfırdan başlamaya mı hazırlanıyorlardı?

Geriye kalan herkesi ölüme terk ederek...

“Artık Rahibelerin ve Koruyucuların bir önemi yok. Önemli olan,” dedi Jed düşüncelerimi bölerek, “bu patikada hayatta kalabilmemiz; en azından kısa bir süre için. Fakat hemen harekete geçmeliyiz.”

Harry’nin kaşları hâlâ çatıktı. Elimizdeki birkaç yiyecek çantasını dağıttı, eğilerek baltasını aldı ve “Sadece benim silahım olduğum için ben en önden gideceğim,” dedi. Argos’u yanına çağırdı ve yola

koyuldular. Hemen arkalarında Cass ve Jacob vardı. Travis, Beth'in elini tuttu ve esneyen tellerden korunmak için birbirlerinden destek alarak dikkatlice yürümeye başladılar. Jed ve ben de en arkadaydık.

Tüm sabah boyunca çalıların ve yere düşmüş dalların arasından sessizce yürüdük. Sonunda Jed durdu ve ben de durdum. Diğerleri kıvrılan yolu takip ederek gözden kayboldular. Jed'le yalnız kalmıştık. Endişeli ve gergin görünüyordu. Sanki rahat edemiyormuş gibi ağırlığını bir bacağından diğerine veriyordu.

Sonunda alçak sesle konuşmaya başladı. "Mary, ben..." Tereddüt ediyordu. Gözüm çenesinde kipırdayan kaslara takıldı. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamış, yüzü allak bullak olmuştu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Ağabeyimi daha önce ağlarken görmediğim için nabzım hızlandı. Onu sakinleştirmek için biraz yaklaştım fakat elini kaldırarak uzak durmamı işaret etti.

"Ne oldu, Jed?" diye sordum. "Sorun nedir?"

Kendi tarafındaki tel örgülere dönerek başımı iki yana salladı.

"Jed?" dedim, konuşması için cesaretlendirmeye çalışarak.

"O ısırıldı... Beth..." Kelimeler boğazında düğümleniyordu. Sanki bedenini bir arada tutan tek şey yüzüymüş gibi eliyle yüzünü ovaladı.

Geri geri giderek ondan uzaklaştım. Beth bu kadar zamandır aramızdaydı. Bu kadar zamandır bizimleydi ve Jed bize bu gerçeği söylememişti.

"Onu öldürmelisin!" dedim söyleyecek daha iyi bir şey bulamayıp. Tam özür dilemek üzereydim ki Jed dizlerinin üzerine çöktü. Gömleğine yapışarak yalvarmaya başladı. Konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

"Anlamıyorsun," dedi. "Bilmiyorsun. Çok küçük bir ısırık. Hiç önemli değil. Belki de hasta değildir... belki..." Sesi kesilmişti.

Ben de onun karşısında diz çöktüm, artık yüz yüzedik. “Jed,” dedim sesimin yumuşak ve sakinleştirici çıkmasına dikkat ederek. “Sen bir Koruyucu’sun. Isırığım ne demek olduğunu biliyorsun. Salgının ne demek olduğunu biliyorsun.”

Başını salladı fakat sözlerimi algıladığımı sanmıyordum.

Derin bir nefes aldım. “Ümit olmadığını biliyorsun.”

Yalvaran, çaresiz bir sesle, “Karımı öldüremem,” diyerek ayağa kalktı. Ayağını yere vurmaya, acı içinde bağırmaya başlayınca etraftaki sakinleşmiş Lanetlilerin harekete geçmesine, bizi fark etmelerine neden oldu. Kokumuzu alarak yaklaşmaya başlarken inlediklerini duyuyordum. Birincisi tele çarptı, sonra bir tane daha, sonra bir başkası... Aramızda iki metre bile yoktu.

Etrafımızı saranların gürültüsünü duyabiliyordum. “Onu serbest bırakabilirsin, Orman’a gönderebilirsin.”

Jed alçak sesle acı acı gülmeye başladı. Ben kıpırdamaya bile fırsat bulamadan üzerime atıldı. Ellerini boğazıma kapatarak beni geriye doğru itiyordu. Bacaklarım titreyince arkamdaki tel örgünün üzerine düştüm. Kıyafetime batan paslı metali hissedebiliyordum. “Anladım, Mary. Bundan zevk ahıyorsun, değil mi?” Siyah saçları yüzünün etrafında dağılmıştı. Dişlerini göstererek, “Annemizin onlardan biri olmasına izin verdiğin için sana öfkelenim diye karım da onlardan biri olacağı için seviniyorsun, değil mi?” dedi.

Lanetlilerin parmaklarını saçlarımın arasında hissedince tellerden uzağa sıçramaya ve çılgık atmaya çalıştım fakat Jed sesimin çıkmasını engelliyordu. Jed’in altında çırpınmaya başladım, ölümün ve çürümüş etin kokusunu duydukça çaresizlik içinde gözlerim kayıyordu. Birden ne yaptığımı anlamışçasma ellerini boğazımdan çekti.

Jed’i iterek tellerin yanından kaktım ve ellerim boğazımda, tökezleyerek uzaklaşmaya çalıştım. Nefes nefese kalmıştım, gözlerimde

biriken yaşlar canımı yakıyordu. Az önce yaşadığım korku ve öfkeyle tüm bedenim titriyordu.

Birkaç adım atmıştım ki Jed'in sesini duydum. "Mary, lütfen." Sesindeki vahşilik kaybolmuştu. "Lütfen, özür dilerim. Çok özür dilerim." Birlikte büyüdüğüm o küçük çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. Olduğum yerde durdum fakat arkama dönmedim.

"Onu kaybedemem," dedi. "Âşık olsan beni anlardın."

Hızla arkamı döndüm. "Bana aşktan bahsetme!" diye kükredim. "Sakın bana aşkla ilgili bilip bilmediklerimden bahsetme. Senin durumunun aşkla ilgisi yok. Sen bir Koruyucu'sun. Lanetlileri öldürmek için eğitildin. Onun hayatta kalmasına izin vererek hepimizi tehlikeye attın. Sen kuralları biliyorsun."

Eliyle yüzünü ovaladı. Dizlerini bükmüş, tek kolunu bacaklarına dolamış patikanın ortasında oturuyordu.

"Aşk hiçbir zaman kasabanın umurunda olmadı," dedi Orman'a doğru bakarak. "Umurlarında olan tek şey neslimizi sürdürmemiz, kendimizi korumamız ve bir Yabancı'yla evlenmememizdi." Tellere yapışmış Lanetlileri işaret etti. "Her şey onlardan korunmamız üzerine kuruluydu."

Harry'yi ve Rahibe Kardeşliği'nin onunla evlenmemi nasıl şart koştuklarını düşündüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Rahibe Kardeşliği yanlış," dedi. "Her şey hayatta kalabilmek üzerine kurulmamalıydı. Aşk üzerine kurulmalıydı. Aşkı bildiğinde... bu hayatı yaşanılabilir kılan tek şeyin o olduğunu anlıyorsun. Her gün aşkla yaşadığında, onunla uyandığında, fırtınada ya da bir kâbustan sonra ona tutunduğunda... Aşk, hepimizi çevreleyen ölüme karşı sığınağın olduğunda ve seni kelimelerle ifade edemeyeceğin kadar sarıp sarmaladığında..." Gözlerinden yaşlar süzülürken ileri geri sallanıyordu. Lanetliler etrafımızda inlemeye devam ediyorlardı.

Travis'i düşündüm; beni almaya geleceğini söylediği anı. "Ben aşkı biliyorum," diye fısıldadım, kendi kendime konuşur gibi.

Neredeyse gülümsüyormuş gibi dudağını kıvrırdı. "Sen aşkı tatmış olamazsın." Karşı çıkmak üzereydim ki elini kaldırarak beni durdurdu ve devam etti: "Çünkü aşkın ne demek olduğunu bilseydin, çok basit bir kararmış gibi bana karımı öldürmemi söyleyemezdin. Aşktan bu şekilde vazgeçemeyeceğini bilirdin. Ve aşkı kesinlikle öldüremeyeceğini. Hiçbir zaman."

Ona doğru bir adım attım fakat bu yaralı adama karşı temkinli davranıyor, yanlış bir şey söylersem yeniden üzerime saldıracağından korkuyordum. Hem ondan korkuyor hem de ümitsizce ona yardım etmek istiyordum. "Jed, hiç şansın yok," dedim. "O hepimiz için tehlike oluşturuyor."

Sanki beni duymuyor, söylediklerimi anlamıyordu. "Sadece bir gün daha onunla olmak istemiştin," dedi yalvaran ses tonuyla. "Her şeyi unutabilmek için bir gün. Salgın yokmuş, Lanetliler hiç var olmamış gibi davranabileceğim bir gün. Onu ezberleyebilmem için bir gün."

"Fakat salgın..."

"Sadece küçük bir ısırk, Mary," derken yüzü onu ele veriyordu. "Üç olmasa bile en azından iki günü var." Ses tonu inandırıcı gelmiyordu. "Salgın yavaş yayılıyor. Koruyucu olarak hiçbir şey öğrenmediysem, yaşayanların nasıl dönüştüğünü öğrenmişimdir. Belirtileri biliyorum. Dikkat etmem gerekenleri biliyorum." Yutkundtu. "Henüz zamanı var."

Orman'a doğru baktım. Beth'in onlardan birine dönüştüğünü hayal edemiyordum. Bir Lanetli olabileceğini düşünemiyordum.

"Lütfen, Mary. Karımla bugünü ve geceyi geçirmeme izin ver. Aşkın ne demek olduğunu biliyorsan, bunun benim için anlamının da farkındasındır."

Ne yaptığımı anlayamadan başımı salladım. Bana doğru koşarak kollarını boynuma sardı. Bense hâlâ aşkla ilgili söylediklerini

düşünüyordum. O diğerlerine, karısına yetişmek için patika boyunca koşarken bile...

Jed'in sözleri beynime kazınırken ellerimi yüzüme kapadım. Kanımdaki suçluluk duygusu canımı yakarken Travis'i gerçekten sevip sevmediğimi düşündüm. Ondan vazgeçmiştim. Harry'yle birleşebilmek için. İhanetim tenime işliyordu.

▼ XVIII ▼

Verdiğim sözü tutmuştum; diğerlerine Beth'ten bahsetmemiştim. Ancak gözüüm hâlâ onun üzerindeydi. Jed'in yanından ayrılmadığından emin olmak için onu sürekli izliyordum. Silahsız halimle bile onu öldürmeye hazırdım, Jed olsa da olmasa da.

O akşam güneş, ağaçların tepesinde son dansını yaparken, patika nihayet genişlemiş, bizi tellerin yakınlığının bunaltıcılığından ve tek bir yanlış adımla tellerin üzerine ve Lanetlilerin eline düşme korkusundan kurtarmıştı. Açıklığın tam ortasında metal bantlarla sarılı ahşap bir sandık vardı. Uzun ve geniş sandığın bir ucundan paslı bir kilit sarkıyordu. Argos sandığı kokladı, kuyruğunu sallayarak sandığın etrafında heyecanla dönmeye başladı.

Sandığın etrafına toplandık. Üzerine işli harfleri hemen fark ettim ve çürümüş yaprakları temizlemek için elimle sandığın üzerini sildim. *XVIII*.

Gabrielle'in, odasının penceresine yazdığı harfleri düşündüm: *XIV*. "Bu harfler ne anlama geliyor?" diye sordum Jed'e.

Omuzlarını silktili. "Ne önemi var?"

"Bu harfleri Koruyucular mı yazdı?" diye direttim.

"Hayır, bu sandık hep buradaydı. Sandığın burada olduğunu bize Rahibeler söyledi ve erzakları tazelememizi istediler."

“Anahtarı nerede?” diye sordu Harry.

Jed yeniden omuzlarını silkti. “Nedense yanıma almak aklıma gelmedi.”

Arkama doğru dönerek gülmemi bastırmak için yüzümü omzuma doğru eğdim.

Harry baltasıyla kilide vurmaya başladı ve üçüncü denemesinde kilit kırıldı. Sandığın içinde iki su matarası, iki çanta yiyecek ve iki tane çift başlı balta vardı. baltalardan birini Jed, diğerini de Travis aldı.

“Yeterince geniş bir yer bulmuşken geceyi burada geçirelim,” dedi Harry. Açıklığa çıkmış olmanın verdiği rahatlamayla hepimiz Harry’nin önerisini kabul ettik. Erkekler ateş yakmak için ahşap sandığı kırarlarken, biz de Cass’le yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyulduk.

O akşam, karnımızı doyururken neredeyse hiç konuşmamıştık. Alevlerin, sandığın üzerine kazınmış harfleri yok edişini izlerken Gabrielle’i ve onu Katedral’in penceresinde gördüğüm o geceyi düşündüm. Uzun siyah saçlarının çevrelediği yüzü ufukta asılı duran ay gibi solgun ve karanlıktı. Bu, o bir Lanetli’ye dönüşmeden önceydi. Başka bir dünyanın var olduğu umuduyla, kilitli bir pencerenin ardından Orman’ın içindeki patikanın vaatlerine bakan benim gibi bir kızken.

O gece, bölük pörçük bir uykuya dalmak üzereyken Argos kollarımın altına kıvrıldı. Rüyamda Cass ve Jacob telin diğer tarafından bana doğru uzanıyorlardı fakat Lanetli değillerdi. Onlar kilitli bir kapının bir tarafında ben de diğer tarafındaydım. Lanetlilerin inlemelerini duyuyor fakat benim için mi yoksa Cass ve Jacob için mi geldiklerini anlayamıyordum.

Cass çığlık atmaya başlayınca sıçrayarak uyandım fakat Cass’in çığlıkları kesilmemişti. Kollarımın altında Argos’un titreyerek hırladığını hissediyordum. Doğrulup oturdum ve Cass’in hâlâ çığlıklar atarak işaret ettiği yere baktım.

İlk aklıma gelen, Jed'in yanıldığı ve Beth'in dönüştüğüyüdü fakat göz ucuyla, fişek gibi geçen kırmızılığı görünce kalbim durdu. Gabrielle'in bizim için geldiğini görünce nefesim kesilmişti. Kollarımla bedenimi sararak darbeyi, tenime yapışacak dişleri bekledim fakat sonra, Gabrielle tellere çarpınca çıkan gürültüyü duydum. Gövdesine üç ok saplanmıştı ve tek kolu tuhaf bir açıyla sallanıyordu ama bunlar onu durdurmak bir yana, yavaşlatmıyordu bile.

Arkasından gelen Lanetliler ona katıldılar ve toplu halde bağır-maya başladılar.

Travis gecedan kalma ateşin korlarının üzerine toprak atarken, Harry ve Jed de baltalarını alarak hazırlandılar. Fakat teller Lanet-lileri tutuyor, bize yalnızca berbat kokuları ve çaresiz haykırışları ulaşabiliyordu.

Tek kelime etmeden kamp alanımızdan ayrıldık ve yol yeniden daralırken eski sıramıza geri döndük. Hızlı adımlarla yürüyor, pe-şimizden gelen hantal Lanetlilerle arayı açıyorduk fakat Gabrielle attığımız her adımda yanımızdaydı. Argos gibi tel örgü boyunca önden gidiyor, telleri zorluyor, dayanıksız bir nokta arıyor, sonra yeniden yanımıza koşuyor, teli aşmaya çalışıyordu.

Beth'in, "Kasabadan nasıl çıktı bu?" diye bağırıldığını duydum. "Bizi nasıl buldu?"

Jed karısını kendisine doğru çekti. Patika yan yana yürüyemeyecekleri kadar daralmıştı. Beth'in başının üzerinden bana doğru baktı. "Kasabaya girdikleri yerden çıkmış olmalı," dedi Jed.

Harry'nin, "Demek ki kasabada öldürebileceği kimse kalmadı," dediğini duydum. "Kasaba tamamen teslim olmuş olmalı. Eğer onu öldüremedilerse..." Sesi kısıldı ve cümlemin sonunu tamamlamayı bize bırakarak sustu.

Sıranın ön tarafına yakın olan Cass, Harry'nin sözlerini duyunca durdu ve ben yaklaşıncı Jacob'ı benim elime tutuşturarak sıranın

arkasına geçti. Hıçkırıklarını ve nefes almaya çabalayan bedeninin sarsıldığını duyabiliyordum. Durup ona sarılmak, onu rahatlatmak istedim fakat onun yerine Jacob'ın elini sıkıca kavradım.

“O neden bu kadar farklı?” diye sordu Jacob, ürkek, küçük bir çocuğun peltek konuşmasıyla. Parlak kırmızı yelekli Gabrielle'i işaret etti.

Başımı iki yana salladım. Rahibelerin Gabrielle'i Katedral'e kilitleyişlerini, onu son görüşümü ve sonra nasıl da çılgınlar gibi arayıp bulamadığımı düşündüm. Tüneli, tüneldeki kapalı kapıları, Kutsal Kitap'taki el yazılarım hatırladım. Rahibelerin Gabrielle'e ne yaptıklarını ve böyle bir yıkıma nasıl sebep olabildiklerini tekrar merak ettim.

Patika yeniden genişleyip tel örgüleri ikiye bölen bir kapının önüne geldiğimizde parlak, pofuduk bir bulut, üzerimize vuran boğucu güneşi henüz gölgelemişti. Kapı kolunun üzerinde, ufak bir metal plakaya kazınmış harfler vardı: XIX. Rahibelerin kasabadaki her kapıya Kutsal Kitap'tan alınmış dizeleri yazdıkları aklıma geldi. Tıpkı bana öğretildiği gibi, her odaya girişimde Kutsal Kitap'tan alınan bu dizeleri hatırlamak için yaptığım gibi elimi harflerin üzerinde gezdirdim.

Fakat Tanrı'ya düşünmem gerekirken Gabrielle'i düşündüm.

Gabrielle'in pencereye yazdığı harfler, bulduğumuz sandığın üzerindeki ve buradakiler arasındaki ilişkiyi merak ediyor fakat herhangi bir bağlantı kuramıyordum. Daha önce hiçbir Lanetli'de görmediğimiz delice bir tutkuyla tel örgülere vurmakta olan Gabrielle'e baktım. Tüm bunları ona sorabilmek, onu rahatlatabilmek, sakın olmasını ve bize yardım etmesini söyleyebilmek istedim.

Kapının güneşten kor gibi olmuş kolunu tuttum. Tam çekecektim ki Cass irkilerek bir adım öne çıktı.

“Ne yapıyorsun?” Gabrielle’in sesini bastırabilmek için bağıırıyordu. “Kapının ardında ne olduğunu bilmiyorsun. Kapının neden burada olduğunu da. Ya diğer tarafta Lanetliler varsa? Mary, hepimizi öldürebilirdin.”

“Başka seçeneğimiz yok,” dedim kolu çekerken. Kapı şaşırtıcı biçimde ağır olmasına rağmen neredeyse hiç gıcırdamadan açıldı. Herkes teker teker geçene kadar kapıyı tuttum.

Jed koruyucu bir tavırla Beth’i sarmış yürürken Beth’in göz çukurlarının belirginleştiğini, adımlarının korkaklaştığını ve yüzünü çevreleyen kahverengi saçlarının cıhızlaştığını fark edebiliyordum. Bu işi bu gece bitirmesi gerektiğini, Beth’in çok tehlikeli olduğunu söylemek için ağabeyimi kenara çekmeye çalıştım fakat konuşmama fırsat bırakmadan başını salladı ve her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi.

Acaba Harry ve Travis açıklıktan geçerlerken kardeşlerindeki değişikliği fark etmişler miydi? Günün sonunda onu neyin beklediğini biliyorlar mıydı acaba? Durumunun kaçınılmazlığını...

Her adımla Beth’in ölümüne biraz daha yaklaşmamıza rağmen Jed’in onlara kardeşlerinin ısırlıldığını söylemediğini biliyordum.

Herkes geçtikten sonra kapının yavaşça kapanmasını bekledim. Kilidi yerine yerleştirirken kapının arka tarafında da küçük bir metal plaka olduğunu gördüm. Üzerine XVII harfleri kazınmıştı, sandığın üzerindeki harflerin aynısıydı. Parçaları birleştirmeye, harflerin anlamını çözmeye uğraştım fakat hiçbir sonuca varamadım. Başımı sallayarak parmağımı metalin üzerinde gezdirirken keskin kenarı parmağımı kesti.

Parmağımdan sızan kanı emerek diğerlerine katıldım. Henüz fazla ilerlememiştik ki patika üçe ayrıldı. Bir seçim yapmak zorunday-

dık. Argos üç patikaya da aceleyle girip çıkarak huzursuz bir şekilde yeri kokladı, sonra dili sarkmış bir halde yanıma gelip ayaklarımın dibine oturdu.

“Ayrılarak yolları keşfedebilir ya da birini seçerek hepimiz oradan gidebiliriz,” dedi Harry, ellerini kalçasma dayamış, sağdaki yola doğru bakarken. Üç patika, küçük bir açıklıkta birleşiyordu. Beth durmamızı fırsat bilerek olduğu yere çöküp kıvrıldı. Şalını omuzlarına sıkı sıkı sarmış, başını Jed’in bacaklarına dayamıştı.

Cass, elinden sıkıca kavradığı Jacob’la oturuyor, yere sayılar çizmeye çalışan Jacob’a yardım ediyordu.

“Çok basit,” dedi başını kaldırmadan. “Bizi ondan mümkün olduğunca uzak tutacak olan yoldan gitmeliyiz.” Bizi ilk bulduğu andaki heyecanını hiç kaybetmeden kendisini tellere atan Gabrielle’i işaret etti. Dar patikada tek sıra halinde yürümemizin nedeni oydu. Yan yana yürürsek içimizden birine uzanabileceğinden korkmuştuk.

“Cass haklı,” dedi Travis. “En soldaki yoldan gidersek bizi takip edemez.”

Herkes aynı fikirdeydi. Jed, Beth’e yardım ederek onu yerden kaldırdı ve telleri sallamakla meşgul olan Gabrielle’i arkamızda bırakarak soldaki patikaya saptık. Onun yokluğunda patika bomboş gelmişti ve bir yanımın onu özlediğini fark ettim.

Sıcak güneşin altındaki dar patikada karşımıza iki defa daha yol ayrımı çıkmış, her birinde rastgele seçim yapmıştık. Hava kararıp görüş alanımızı bulandırmaya başladığında en önde yürüyen Harry aniden durdu.

“Bu bir çıkmaz yol,” dedi.

▼ XIX ▼

“N” e?” diye bağırdı Cass. Sesindeki histeri fark edilebiliyordu. Kendi gözleriyle görmek için Harry’nin yanından, sıranın önüne geçti. Yolu sonlandıran tel örgüyü yumruklarken, her zaman telin diğer tarafındakini isteyen Lanetlileri anımsatıyordu.

Sonunda Travis, yanına giderek onu kollarına aldı. Sessiz olmasını söyledi ve onu yavaş yavaş salladı. Harry de Cass’in yanına giderek elini onun omzuna koydu. İkisi birlikte Cass’in bedenini sarsan hıçkırıkları dindirmeye uğraşıyorlardı. Argos bile koşarak Cass’in yanına gitmiş, onun bacaklarına dayanmış, elini yalıyordu. Cass ellerini birer pençe gibi Travis’e geçirmişti; parmaklarını Travis’in gömleğinin yakasına geçirdiğini görebiliyordum. Bütün bunları yalnızca kıskançlıkia ve mideme oturan bir sahiplenme duygusuyla izliyordum.

“Her şey boşuna,” diye fısıldadı Cass. “Hepsi. Her şeyimizi kaybettik. Annem, babam ve kız kardeşim...” Nefes almakta zorlanıyordu. Travis ve Harry’nin gözlerindeki yaşları gördüm. “Gittiler,” diye devam etti Cass. “Hepsi gitti. Öldüler. Ve biz...” Yeniden ürperdi, tüm bedeni titriyordu. “Biz... Bu patika, ah Tanrım...” Kelimeleri iniltilere dönüşmüştü. Travis ona daha sıkı sarılarak onu rahatlatmak için saçlarını okşadı.

Boğazım yanmaya başlamış, midem kalkmıştı fakat midemde çıkarabileceğim hiçbir şey yoktu ve kimse durumumun farkında

değildi. Travis'i ondan söküp almak istiyordum fakat gördüğüm manzaradan uzaklaşmak için, yerde kıvrılmış yatan Beth'in etrafından dolanıp patikanın aşağısına doğru birkaç adım yürüdüm. Derin derin nefes almaya çalıştım ama bedenim hâlâ sakinleşmemişti. Acılarını biliyordum, anlıyordum çünkü ben de öyle bir pişmanlıkla yaşamak zorunda kalmıştım. Anlayışlı olmam gerektiğini, bu yolda hep birlikte olduğumuzu biliyordum. Ancak midemden yukarı tırmanan sıcaklığı, öfkeyi durduramıyordum.

"Bu gece burada kalsak iyi olacak," diye seslendi Jed. "Beth'in bugün daha fazla yürüyebileceğini sanmıyorum." Bana söz verdiği gibi onlara bunun nedenini söylemesini bekledim. Onlara Beth'in ısırlıldığını söylemesini... Oysa doğruyu söylemek yerine, "Ailesini kaybettiği için perişan oldu," dedi.

Ellerimi havaya kaldırıp öfke içinde uzaklaştım. Henüz diğerlerinin duyma menzilinden çıkmamıştım ki Jed arkamdan koşarak bana yetişti.

"Faydası yok," dedi. Travis'i mi, Harry'yi mi, Beth'i mi yoksa patikayı mı kastetmişti, bilemiyordum. Tek bildiğim, tüm olanların içimi büyük bir öfkeyle doldurduğuydu. Sanki bedenimin içinde şimşekler çakıyordu.

Kendimi tutamayarak gülmeye başladım. Sesim bir yabancınnın sesi gibi çıkıyordu. "Neyin faydası olmadığından bahsetmek ister misin, Jed?" diye sordum çünkü bir şeylere saldırmak istiyordum ve en yakınımda o vardı. Herkesin duyabileceği bir sesle, "Beth'le ilgili küçük sırrından bahsetmeye ne dersin?" dedim. Travis ve Harry'nin, kardeşlerinin ismini duyunca dikkat kesileceklerini biliyordum.

Travis Cass'e sarılmış, Cass parmaklarını Birleşme ipi gibi onun bileğine dolamıştı. Kendisini bu kadar şiddetle arzulamama sebep olduğu ve Harry'yle son gecemden önce beni almaya gelmediği için aniden Travis'i incitmeyi çok istediğimi fark ettim. Her şey bu ka-

dar karmaşık bir hal almadan ve çirkinleşmeden önce beni almaya gelmediği için...

“Söyle onlara, Jed,” dedim. Bakışlarımı, soru soran gözlerle bana bakan Travis’ten ayırmıyordum. “Söyleyeceğine söz vermiştin. Onlara Beth’in çoktan ölmüş olduğunu anlat. Onu öldürmeyi reddettiğini anlat. Hepimizi nasıl tehlikeye attığını anlat.”

Jed’in elini kaldırdığını gördüğümde ve tokadı yanağımı yak-
tığında bile hiç kıpırdamadım. Kaçmadım ve acıyı dindirmek için
elimi dahi kaldırmadım.

Travis’in hâlâ neler olduğunu anlamadığı açıktı. İsmi-
nin söylendiğini duyan Beth ise uyanmıştı. Hepimizin ona baktığımızı
fark edince aceleyle ayağa kalktı, omuzlarından kayan şalı, altındaki
taze yarayı açığa çıkardı.

Harry yaralı bir hayvan gibi acı bir çığlık atarak dizlerinin
üzerine çöktü ve kardeşine doğru sürünmeye başladı. Travis orada
öylece durmuş bana bakarken bedenimin yandığını hissediyordum.
Çoktan kendimden nefret etmeye başlamıştım bile. Utancımдан
boğulmak üzereydim. Arkamı dönerek patikadan aşağıya doğru
koşmaya başladım.

En azından artık Travis’in de benim kadar acı çektiğini biliyordum.

Değişik yollara saparak ilerliyordum. Dönüş yolunu bulabilmek için
her geçtiğim yol ayrımına taşlar ve ufak dal kümeleri bırakıyordum.
Keşke işe yarar bir şey bulabilseydim; yaptıklarımı telafi etmek ve
doğru yolda olduğumuzu kanıtlayabilmek için gösterebileceğim bir
şey... Açlıktan ve susuzluktan ölene kadar Orman’da dolaşmamızı
engellenecek bir şey...

Fakat hiçbir şey bulamıyordum. Yalnızca yabani otlar ve fazlaca uzamış çimenlerle dolu sonsuz bir patıkada ilerliyordum. Tel örgülerin aralarından geçen kuru, kahverengi sarmaşıkların üzerinde eski çiçeklerinin tomurcukları vardı fakat şimdi boyunları bükülmüş, cansız bir şekilde aşağıya doğru sarkıyorlardı.

Nihayet kendimi patıkadaki ilk yol ayrımında bulunca yere oturdum ve Orman'a doğru baktım. Bulduğum yer sessizdi. Lanetliler ayak seslerini duymadıklarından henüz gelmemişlerdi.

Sessizliğe doğru, "Gabrielle?" diye seslendim. İlk seferinde sesim çok cılız çıkmıştı fakat sonra içime dolan cesaretle, "Gabrielle?!" diye bağırdım. Çok geçmeden, çalılıkların içinde koşan bir hayvan sesi duydum, sonra ağaçların arasından parlak kırmızı yeleği göründü ve Gabrielle kendini tellerin üzerine attı. İsminin söylenmesine değil, benim varlığıma tepki vermişti. Onu çağırdığım için değil, beni istediği için gelmişti. Çünkü aklı yoktu, karnı açtı ve insan etinden başka bir şey düşünemiyordu.

Biraz yavaşlamış olduğunu fark ettim. Sanki bedeni o kadar enerjiyi bulabilmek için kendi kendini tüketiyordu. Yine de tel örgünün aralıklarından parmaklarını sokmaya çalışıyor, benim yaklaşmamı umarak ağzını açmış bekliyordu.

Parmağımı tel örgüden geçirerek ağzına götürmeyi düşündüm. Beni tüketmesine, ısırmasına izin vermeyi... Çünkü bu patikadan ve dayanılmaz bir acı veren özleminden bıkp usanmıştım.

Orman'da bir yerlerdeki annemi ve bir Lanetli olsam onu nasıl bulabileceğimi düşündüm. Lanetliler arasında ufacık da olsa bir tanıma yetisi var mı, diye hep merak etmiştim. Sadece sevgi kadar derin ve gerçek bir şeyi anlayabilecek vahşi birer hayvan olabilirler miydi?

Elimi uzatarak parmağımı, onun telleri aşmaya çalışırken bükülüp kırılmamış tek parmağı olan serçe parmağınm tırnağına bastırdım.

“Kımsin sen?” diye sordum. Kısmış olduğu buz mavisi gözlerinin beni göremediğini biliyordum.

Yaşlar yanaklarımdan süzölüyor, gömleğimi ıslatıyordu. “Hayat diğler tarafta daha mı kolay?” diye sordum ona, parmağımı serçe parmağında gezdirerek. Elimini yakalamaya çalıştı fakat öyle bir el çabukluğu için parmakları fazla biçimsizdi.

Neredeyse aynı boydaydık ve vücut yapılarımız benziyordu. Başka şartlar altında bir araya gelmiş olsak bizi kardeş zannedebilirlerdi fakat onun eskiden uzun ve düz olan burnu şimdi tam ortasından çıkmış kemikle eğrilmişti.

“Üzgünüm,” dedim.

Beni duyabildiğine inanmayı her şeyden çok istiyordum. Beni anlamasına ihtiyacım vardı. Fakat tel örgüleri pençeleyip duruyordu ve ben de güneş batarken ağlamaya devam ettim.

Gabrielle’e arkamı döndüm, elimini tersiyle burnumu sildim. Tam o sırada, iki patikanın birleştiğı yerdeki çimlerin arasında bir şeyin parladığını gördüm. Gözlerimi kısarak baktım fakat bir şey göremeyince patika ayırımına yürüdüm ve ayağımı yere vurdum.

Bir şeyin hafifçe şingirdediğini duyunca dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşlarımdan ıslanmış parmaklarımla çimeni karıştırdım ve aradığımı buldum. Ufak bir metal plaka, tel örgünün en alt kısmına ilıştırılmışti. Kapı kollarına asılanların aynısıydı. Bu seferki plaka yol ayırımının sağ tarafında, yarım el uzaklığındaydı.

Diğlerleri gibi bunun da üzeri yazılıydı. Üzerindeki kırı temizlemek için parmaklarımla ovaladım. Her harfin kabartısını tek tek hissedebiliyordum: **XXIX.**

Meraklandım ve patikadan ayrılan diğler yola koşarak uzun, **kalin** otları ittim. Üzerinde benzer harfler yazılı bir plaka daha **buldum**: **XXIII.**

Sendeleyerek ayağa kalkarken bir patırıyla düşüp yere oturdum. Tıpkı kapılar gibi bu patikalar da işaretlenmişti... Ve bu numaralar rastgele verilmemişti.

Olmayan şeyleri gördüğümünden ya da bütün bunları uydurduğumdan korkarak ayağa kalktım ve bir sonraki yol ayrımına koştum. Nefes nefese kalmış halde dizlerimin üzerine çökerek çimeni ve toprağı karıştırdım. Diğer iki patikayı işaretleyen iki küçük metal plaka daha buldum. Üzerlerinde yine benzer harfler vardı: VII, IV.

Gözlerimi kapayarak harfler arasında bağlantı kurmaya çabaladım. Bana ne anlattıklarını, ortak özelliklerinin ne olduğunu çözmeye çalıştım. Fakat kalbim öylesine hızlı çarpıyor, kanım bedenimde öylesine hızlı ve telaşlı akıyordu ki, dikkatimi toplayamıyordum.

Harflerin üzerinde tekrar tekrar gezdirdiğim parmaklarım titriyordu. Gabrielle'in adını yazdığı pencereyi düşündüm. Adının altına yazdığı harfler hâlâ aklımdaydı: XIV. Harfler bir çeşit kod, plakalar da birer işaret olmalıydı.

Yine de ne anlama geldiklerini çözemiyordum. Parçaları bir araya getiremiyordum. Hayal kırıklığıyla dişlerimi sıkarak plakanın üzerini toprakla örttüm ve onu yeniden çalıların arasına gömdüm.

Ağaçların üzerinde süzülen güneş tenimi yavaş yavaş yakarken çıkmaz patikadaki kampımıza doğru yürümeye başladım. Bir yandan da harfleri zihnimde tekrarlıyordum.

Her seferinde aynı sonuca ulaşıyordum: Harfler ve Gabrielle arasında bir bağlantı vardı. Harfler beni ona götürecekti. Bana onun kim olduğunu ve belki de nereden geldiğini gösterecekti.

O harfleri pencereye yazarken bana bir şeyler anlatmak istemişti ve onun mesajının ne anlama geldiğini bulmaktan başka çarem yoktu.

Düşünürken parmaklarımı dudaklarıma hafifçe vuruyordum. Bu keşfimi herkese söylemek için sabırsızlanıyordum. Artık bir yönümüz olabileceğini onlara açıklamak istiyordum. Bir amacımız olduğunu...

Dönüş yolumu bulmak için hazırladığım küçük taş yığınlarını takip ediyor, yalnızca yol işaretlerini incelemek için duruyordum. Plakaların üzerlerindeki harflere her dokunduğumda, kendimi tutamayıp gülüyordum.

Sevinçten ve gülmekten sersemlemiş bir haldeyken patikanın kıvrımını döndüğümde yerde oturmakta olan Cass'i ve sanki saldırdıdan önceki yaşamını hatırlattığı için Argos'a sıkı sıkı sarılmış uyuyan Jacob'ı gördüm.

"Beth öldü," dedi Cass başını kaldırmadan. "Mezarını kazıyorlar. Jacob'ın onları izlemesini istemedim. Yeterince felaket gördü zaten."

İçimde neşenin zerresi kalmamış, tüm bedenimi hüznün kaplamıştı. Ona veda edememiştim. Yanında olamamıştım.

Son saatlerinde ona acı vermekten başka hiçbir şey yapmamıştım.

"Gidip yardım etmeliyim," dedim. Sesim zorla çıkıyor, boğazımdan geçerken canımı yakıyordu. Gözlerime dolan yaşlar çoktan akmaya başlamıştı bile.

Ben yanından geçmeye çalışırken Cass elini uzatarak ayak bileğimi tuttu. "Hayır," dedi.

Kendimi yere bırakarak Cass'in yanına sokuldum. "Özür dilerim," dedim. Yine özür diliyordum. Sanki artık söylemeye izin verilen tek kelimeler bunlardı.

Başını salladı. Yüzündeki ifade çok ciddi, çok soğuktu. Her zaman tanıdığım, ılık saçan, kaygısız ve mutlu Cass değildi. Karanlığın ruhuna işlediğini, onu avcunun içine aldığını görmek içimi acıttıyordu.

Başımı dizlerimin arasına dayayarak ellerimi enseme koydum. Üzerinde harfler kazılı küçük metal plakalar bulmuş olmam birden çok anlamsızlaşmıştı. Sanki dünya koca ağızını açmış bizi bekliyordu. Hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu bize hatırlatmak için gerçekleri yüzümüze çarpıyordu. Her yanımız ölümle çevriliyken var olmaya

Çalışmanın anlamsızlığını bize gösteriyordu. Sonsuz ve kaçınılmaz ölümle...

Bir bulut, güneşı karartmış, her yeri karanlığa ve soğuşa boğmuştu. Rüzgâr ağaçların arasında hafif hafif esiyor, yaprakları sallıyordu. Yağmurun tadım dilimde hissettim ve uzaklardan bizi bulmak için harekete geçen Lanetlilerin derin iniltilerini duydum. Ayak seslerimi duymuş, kokumu almışlardı.

Diğerlerine harflerden söz etmemeye karar verdim. Onları umutlandıramazdım. Cass'ın tekrar yıkıldığını görmek ve herkesin beklentilerinin yükünü taşımak istemiyordum.

Ya harflerin hiçbir anlamı yoksa? Ya patika hiçbir yere çıkmıyorsa? Ya bulmacanın parçalarını bir araya getirdiğimizde beklediğimiz sonuca ulaşamazsak? Patikaların işaretlendiğini ve Gabrielle'in harflerini aramam gerektiğini yalnızca benim bilmem yeterliydi.

Belki de tüm yollar Lanetlilere çıkıyordu. Belki de bu hiçbiriminin kaçamayacağı, ölüm kadar kesin bir kaderdi. Belki de çocukken haklıydım ve okyanus diye bir yer yoktu. O denli büyük bir yerin Geri Dönüş'ten etkilenmemesi belki de mümkün değildi.

▼ XX ▼

Harry ve Travis, Beth'i gömdükten sonra yanımıza geldiler. Cass ve ben oturuyorduk, Argos'u yanına alan Jacob ise hâlâ uyuyor, sıksa omuzları hipnotize edici bir ritimle inip kalkıyordu. Harry planımızı açıkladı: Hava hâlâ aydınlıkken ayak izlerimizi takip ederek geri dönecek ve geceyi tel örgülerin genişlediği son yol ayrımındaki açıklıkta geçirecektik.

Onlarla gitmek yerine çıkmaz patikanın sonuna yürüdüm ve bir toprak tepeciğinin yanında dikilen Jed'i buldum. Çökmüş omuzlarında acısının ağırlığını görebiliyordum. Elleri, sanki cansızmış gibi iki yanında hareketsizce sallanıyordu.

"Ona kırmızılı olan saldırmıştı," dedi Jed, gözlerini ölmüş karısının etine işlemeye başlayan topraktan ayırmadan. "Çok hızlıydı. Çok. Beth..." Yutkundu. Sustu.

"Beth yine hamileydi," dedi sonunda çatlamaya başlayan sesiyle. Ona doğru yaklaşıp acısını biraz olsun hafifletebilmek için kolunu omzuma koymadan önce tereddüt ettim.

O an, beni yine azarlayacağından korktum. Fakat sonra bana yaslandı. Onu ayakta tutan tek şey benim bedenimdi ve sonunda yeniden kardeş olduğumuzu hissettim. Çocukken aramızda kurduğumuz bağ kopamayacak kadar sağlamdı.

“Jed,” dedim ve durup derin bir nefes aldım. Bu anı berbat etmekten korkuyordum. “Beth’e ne oldu? Nasıl ısırıldı?”

Bir çakıl taşı, toprak yığınının üzerinden kayarak ayaklarının dibine yuvarlanınca taşı yerden almak için beni bıraktı. Taşı parmaklarının arasında ovaladı. “Katedral’e gidiyorduk,” dedi. “Rahibe Tabitha’ya Beth’in hamile olduğunu ve son yemin törenlerinde diğer annelerle birlikte kutsanabileceğini söyleyecektik.”

Son yemin törenlerinde olacakları düşününce yanaklarımı ateş bastı.

Orman’a doğru baktı. “Sirenin sesini duyunca kendimizi boş bir kulübeye attık. Kulübenin kapılarını kilitlemeye çalışırken Harry’yle ikinizi koşarken gördüm. Patıkaya kaçtığınızı görünce doğru şeyi yaptığınızı düşündüm. Hayatta kalabilmemizin tek yolu o patıkaydı. Ve senin için çok endişelenmişim, Mary.

“Fakat Beth,” anlattıkları gözünde canlanınca başını iki yana salladı, “patıkaya gitmek istemedi. Çok korkmuştu. Platformlara gitmek istiyordu. Oranın güvenli olacağını biliyordu. Her zaman bize öğretildiği gibi... Patikanm güvenli olduğunu, daha önce Korumacılarla birlikte burayı kontrol ettiğimi ona anlatmaya çalıştım fakat beni dinlemedi.”

Çakıl taşını Orman’a fırlatacaktı gibi elini kaldırdı fakat son anda durdu. “Onu yanımda sürükleyen bendim. Yağmur başladığında onu patıkaya doğru sürükledim. Hava kararınca kadar beklersek... belki onları atlatabiliriz, diye düşünmüştüm. Hızlı Olan onu yakaladığında kulübeden henüz uzaklaşamamıştık. Yağmurun onları engelleyeceğini düşünmüştüm; bize yeterince zaman sağlayacağını... Fakat Hızlı Olan hiç aklıma gelmemişti. Herkesin bağışmaları ve çığlıkları arasında... onun geldiğini duyamamıştım. Onu Beth’in üzerinden çektim. Ve Tanrı beni affetsin, Beth’i kurtarabilme umuduyla onu başka bir insanın üzerine fırlattım.”

Kollarımı bedenime sardım ve Jed'in neler hissetmiş olabileceğini düşündüm. En sevdiğim insanın ısırlılaşmasının sorumluluğunu taşımanın nasıl bir duygu olduğunu düşündüm.

"O anda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." Sesi yumuşamış, yenilgiyi kabul etmiş gibiydi. "Kulübenin yanındaki platformdakiler, yıllardır tanıdığımız o insanlar, Beth'e saldırıldığını görmüşlerdi ve Beth'e ok atmaya başladılar. Onu öldürmeye çalıştılar. Bu yüzden geri de dönemedik. Yarasından sızan kan, yavaş hareket eden Lanetlileri çekiyordu. Kapıya zorlukla ulaşabildik."

• Soluğunu ve hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışıyordu. O an onu kollarıma almayı her şeyden çok istedim. Bir annenin oğluna yaptığı gibi acısını ve ızdırabını çekip almak istedim.

Fakat yapmadım. Beth'in mezarının kenarında durdum ve Orman'a doğru bakarken ölüme hiçbir zaman gerçekten hazır olmadığımızı düşündüm. Etrafımız her zaman ölümlle çevrili olsa da, bize kendisini her fırsatta hatırlatsa da, ufak bir hatamın bile salgınla sonuçlanabileceğini bilsek de zamanı geldiğinde buna hazırlıklı olamıyorduk. Hâlâ içimizde birçok pişmanlığımız oluyordu.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi sonunda, benden af diler gibi. "Onlardan birine dönüşmesine izin veremezdim. Onun Orman'da gezmesi fikrine katlanamazdım."

"Biliyorum," dedim annemi ve kararını düşünerek. O kararı almasına ben izin vermiştim.

"Bu, yaptığım en zor şeydi."

"Biliyorum," dedim bir kez daha, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Jed başını salladı, omzumu sıktı ve kampı kurmakta olan diğerlerinin yanına yürümeye başladı. Bense orada kalmış, Jed'e söylediğim yalanı düşünüyordum.

Tanrı'nın kudretine inanmadığım ve tercihlere inandığım için ilahî müdahaleye veya kadere de inanmıyordum. Yollarımızın önceden seçildiğine ve irademizin olmadığını kabul etmem mümkün değildi. Seçim diye bir şeyin olmadığına inanamazdım.

Ertesi sabah güneş doğmakla kalmamış, içimize kadar işlemişti. Nemden ağırlaşan yoğun hava üzerimize terden bir palto gibi yapışıyordu. Bu sabah hızlanmamız gerekiyordu fakat kimse harekete geçmiyor, geceyi geçirdiğimiz açıklığı bırakmak istemiyordu. Cass su mataralarından birinden bir yudum alarak neredeyse boşalmış olan matarayı yanındakine uzattı.

Saldırıdan bu yana üç gün geçmişti. Hem öfkeli, hem korkmuş hem de perişan durumdaydık.

“Geri dönmeliyiz,” dedi Cass.

Yanımda duran Harry, bir süredir nefesini tutuyormuş gibi nefes verdi. Argos başını dizime dayamış, yanımda yatıyordu. Minik bedenini okşarken kaburga kemikleri küçük birer kasis gibi elime geliyordu. Kuyruğunu uyuşuk uyuşuk sallayarak toprağı dövüyordu.

“Böyle amaçsızca dolaşmaya yetecek kadar suyumuz kalmadı,” diye devam etti Cass. “Su olmadan yaşayamayız ve yeniden yağmur yağması için dua ederek yolumuza devam edemeyiz.”

Gün yeni başlamış olmasına rağmen, gömleğimi sıksam bir matarayı dolduracak kadar ter çıkardı.

“Belki de su aramalıyız,” diye önerdi Travis.

“Yapmamız gereken tek şey geri dönmek,” diye cevap verdi Cass. Sesi, bu konuşmayı defalarca düşünmüş gibi, çok kesin ve kararlıydı.

Travis, "Cass, hayatım, bunun iyi bir fikir..." diye söze başladı ve *hayatım* kelimesini duyunca mideme kramplar girdiğini hissettim. Başımı çevirerek tel örgünün arkasında toplanmış olan Lanetlilerin ardına, Orman'a doğru baktım.

"Ne düşündüğün umurumda değil," dedi Cass, Travis'in sözünü keserek. Gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Cass'ın bu katı haline hiç alışkın değildim. Bana doğal gelmiyor, aksine tuhaf ve bilmediğim bir sebepten dolayı çok komik geliyordu.

"Umurumda olan tek şey, suyumuzun bitmek üzere olduğu." Ayağa kalkıp matarayı Travis'in yüzüne doğru uzatınca, Travis dirseklerinin üzerinde gerilemek zorunda kaldı. "Birkaç gün içinde yiyeceğimiz de kalmayacak. Umurumda olan tek şey, kasabaya dönemeyecek kadar korkak olduğumuz için Orman'ın ortasında ölüp gideceğimiz," dedi. Bedenini kontrol edemiyormuşçasma ayağını hızla yere vuruyordu.

"Geri dönebileceğimiz bir yer yok," dedi Jed, konuşmaya son noktayı koyan bir sesle.

"Bunu bilemezsin," dedi Cass. Sesi gitgide inceliyor, çaresizliğini ele veriyordu. "Bunu bilemezsin. Sen yalnızca oradan ayrılırken her şeyin kötüye gittiğini gördün. Her şeyin düzeliş düzelmediğini bilemezsin. Lanetlileri geldikleri yere gönderip göndermediklerini bilemezsin."

Jed cevap vermedi. Yeniden Beth'in anılarına daldığı yüz ifadesinden belli oluyordu.

Cass etrafımızda volta atmaya başlamıştı. "Burada kalırsak neler olacağını göremiyor musunuz? Hareket edemeyecek hale gelene kadar bu patikalarda dönüp duracak ve burada ölüp gideceğiz." Konuşurken ellerini sallıyor, öylesine hararetle konuşuyordu ki, Jacob'ın gözlerinde biriken yaşları, onu korkuttuğunu görmüyordu.

"Burada dolanıp durmanın ne anlamı var?" diye bağırdı.

"Orman'ın sonunda bir şey var," dedim sonunda.

Nefret dolu gözlerini kocaman açarak bir kahkaha attı. “Orada ne var, Mary? Okyanusunu mu kastediyorsun?” Ellerini dizlerine koydu ve benimle yüz yüze gelene kadar çömeldi. “Okyanusu içebilir miyiz, Mary? Bu patıkada ölürken o değerli okyanusun bizi kurtarabilecek mi?”

Yeniden doğrularak, “Ben geri dönüyorum,” dedi. Hepimize şöyle bir baktıktan sonra da ekledi, “Jacob’ı da yanımda götürüyorum.” Elini Jacob’a uzattı fakat Jacob irkilerek geri çekildi; Cass’in delirmiş gibi bakan gözlerinden ve kasabada şahit olduğu ölümlerden korkuyordu.

Cass, Jacob’ın yanına gitti, sert bir tavırla Jacob’ı elinden yakaladı ve ayağa kalkması için çekti fakat Jacob kalkmadı. İniltileri, küçücük bedenini sarsan hıçkırıklara dönüşmüştü ama Cass onu bırakmamakta direniyordu. Sonunda Jacob bağırdı, “Ah, canımı yakıyorsun!” ve Harry, Cass’in yanına giderek onu Jacob’dan uzaklaştırdı.

Cass, Harry’nin elinden kurtularak onu kollarından yakaladı. Parmaklarını Harry’nin koluna batırdığını görebiliyordum.

“Benimle gel,” dedi yalvarırcasına. Nefes nefese kalmıştı. Tüm bedeni gerilmişti ve titriyordu, sanki ufacak bir nefeste patlayacakmış gibiydi. “Jacob bizim olabilir. Sen ve ben. Her şeyi değiştirebiliriz. Bunun üstesinden gelebiliriz... Her şeyi düzeltebiliriz. Tıpkı olması gerektiği gibi.” Sanki söyleyeceklerini unutacakmış ya da cesaretini her an kaybedecekmiş gibi hızla konuşuyor, kelimeleri birbirine karışıyordu.

Tek kelime etmiyor, nefes almıyor, Cass’in kendini kaybedişini izliyorduk.

“Bir düşün, Harry,” dedi. Sesi yumuşamıştı. “Her şey eskisi gibi olabilir. Travis yaralandığında olduğu gibi. Sadece sen ve ben.”

O an gözlerimin önüne Cass’in çocukluğu geldi. Beyaza kaçan sarı saçları ve masum gözleri... Hiç umursamamasına rağmen, ben annemin hikâyelerini tekrar tekrar anlatırken beni dinlediğini ha-

tırladım. Geri Dönüş'ten önceki hayatı hiçbir zaman anlamamıştı. Hep günü yaşırdı. Lanetlilerden ve eskiden tellerin ötesinde bir zamanlar var olan şeylerden korunan kasabamızın güvenli surları içinde yaşayıp giderdi.

"Ya bizden başka kurtulan yoksa?" dedi, bize dönüp ellerini sallayarak. "Ya dünyada sadece biz kaldıysak? Kendimizi öldüremeyiz. Her şeyin sonu olamayız."

Harry'nin gözleri kocaman olmuş, yanakları kızarmış, bize bakıyordu. Sonunda bakışları yardım istercesine benim üzerimde durdu. Sanki ben ne yapılması gerektiğini biliyormuşum gibi...

"Patikalar işareetlenmiş," dedim sonunda, ellerimden başımı kaldırmadan. "Yol ayrımlarında, yerde, üzerinde harflerin yazılı olduğu metal plakalar var. Kasabadaki patika kapısının üzerine yazılı harflere benziyorlar. Ve bulduğumuz sandığın üzerindeki." "

Harry'nin gözleri iyice büyümüştü. Hemen Cass'in elinden kurtularak yol ayrımında diz çöktü ve çimeni karıştırarak plakayı buldu. Harfleri yüksek sesle okudu: "I-V ve V-I-I."

Hâlâ bileğime takılı, kirlenmiş Birleşme ipiyle oynuyordum. Gabrielle'in pencereye benim için yazdığı harfleri onlarla paylaşmak istemiyordum. O, bizim aramızdaki son bağıdı. Paylaştığımız son sırdı. "Bu harflerin bir anlamı olmalı," dedim küçük sırrımı açıklamak yerine. "Onları takip edersek aralarındaki bağlantıyı kurabileceğimizi ve yolun nereye çıktığını bulabileceğimizi düşünüyorum."

Cass alçak sesle homurdandı. "Ne yani?" dedi. "Patikaların birini takip ettik ve bizi çıkmaz bir yere götürdü. Tıpkı küçükken bize söyledikleri gibi: Lanetliler Ormanı'nın sonu yoktur!"

"Ya bize yalan söylemişlerse?" dedi Travis sakın, kontrollü bir sesle. Hepimize tek tek baktı. "Bize patikayla ilgili yalan söyledikleri çok açık. Patika yasak bölge olmasına rağmen Koruyucular buraya

erzak yerleştirmişler. Burası sonsuza kadar yasak olmasına rağmen. Ya Orman'ın bir sonu varsa?"

"Geri dönmeliyiz," dedi Cass yeniden ama bu sefer omuzları ve yüzü yorgunluktan çökmüştü, sesi donuktu. "Lütfen," diye ekledi. Harry'ye dönerek bir kez daha tekrarladı, "Lütfen." Fakat kimse ona katılmak için bir harekette bulunmuyordu. Sonunda arkasını dönerek yürümeye başladı.

Henüz uzaklaşmamıştı ki dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı. Gitgide yükselen çığhkları, etrafımızdaki tel örgüleri sarsan Lanetlilerin sesleriyle karışıyordu. Sonunda Jed kalkarak onun yanına doğru yürüdü. Cass onu durdurmak istercesine elini kaldırıysa da Jed buna aldırmış etmedi.

Cass'in yanına oturdu, onu kucağına doğru çekti ve kollarını omuzlarına sardı. Çocukken kâbus gördüğümde, bana da böyle sarılır, uyanmamı beklerdi. Jed, Cass'i kucağında öyle sallayınca, eski günlerin özlemiyle gözlerim doldu, başımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. O zamanlar tek endişem, rüyalarımın giren canavarlardı ve ağabeyim beni rahatlatmak için her zaman yanımdaydı.

Her birimiz kendi dünyalarımıza dalarak öylece oturduk. "Ya o haklıysa?" dedi Travis sonunda. "Ya bizden başka kimse hayatta kalmadıysa? Tek kurtulanlar bizlersek?"

Hiçbirimiz cevap vermedik.

▼ XXI ▼

Günün büyük bir kısmını önceden geçtiğimiz yollarda yürüyerek ve seçmiş olduğumuz yeni patikada pek de ilerleyemeden geçirdik. Herkes yorulunca erkenden kamp kurmaya karar verdik. O akşam grubu kampta bırakarak kasabaya doğru, Gabrielle'den ayrıldığımız yol ayrımına yürüdüm. Onu son görüşümden ve patikaları işaretleyen plakaları bulduğumdan beri yalnızca bir gün geçmişti fakat tellere yaklaşp Orman'a baktığımda onu, kırmızı renkli o tuhaf yeleğini göremedim.

Yere oturarak dizlerimi göğsüme çektim ve yalnızlığın tadını çıkarmaya başladım. Lanetliler kokumu alıp tellere yüklenmeye başlamadan önceki o bir anlık sessizliğin tadını çıkarmak istedim. Hayatın Geri Dönüş'ten ve hiç dinmeyen inlemelerden önceki halini kısa bir süreliğine de olsa tecrübe etmek için Lanetlilerin yokluğunda tellerin yakınında oturmak nadir bulunan bir fırsattı.

Bir an ürperdim ve sonra arkamdan gelen ayak sürüme seslerini duydum. Eğilerek arkama baktığımda topallayarak gelen Travis'i gördüm. Yaralı ayağını uzatarak yanıma oturdu, bir zamanlar kemiğin derisini delip dışarı çıktığı yeri elleriyle ovaladı. Bu sırada ikimiz de tek kelime etmedik.

Başımı omzuna yasladım, o da eğilerek alnımdan öptü. Eminim ki bunu sadece şefkatle yapmıştı; hâlâ yanımda olduğunu göster-

mek için. Fakat dudaklarının tenimde yarattığı his, tüm bedenimin sarsılmasına neden oluyor, her tarafımı sarıyordu. Bir de sessizlikle birleşince ölümü de sorumlulukları da unutmuş, yeryüzünde yalnız biz kalmış gibiydik.

Hislerim artık basit bir istek değildi. Travis'e daha önce ondan başka hiç kimse için hissetmediğim bir ihtirasla ihtiyaç duyuyordum.

Onunla yüz yüze gelebilmek için doğrularak dizime dayanırken eteğim hışırdadı. Gözlerini kocaman açmış, patikaya bakıyordu. Çenesini tutup başını kaldırarak onu bana bakmaya zorladım.

Ağır havayı içime çekerken onu omuzlarından tutum, bedenimi onun bedenine olabildiğince bastırdım ve sonra biraz daha ve biraz daha bastırdım. Aramızda çok fazla kıyafet vardı. Bizi ayırdıkları ve onun tüm varlığını hissetmeme engel oldukları için öfkelen dim. O anda Lanetlilerin açlığını, insan etine duydukları ihtiyacı anlayabilmişim.

Ellerini saçlarımın arasına soktu. Dudakları dudaklarıma çok yakındı. O kadar yakındı ki... Anılar, şüpheler ve korkular içimden akıp gitti; yalnızca orada ve o anın içinde olabilmek için hepsini uzaklaştırdım.

Nefesimiz kesilinceye kadar fakat bir türlü doyamayarak birbirimizi kokladık. Sonra dudakları dudaklarıma hafifçe dokundu. Suya düşen bir yaprak kadar hafif ve yumuşaktı.

Ellerimi tuttu ama hemen ardından tereddüdünü hissettim. Hâlâ bileğimden sarkan Birleşme ipinin üzerinde gezdirdiği parmaklarını hissettim.

Elleri gevşedi, dudaklarını çekti ve o an yanaklarımdan akan yaşların sıcaklığını hissettim. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum çünkü şüphelerini görmeye katlanamazdım.

Etimden et koparırcasına beni bıraktı ve ayağa kalktı. Gözleri dolmuştu. Arkasını dönerek kampa doğru yürümeye başladı. Peşinden koşmak, onu tellere yapıştırmak ve Birleşme'den önce neden

gelmediğini sormak istedim. Kolumdan sallanan bu ipin suçunu ona atmak istedim.

Geleceğini bilseydim bunu asla yapmayacağımı ona açıklamak istedim. Sonsuz Sadakat Yeminimizi etmeden önce geleceğinden şüphe duyduğum için af dilemek, beni bağışlaması için ona yalvarmak istedim. Ağabeyiyle evlenmeme hiçbir şekilde izin vermeyeceğine fakat planlarının saldırıyla altüst olduğuna inanmak istedim.

Orman'da bir şeyin hareket ettiğini görünce dikkatim dağıldı. Gabrielle artık koşmuyor, hatta yürümüyor ya da ayakta durmuyor, sadece sürünüyordu. Parmaklarını toprağa geçirerek tükenmiş bedenini bana doğru sürüklüyordu. Gabrielle'in hareketleri dayanılmaz derecede yavaşlamıştı. Öylesine ağır hareket ediyordu ki, onu böyle görmek beni neredeyse üzmüştü. Bedeni tüm enerjisini kullanmış ve kendisini tüketmeye başlamıştı.

Bize, Lanetlilerin yalnızca başları kesildiğinde veya yakıldıklarında öldükleri öğretilmişti. Çürümüyorlar, yalnızca kendilerini deforme ediyorlardı. Bu süreç, kış uykusuna yatan hayvanlar gibi dinlenmeye çekildiklerinde yavaşlıyordu. Gabrielle'i böylesine çaresiz görmek çok garipti. Ellerini yalvarır gibi bana doğru uzatmıştı. İnemeleri, bir bebeğin uykuya dalmadan önceki son ağlayışları gibi bir hafifliyor, bir yükseliyordu.

Fakat gözleri hiç değişmemişti. Hâlâ aynı şeyi istiyordu.

Yine de onun için içim acımıştı. Hayallerinin ne hale geldiğini görmek acı veriyordu. Katedral'in penceresinden bakarkenki halini anımsadım ve hayattayken benimki gibi sorunları olup olmadığını merak ettim. Hiç sorumluluk ile aşk arasında kalmış mıydı? Yaşamı artık yalnızca tek bir istek, tek bir arzu üzerine kurulu olduğuna göre, her şey onun için daha mı kolaydı?

Harry'yi, Travis'i ve bitmek bilmeyen bu patıkayı düşününce bazen ölümün beklemediğimiz anlarda geldiğini fark ettim. Dostlarımızın, ailemizin ve sevdiklerimizin ölümüne kendimizi çok nadir olarak

hazırlayabiliyorken, kendi ölümümüze zaten hiçbir zaman hazır değildik. Pişmanlıklarımızı kabullenmeye hazır olmamızsa imkânsızdı.

Gözlerime dolan yaşlar beni kör ederken kampa doğru hızla koşmaya başladım. Diğerlerinin yanına vardığımda doğrudan Harry'ye gittim ve kolumu uzattım. Kirlenmiş Birleşme ipi bileğimden sarkıyordu. "Kes şunu," dedim. "Baltayla."

Elimi tuttu, beyaz, hassaslaşmış tenimin üzerindeki ipi kaldırdı. Baltanın soğuk ve keskin bıçağı, ince ipi kolayca kesti.

Birleşme ipinin parçaları yere düşerken Harry bileğimi bırakmamıştı. Beni hafifçe kendisine doğru çektiğini hissedince direndim. Sonra bileğimi dudaklarına doğru götürerek ipten tahriş olmuş tenimi öptü. Elimı bırakırken, yüzündeki sahiplenme ifadesiyle hafifçe gülümseyerek gözlerini bana değil, kardeşine dikmişti.

Hiç sonu gelmeyecek gibiydi. Sabahları yaprakların üzerindeki çiyleri yalıyorduk. Gündüzün yakıcı sıcağından korunmak için kendimize gölge yerler arıyor, enerjimizi korumak için uyuyorduk. Yine de yavaş yavaş ölüyorduk. Adımlarımız amaçsızlaşmış, uyuşuklaşmıştı. Travis'in topallaması iyice belirginleşmişti, sanki enerjisi sadece ayağını sürüklemeye yetiyordu. Argos artık keşfetme tutkusuyla önümüzden koşturmuyor, hayatta kalma çabasıyla nefes nefese arkamızdan geliyordu.

Beth'in ölümünden iki, saldırıdan beş gün sonra bir akşamüzeri bir fırtına çıktı ve heyecandan deliye döndük. Ancak yağmur yalnızca çiseledi, kıyafetlerimizi ve dillerimizi nemlendirdi fakat mataralarımızı doldurmaya yetmedi.

Yaşadığımız söylenemezdi. Attığımız her adımda, tellerin diğer tarafında bizi takip eden Lanetlilere biraz daha benziyorduk. Bazı günler aramızda ne fark olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Günler geçtikçe, sorumluluğun yükünü omuzlarımda hissetmeye başlamıştım. Travis'in sorusu zihnimde yankılanıp duruyordu: Tek kurtulan bizler miydik? Eğer öyleyse, Orman'm içinden gitmek için ısrar ederek herkesi ölüme mi sürüklemiştim? Kasabaya dönseydik, Lanetlilere karşı verilen savaşa bir katkımız olabilir miydi? Dönmeli miydik? Değişik bir patikadan mı gitmeliydik?

İnsanlığın son çöküşünden ben mi sorumluydum?

Saldırıdan on gün sonra sabah güneşi, sisi dağıtırken başka bir seçimle karşı karşıya kaldık. Bu sefer bir yol ayrımı yerine, dört kenarında da kapılar bulunan kare şeklinde bir açıklığa gelmiştik. Cass yere çöktü, Jacob'ı yanına oturttu ve ona elinde kalan son yiyeceği verdi; kendi yememiş, Jacob için saklamıştı.

Jacob küçücük, kurumuş et parçasını yerken Cass de gözlerini kapayarak yanağını onun başına yasladı.

Şimdiye kadar karşılaştığımız yol ayrımlarının sayısını unutmuş-tum. Önceleri hepsini bir harita gibi zihnimde tutmaya, hangi yolların hangi harflerle işaretlendiğini hatırlamaya çalışıyordum. Böylece sonraki günlerde, yürüyüşlerimiz esnasında bulmacanın parçalarını yerine oturtabilecektim.

Ancak sonra unutmaya başladım. Zihnimde resmettiğim yollar, metal plakalar yavaş yavaş yok oluyordu. Hatta harflerin birbirinin tekrarı olduğunu düşünmeye başladım. Ve tıpkı gerçek bir labirent-teymişiz gibi, daha önce geçtiğimiz yollardan geçip duracağımıza inanır olmuştum.

Vazgeçmek üzereydim. Yenilgiyi kabul etmek... Harry her yol ayrımında yaptığı gibi plakaları okumaya başladığında, onlara Gabrielle'in cama yazdığı harflerden bahsetmeye ve onları buraya getirdiğim için özür dilemeye hazırdım.

“X-X-X-I,” dedi diğ er plakaya ge meden  nce. “X-I-X,” dedi. “Ve son olarak, X-I-V.”

Birden ba ımı kaldırı  onay baktım. Uzun s re suyun altında kaldıktan sonra y ze e hen z  ık ı ım gibi kalbim k t k t atıyordu. Son kapı a dayanmı , pa lı demirlerin ardındaki patıkaya bakan Harry’ e ko tum.

Metal plakaya dokunarak parmaklarımı harflerin  zerinde gezdirdim: XIV. Zihnimde, elimi Katedral’deki pencerenin  zerinde gezdiriyor, Gabrielle’in bana g sterdiğı yolu takip ediyordum: XIV.

Bunlar onun harfleriydi. Bu, onun geldiğı yoldu.

“Yola devam etmeden  nce biraz dinlenmeli ,” dedi Harry fakat ben  oktan kolu kaldırmı , kapı ı a maya uğraşıyordum. Arkamdan gelen itirazları duyabiliyordum fakat kulaklarıma kan h cum etmi ti. Onları bekleyemezdim. Dinlenemezdim.

T kezleyerek patıka boyunca ilerlemeye ba ladım. Bacaklarım zayıf d   m  ti fakat zihnim hareket etmelerini emrediyordu. Arkamdan diğ erlerinin seslerini duydum. Cass daha fazla gitmek istemediğini, onu yalnız bırakmamızı haykırıyordu.

Fakat durmadım.

Nefes nefese kalmı  bir halde dizlerimin  zerine   kt ğ imde g ne  batmak  zereydi. Yorgunluktan harap olan bedenim daha fazla ilerlemeyi reddediyordu. Diğ erleri de soluksuz bir halde bana yeti tiler.

“Burada olmalı,” dedim.

Ve tam o anda ağ cların arasından kasabayı g rd m.

▼ XXII ▼

Ortalıkta kimsecikler yoktu. Evlerin bacasından duman çıkmıyordu. Ağaçların üzerindeki kusursuz platformlar boş, basamakları otlarla kaplanmış merdivenler yerdeydi. Burada dünya sessizdi. Sakindi. Boştu.

Patikadan buraya yürüdüğümüz süre boyunca Lanetlilerin sesleri hiç kesilmemişti. Seslerin dinmek bilmediği böyle zamanlarda zihin, kendisine sürekli ölümü hatırlatan bu sesleri saklayacak bir yer bulmak zorunda kalıyordu. Böylece ses, mırıltıdan öteye geçemiyor, hayatın arka planında çalan bir ritme dönüşüyordu.

Belki bu nedenle hiçbirimiz sesin tonunun değiştiğini, yoğunlaştığını ve bir ahenk kazandığını fark etmemiştik. Etrafımızda yankılanarak her yanımızı sardığını...

Bu yeni ve boş yeri keşfetmenin sarhoşluğuyla hepimiz bir yana dağılmıştık. Mutluluktan deliye dönen Jacob, "Yiyecek!" diye bağırdı. Cass'in zayıf ellerinden kurtularak en yakındaki binaya koştu. Cass susuzluktan çatallaşmış sesiyle onun arkasından seslendi ve tökezleyerek peşinden gitti.

Kimse onu durdurmaya kalkışmamıştı. Biz de kasabanın iç taraflarına doğru yürüdük. Boş olmasına rağmen burası bizim kasabamızdan daha düzenli görünüyordu. Yollar daha genişti ve birbirlerini dik açılarla kesiyorlardı. Binalar daha büyük ve daha

sağlamdı. Dükkânlar için ayrılmış bir sokak vardı: Her açıklığın üstünde dükkânların tabelaları rüzgârla sallanıyordu.

Ana caddeye benzeyen yoldan aşağıya doğru yürürken Harry ve Jed silahlarla çevrili bir binaya doğru yön değiştirerek Travis'le beni aşına olmadığımız bu yeni çevreye merak içinde bakar halde bıraktılar.

Yukarı doğru bakınca tıpkı bizim kasabamızdaki gibi, ağaçların arasında, tel örgülerin aşılması durumunda kaçmak için kurulmuş platformlar olduğunu fark ettim. Bizimkilerden farklı olarak, bu platformların içinde çeşitli yapılar vardı: evler, platformlar arası yollar, ipler ve makaralar. Sanki kasabanın bir eşi de ağaçların arasına kurulmuştu. Tıpkı sudaki bir yansıma gibi...

Güneş ağaçların üzerinden geçip yüzüme benek benek gölgeler düşürürken başımı kaldırmış merakla yukarıya bakıyordum. İçim huzurla dolmuştu. Gözlerimi kapadım ve dalların arasında dans eden rüzgârın düğümlenmiş halatları ağaçlara ve yakınlardaki bir evin kapısını duvara hafifçe vuruşunu dinledim.

Çevremdeki tehlikelere karşı tetikte olmak üzere koşullanmış duyularım bile iniltilerin gittikçe şiddetlendiğini fark etmemişti.

Ta ki birisinin bağırıldığını duyana kadar. Ağabeyimin, "Koşun!" diye bağırıldığını duyana kadar. Travis'in kolumu kavradığını hissedene, hemen yanımda kırılan camın sesini duyana kadar...

Kapı eşiklerinden ağır adımlarla çıkıyorlardı. Yaşayan birilerinin bu kasabaya gelmesini uzun süredir bekleyen Lanetliler, parçalanmış tel örgülerin ve tozlu pencerelerin içinden geçerek geliyorlardı. Bize ulaşabilmek için önlerinde ne varsa ezip geçiyorlardı.

En yakın platforma doğru yürümeye başlamıştım ki Travis beni durdurdu. "Merdiven," dedi, parmaklarını koluma batırarak. "Bacağım... Oraya çıkamam."

Bir an ne demek istediğini anlamasam da beni çekiştirerek geldiğimiz kapıya, oradan da patikaya doğru sürüklemeye çalıştı. Lanetlilerin olmadığı, güvenli, tanıdık dünyaya; geldiğimiz yere doğru.

Kolumu çekip Travis'in elinden kurtardım çünkü patikaya geri dönemezdim. Bu kasabadan, Orman'ın sonunu ve okyanusu bulma umudumdan vazgeçemezdim. Patikaya geri dönersek orada sıkışıp kalacağımızı, Lanetlilerin günlerce hatta haftalarca kapıların önünü tutacaklarını biliyordum. Bir daha hiçbir zaman bu kasabaya giremeyecektik.

"Bunu asla başaramayız," dedim Travis'e ve haklıydım. Kasabanın içinde çok ilerlemiştik ve tel örgülerle aramızdaki Lanetlilerin sayısı atlatamayacağımız kadar fazlaydı.

Kulaklarını kafasına yapıştırmış, ayaklarımın dibine sinmiş, alçak sesle hırlayan Argos'u dürttüm. Başımı kaldırıp bana baktı, kararsız kaldığı anlaşılıyordu. Bir kez daha dizimle hafifçe dürttüm. Aldığı eğitim baskın çıkmış, bir binadan diğerine koşmaya başlamıştı. Lanetlilerin ölüm kokusunu aldığında hırlayarak geri çekiliyordu.

Bu sefer ben Travis'i çekiştiriyordum. Ayağı yüzünden aksayarak yürüyordu. Beni yavaşlatıyordu fakat onu bırakmaya niyetim yoktu.

Jed ve Harry'nin telaşlı bağırışlarını duydum ama onları arayacak vaktim yoktu. Yalnızca onların da sığınacak bir yer aradıklarını tahmin edebiliyordum ve ağaçların tepesindeki boş dünyada kendilerine bir yer bulabileceklerini umuyordum.

Argos gittiği her kapı eşiğinden havlayarak geri dönüyordu. Lanetliler binalardan dışarıya akın ediyor, kasabadaki her gizli köşeden dışarı çıkıyorlardı. Artık güvenli bir yer bulamayacağımızdan korkmaya, uykuya yatmış bir Lanetli yuvasına düştüğümüzden endişelenmeye başlamıştım.

Kasabanın merkezinden vedükkânlardan uzakaşarak evlere yöneldik. Çevredeki Lanetliler kccumuzu alıp sürüneek bize doğru geliyorlardı.

Travis tökezledi ve eli avcumdan kayıp gitti. Arkam dönünce bize doğru gelen küçük bir çocuk görlüm. Kıyafetleri lim lime olmuş, kolları iki yanmda sallanıyordu. Gözlerine bakınca büyüendim; ruh-suz buz mavisî gözleri, solgun beyaz teni ve şaşırtıcı kızlıkta saçları vardı. Burnu, yanakları ve kulak ıçları çillerle kaplıydı

Neredeyse canlı gibiydi. Sarı yeni uyanmış, dünyasının terk edildiğini ve değıştiğini henüz öğrenmişti. Bilinçsizce, onu davet eder gibi elimi ona uzatmıştım. Ona her şeyin yoluna olduğunu, yalnızca bir kâbusa uyandığını fakat bunun yerini daha atlı rüyalara bırakacağını söylemek için...

Onu kollarıma almak üzereydin. Başını elime doğru çevirmişti ve açık ağzından dişleri görünüyordu Tam o anda gözlerinin önünden botlu bir ayak hızla geçerek çocuğun suratına vurdu ve yeriye doğru yuvarlanmasına sebep oldu.

Bu Travis'ti ve yaralı ayağını sıkıca tutuyordu. Beni/akalayarak çocuktan uzaklaştırdı. Öfkesini, güvenli bir yere ulaşacağınız zamana saklamıştı.

Kendimi tutamayarak arkam dönüp ayağa kalkmaya çalışan çocuğa baktım. Küçük kan lekelei yüzündeki çillere kışmıştı ve burnu çukurlaşmış, yediğı tekmede kafasının içine doğru göçmüştü.

Yine de beni yakalamaya geliyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Argos ayaklarını dişliyor, paçandan tutmaya çalışıyordu. Bedenini beni itmek için kullanıyor, Travis'le beni yolun sonunu neredeyse kaplamış olan büyük, üç katlı bir ee doğru sürüklüyoru.

Lanetliler artık dokunma m:safemizdeydi ve evin kapısına yaklaştığımızda yolumuzu açmak iin onları iteklemek zunda kaldık. Ağızlarını açmış, el yordamıyla bizi yakalamaya çalışıyorlardı.

Üzerimize eğildiklerinde ölümün kokusunu aldım. Sonra içeri girdik ve Travis kapıyı iterek kapadı.

Evin sakinliği beni harekete geçmeye itti. Pencerelelere koşarak panjurları sıkıca kapadım, duvara dayanmış kalın tahtalarla pencereleri sabitledim. İlk katı güvenli bir hale getirdikten sonra ikinci kata koştum ve iki tarafı kapalı kapılarla dolu uzun bir koridorla karşılaştım.

Argos yere çarpan tırnaklarıyla çıtırtılar çıkararak kapı altlarındaki boşlukları teker teker koklamaya başladı. Üst katın havası ağırdı ve küf kokuyordu. Son kapıya gelince Argos titremeye başladı, küçük bedeni önce ve uzun bir ulumayla sarsıldı.

Elimi kapının üzerine koyarak kulağımı ahşaba dayadım. Kesintisiz süren hafif bir vurma sesi duydum. Sanki dolaba kilitlenmiş bir kedinin sesi gibi... Kalp atışlarımla yankısı gibiydi. Travis'i beklemem gerektiği halde boğazımda düğümlenen korkuyu yuttum ve kapıyı, ardından çıkabilecek Lanetli ellerine karşı geri kapamaya hazırlanarak hafifçe araladım.

Ancak içerisi boştu; artık aramızda bir engel kalmadığı için daha yüksek tonda duyulan vuruşlar dışında.

Kapıyı ardına kadar açtım ve odanın ne kadar aydınlık olduğunu görünce şaşırdım. Büyük bir pencereden giren güneş, yerdeki soluk renkli halıyı aydınlatıyordu. Duvarlardan birine dayalı küçük bir yatak, mavi ve sarı renklerde yama işi bir yorganla örtülmüştü. Yatağın üzerinde yemyeşil yaprakları olan bir ağaç resmi asılıydı.

Kapının arkasına bakmak için döndüğümde sesin nereden geldiğini anladım. Köşede, kenarları beyaz dantelli beyaz bir beşik vardı. Daha fazlasını bilmek istemesem de büyülenmiş gibi beşiğe yaklaşarak içine baktım.

İçinde, üzerindeki battaniyeleri atmış bir bebek yatıyordu. Teni kül rengiydi ve ağzı daimi fakat sessiz bir çığlık atıyormuşçasına açıktı. Tek başına dönemeyecek, oturamayacak ya da tırmanamayacak kadar

Kasabanın merkezinden ve dükkânlardan uzaklaşarak evlere yöneldik. Çevredeki Lanetliler kokumuzu alıp sürünerek bize doğru geliyorlardı.

Travis tökezledi ve eli avcumdan kayıp gitti. Arkamı dönünce bize doğru gelen küçük bir çocuk gördüm. Kıyafetleri lime lime olmuş, kolları iki yanında sallanıyordu. Gözlerine bakınca büyülendim; ruhsuz buz mavisi gözleri, solgun beyaz teni ve şaşırtıcı kızılılıkta saçları vardı. Burnu, yanakları ve kulak uçları çillerle kaplıydı.

Neredeyse canlı gibiydi. Sanki yeni uyanmış, dünyasının terk edildiğini ve değiştiğini henüz öğrenmişti. Bilinçsizce, onu davet eder gibi elimi ona uzatmıştım. Ona her şeyin yolunda olduğunu, yalnızca bir kâbusa uyandığını fakat bunun yerini daha tatlı rüyalara bırakacağını söylemek için...

Onu kollarıma almak üzereydim. Başını elime doğru çevirmişti ve açık ağzından dişleri görünüyordu. Tam o anda gözlerimin önünden botlu bir ayak hızla geçerek çocuğun suratına vurdu ve geriye doğru yuvarlanmasına sebep oldu.

Bu Travis'ti ve yaralı ayağını sıkıca tutuyordu. Beni yakalayarak çocuktan uzaklaştırdı. Öfkesini, güvenli bir yere ulaşacağımız zamana saklamıştı.

Kendimi tutamayarak arkama dönüp ayağa kalkmaya çalışan çocuğa baktım. Küçük kan lekeleri yüzündeki çillere karışmıştı ve burnu çukurlaşmış, yediği tekmeden kafasının içine doğru göçmüştü.

Yine de beni yakalamaya geliyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Argos ayaklarını dişliyor, paçamdan tutmaya çalışıyordu. Bedenini beni itmek için kullanıyor, Travis'le beni yolun sonunu neredeyse kaplamış olan büyük, üç kath bir eve doğru sürüklüyordu.

Lanetliler artık dokunma mesafemizdeydi ve evin kapısına yaklaştığımızda yolumuzu açmak için onları iteklemek zorunda kaldık. Ağızlarını açmış, el yordamıyla bizi yakalamaya çalışıyorlardı.

Üzerimize eğildiklerinde ölümün kokusunu aldım. Sonra içeri girdik ve Travis kapıyı iterek kapadı.

Evin sakinliği beni harekete geçmeye itti. Pencerelelere koşarak panjurları sıkıca kapadım, duvara dayanmış kalın tahtalarla pencereleri sabitledim. İlk katı güvenli bir hale getirdikten sonra ikinci kata koştum ve iki tarafı kapalı kapılarla dolu uzun bir koridorla karşılaştım.

Argos yere çarpan turnaklarıyla çıtırtılar çıkararak kapı altlarındaki boşlukları teker teker koklamaya başladı. Üst katın havası ağırdı ve küf kokuyordu. Son kapıya gelince Argos titremeye başladı, küçük bedeni ince ve uzun bir ulumayla sarsıldı.

Elimi kapının üzerine koyarak kulağımı ahşaba dayadım. Kesintisiz süren hafif bir vurma sesi duydum. Sanki dolaba kilitlenmiş bir kedinin sesi gibi... Kalp atışlarımın yankısı gibiydi. Travis'i beklemem gerektiği halde boğazımda düğümlenen korkuyu yuttum ve kapıyı, ardından çıkabilecek Lanetli ellerine karşı geri kapamaya hazırlanarak hafifçe araladım.

Ancak içerisi boştu; artık aramızda bir engel kalmadığı için daha yüksek tonda duyulan vuruşlar dışında.

Kapıyı ardına kadar açtım ve odanın ne kadar aydınlık olduğunu görünce şaşırdım. Büyük bir pencereden giren güneş, yerdeki soluk renkli halıyı aydınlatıyordu. Duvarlardan birine dayalı küçük bir yatak, mavi ve sarı renklerde yama işi bir yorganla örtülmüştü. Yatağın üzerinde yemyeşil yaprakları olan bir ağaç resmi asılıydı.

Kapının arkasına bakmak için döndüğümde sesin nereden geldiğini anladım. Köşede, kenarları beyaz dantelli beyaz bir beşik vardı. Daha fazlasını bilmek istemesem de büyülenmiş gibi beşiğe yaklaşarak içine baktım.

İçinde, üzerindeki battaniyeleri atmış bir bebek yatıyordu. Teni kül rengiydi ve ağzı daimi fakat sessiz bir çığlık atıyormuşçasına açıktı. Tek başına dönemeyecek, oturamayacak ya da tırmanamayacak kadar

küçüktü. Orada öylece yatmış, ayaklarım beşiğin ayak ucuna vuruyor, hiç durmadan annesini çağırıyordu. Yiyecek için...

Et için.

Gözleri sımsıkı kapalıydı ama onun bir Lanetli olduğunu biliyordum. Damarlarında kanın pompalanmayışından, bingildağında nabzının atmayışından bunu anlayabiliyordum. Cildinin buruşukluktan. Kokusundan.

Yaşayan hiçbir çocuk bu kadar zaman bu kasabada hayatta kalmış olamazdı. Çıplak ayağım havaya kaldırdığında bileğindeki ısırtık izlerini gördüm; onu bu hale getiren izleri...

Orada öylece durup ona baktım. Daha önce Lanetli bebek görmemiştim. Ona şefkat duymalıyım. İçimde beni bu çaresiz çocuğa iten bir çeşit annelik içgüdüğü olmalıydı. Kirlenmiş kıyafetlerini değiştirme, onunla ilgilenme isteği olmalıydı.

Bacaklarım yorgunluktan beni taşımamaya, başım dönmeye başlamıştı ve ayakta durabilmek için beşiğin parmaklıklarına tutunmak zorunda kaldım. Argos kapının önünde ağılıyor, ensesini kabartmış, dişlerini gösteriyordu. Odadaki ölüm kokusu tüm duyularımı yutuyor, zihnimi sarıyordu; Argos bir Lanetli'ye bu kadar yakın olmamdan hoşlanmamıştı.

Ve bebek hâlâ ağzı açık, sessiz çığlıklar atıyor, beşiği tekmeliyordu. Neye ihtiyacı olduğu açıktı.

İhtiyaçlardan bıkmıştım. Hayatta kalma, beslenme, güvende olma ve konfor ihtiyacı. Tek istediğim sessizlik ve uykuydu. Huzurdu. Bir an için, aklımdan parmağımı bu yenidoğanın ağzına götürmek, her şeyi sonlandırıp kendimi Lanetlilere bırakmak geçti.

Annemin nasıl Orman'a giderek babama katılmayı seçtiğini düşündüm. Önceleri, tel örgülerin ardında babamı görme arzusunun onu sersemlettiğine ve kazayla ısırıldığına inanıyordum. Şimdiyse

bundan o kadar da emin değildim. Artık, pes etmiş olabileceğini, hayat ve umut mücadelesinin onu yormuş olabileceğini düşünüyordum.

Bu farkındalık bedenimin derinliklerinden yüzeye tırmanarak öfkeli bir ateş topu gibi her yerimi sardığında parmak uçlarımla yandığını hissettim. Sanki içimde, patlamak üzere olan büyük bir öfke vardı. Anneme karşı, kendime karşı ve her zaman Lanetliler tarafından kısıtlanmış hayatımıza karşı bir öfke...

Derin bir nefesle beşiğin yanındaki sepetten bir battaniye aldım ve yere serdim. Bebeği nazıkçe kaldırırken elimle başını destekledim. Sadece bir anlığına, sanki hayattaymış, sağlıklıymış ve ben onun annesiymişim gibi, başını çevirerek bana baktı. Birden, yanaklarımdan akan yaşları fark ettim.

Bu bebek ağabeyimin olabilirdi. Annemin olabilirdi. Travis ve benim bebeğimiz olabilirdi. Onun bir babası vardı. Birisi bir zamanlar onu benim şimdi yaptığım gibi kollarında tutuyordu.

Çömelerek bebeği battaniyenin ortasına yatırdım. Gözyaşlarımla kumaşın üzerinde koyu renkli halkalar oluşturuyordu. Bir şarkı mırıldanarak bebeği kundakladım ve rahatlatmak için kucağıma aldım.

Bir keresinde, kasabadayken, Travis'le çocuklarımızın olduğunu hayal etmiştim. Benim koyu renk saçlarımı ve Travis'in yeşil gözlerini aldıklarını, güçlü ve sağlıklı olduklarını hayal etmiştim. Bu bebeğe hiç benzemiyorlardı fakat kucağımdaki ağırlığın bana verdiği his tıpkı hayallerimdeki gibiydi.

Parmağımı yavaşça alından burnuna kaydırdım. Bunu, Cass kız kardeşini uyuturken öğrenmiştim. Fakat bu bebek hiç uyumayacak, rüya görmeyecek ve âşık olamayacaktı.

Travis'in koridordaki ayak seslerini duyunca titredim. "Herkes sağ salim platformlara ulaştı," dedi odaya girerken. Beni ve kollarımda tuttuğum şeyi görünce durdu. Durumu idrak edince yüzü buruştu.

“Mary,” dedi elini kaldırıp parmaklarıyla beni çağırarak. Sesinin nazık ve sakinleştirici çıkması için çabalasa da gergindi. Tereddüt ettiğini hissedebiliyor, içinden kendime gelmem için çılgılığı attığını neredeyse duyabiliyordum.

Ben mırıldanarak bebeği kucığımda hafif hafif sallarken, o da sessiz çılgılığını sürdürüyordu.

“Mary,” dedi yeniden, yalvaran bir ses tonuyla. Bebeği kucığımdan almak için bana doğru bir adım attı.

O yanıma ulaşmadan kalktım ve bebeği göğsüme bastırarak pencereye doğru yürüdüm. Onu tek kolumla sıkıştırarak boşta kalan elimle pencereyi açtım. İçeriye dolan serin hava her tarafımı sardı, odaya sinen ölüm kokusunu süpürdü. Camdan eğilerek güneşin tenime değmesini, gözyaşlarımı kurutmasını bekledim.

Ve bebeği aşağıya bıraktım.

Aşağıda toplanmış Lanetlilerin arasına düştüğünde yere değdiğini görmedim ve duymadım. İki katlık düşüşten sonra o narin başının sağlam kalamadığını ve nihayet tamamen ölmüş olduğunu umdum. Ancak kurtulmuş bile olsa, artık bizim için bir tehlike oluşturmaya-cağını da biliyordum.

Bedenim şiddetli bir ürpertiyle irkildi.

Travis arkamdan yaklaşp kollarını omuzlarıma sardığında elleri titriyordu.

Elimi kaldırıp yanağına koydum. Teninin altında güçlü nabzını hissedebiliyordum. Sıcaklığını. “Artık güvendeyiz,” dedim.

Kulağıma, “Bana bir hikâyeye anlat, Mary,” diye fısıldarken yumuşak, nemli ve canlı nefesi tenime vurdu. Beni karşı duvara dayalı küçük yatağa doğru çekti.

“Sanırım artık hatırlamıyorum.” Hâlâ ağlıyordum. Travis yatağa oturdu ve beni yanına çekti.

“Bana okyanusu anlat,” dedi cesaretlendirircesine. Elimi tutarak dudaklarına götürdü ve başparmağımı öptü. Katedral’e geldiği geceyi, avcuma doldurduğum karı ağzına götürdüğümde donmuş parmaklarımı ısıtan dudaklarını hatırladım. Bedenimin ilk kez nasıl eridiğini hatırladım. Kendimi ne kadar canlı hissettiğimi. Son birkaç günün gerginliğini, korkusunu ve acısını unutmaya çalışarak Travis’in güçlü bedenine yaslandım.

İçimin yeniden umutla dolmasına izin verdim.

“Korkarım okyanus gerçek olmayabilir.” Sesim çatlamıştı.

Yatağın diğer tarafına doğru kayıp uzandı ve beni kendine çekti. Sıcak nefesini ensemde, titreyen dudaklarını tenimde hissediyordum. Bana sıkıca sarılmış, ellerimi tutmuş, parmağını bileğimde gezdiriyordu.

Kendimi bırakmış, tüm dünyayı unutmuştum. Kasabamızı, bu yeni kasabayı, Rahibe Kardeşliği’ni, patikayı, Orman’ı, hepsini unutmuştum. Lanetlileri, ağabeyimi, Harry’yle birleşmiş olduğumu ya da en iyi arkadaşımı umursamıyordum.

Muhtemelen Geri Dönüş’ün öncesinden beri var olan ve bundan sonra da varlığını sürdürebilecek bir evde yalnızdık. Her şeyin normal olduğu, ölümün, hayatta kalma endişesinin ve korkunun olmadığı bir evde...

O an, hayattan ve bizden başka bir şey düşünmek istemiyordum.

▼ XXIII ▼

Görünüşe bakılırsa bu kasabayı kuranlar tel örgülerin ardındaki tehlikenin ne kadar büyük olduğunu gayet iyi anlamışlardı. Bizim kasabamızdaki platformlar daha küçüktü ve daha az gıda stoku vardı, buradaki platformlarsa başlı başına bir kasabayı andırıyordu. Platformların üzerine kurulmuş olan evler neredeyse çocukluğumu geçirdiğim ev kadar büyüktü ve ağaçların kalm dalları arasına gizlenmişlerdi. Platformlar halat köprülerle birbirlerine bağlıydı. Kendi evimizden platformlarla iletişim kurmamızın tek yolu bağırmaktı. Diğerleri de ağaç evlere yerleşmiş, mutlu ve sağlıklı görünüyorlardı.

Bizim sığınagımız da bir türlü pes etmeyen Lanetlilerle kuşatılmış olsa da, alt kattaki tüm pencereleri sıkı sıkı sabitlemiş, kendimizi güvene almıştık. Lanetliler kapıları ve duvarları zorlamaktan vazgeçmiyorlardı ama kararlılıklarıyla kalemizi devirene kadar güvende idik.

Bu evin böyle bir saldırıya karşı inşa edilmiş olduğu açıktı ve bu bana, bizim kasabamızın neden saldırıya o kadar hazırlıksız olduğunu düşündürüyordu. İki kasaba birbirinden neden bu kadar farklıydı? Onların evleri neden bu kadar büyük ve gelişmişti?

Alt kat, geniş bir mutfak, yemek odası ve salon görevi görüyordu. Odanın tam ortasında kocaman bir odun sobası vardı ve içine girebileceğim kadar büyük bir pişirme ocağı, bir duvarın neredeyse tamamını kaplıyordu.

Yemek odasında banklarla çevrili devasa bir masa vardı. Büyük bir aileye ve birkaç komşuya yetecek boyuttaydı. Salon tarafındaki duvarlardan biri silahlarla donatılmıştı. Uzun mızraklar, uzun saplı baltalar ve daha önce hiç görmediğim başka silahlar; hepsinin bıçakları bilenmişti. Tatar yayları ve oklarla dolu sandıklar vardı. Şöminenin üzerine, kavisli bıçakları ve kabzalarında sıkışık oymalı yazılarıyla iki parlak kılıç, şeref göstergesi olarak asılmıştı.

Evin arka tarafında, merdivenin arkasına saklanmış içi yiyecek dolu, çok düzenli bir oda vardı. Üç dört geniş ve derin raf, meyve sebze kavanozlarıyla doluydu. Tavandan kurutulmuş baharat ve etler sarkıyordu. Çeşitli unlarla dolu büyük fiçılar duvar boyunca sıralanmıştı.

Bu kilerdeki yiyecekler ikimizi yıllarca hayatta tutabilirdi. Hayatım boyunca gördüğümünden daha fazla yiyecek vardı ve Katedral’de bile böyle bir depo olduğundan emin değildim.

Ufak kiler kapısının hemen dışında, kalın tuğladan duvarlarla çevrili minicik bir avlu vardı. Duvar diplerine, ekime hazır küçük saksılar dizilmişti. Ortada, eve ve bahçeye su veren bir tulumba vardı. Avlu, Argos’un öğleden sonralarını güneşin altında uyuyarak geçirebileceği kadar genişti.

Bu evin asıl sahiplerinin, onları içeride mahsur bırakacak bu kaçınılmaz saldırıya hazırlıklı oldukları çok açıktı. Lanetliler denizinde bir ada gibiydi.

Yukarı katta dört oda vardı; üç yatak odası ve geldiğimiz gün kapısını kapadığımız ve bir daha hiç açmadığımız bebek odası. Kasabadaki eski evimde olduğu gibi, bu büyük evin üst katında da koridorun sonundaki duvara monte edilmiş bir merdiven vardı. Merdiveni tırmanarak evin genişliğinde, boş bir alana açılan kapıyı ittim.

Burada da duvarlar boyunca dizilmiş yiyecekler ve düzenli bir şekilde yığılmış silahlar vardı. Bir uçta, içlerine bakma zahmetine

girmediğim sandıklar istiflenmişti. Odanın diğer ucunda ise beyaz bir kapı vardı. Kilidi kaldırdım, kapıyı zorladım. Sallanarak kollarımdan yukarıya yayılan bir titreşimle açıldı.

Kapı, iki yanında parmaklıklar olan, önü boş küçük bir verandaya açılmıştı. Parlak güneş ışığına çıkarken elimi kapı eşiğinin sağ tarafına bastırdım. Alışkanlıkla, Kutsal Kitap'tan alınmış dizelerin yazılı olması gereken yere yönelmiştim.

Ancak bu duvarlar boş ve pürüzsüzdü. Ne üzeri yazılı ahşap bir tabela, ne de Tanrı'yı veya O'nun sözlerini hatırlatacak bir şey vardı. Kasabaya geldiğimden beri gördüğüm tüm kapı eşiklerini düşününce geçirince hepsinin de boş olduğunu fark ettim.

Bu kasabadaki Rahibe Kardeşliği'nin neden insanları Kutsal Kitap'tan alıntılar yapıp kapılara asmaya zorlamadıklarını düşünürken bu evde dua sandalyesi olmadığını fark ettim. Duvarlarda O'nun duvarlarının işlendiği kilimler de yoktu. Bu evde Tanrı'yı hatırlatan hiçbir şey yoktu. Çok şaşırmıştım. Bu kasabada böylesi bir saygısızlığa nasıl izin verilmişti? Böylesi bir özgürlüğe...

Bu kasabadaki Rahibeler insanlara fazla baskı yapmamış olabilirler miydi? Belki de hiç yapmamışlardı.

Verandanın parmaklıklarına dayandım ve iki kat aşağıda toplanmış olan Lanetlilere baktım. Hiçbirinin üzerinde Rahibe kıyafeti yoktu. Sonra, etrafımdaki binalara baktım. Hiçbirinde Tanrı'nın varlığını gösteren bir işaret yoktu. Görebildiğim kadarıyla kasabada bir Katedral de yoktu.

Bu yeni kasabayı çözmeye çalışmak; burada eksik olanın Tanrı mı yoksa Rahibeler mi olduğunu, Rahibe Kardeşliği olmadan Tanrı'ya inanmanın mümkün olup olmadığını düşünmek başımı döndürmüştü.

Sersemlemiş halde yere oturdum. Ayaklarımı verandadan aşağıya sallandırdım ve kendimi daha fazla boşlukta hissettim. Rahibe Kardeşliği'nin varlığı ve kontrolünün olmadığı bir dünya bana çok

Yemek odasında banklarla çevrili devasa bir masa vardı. Büyük bir aileye ve birkaç komşuya yetecek boyuttaydı. Salon tarafındaki duvarlardan biri silahlarla donatılmıştı. Uzun mızraklar, uzun saplı baltalar ve daha önce hiç görmediğim başka silahlar; hepsinin bıçakları bilenmişti. Tatar yayları ve oklarla dolu sandıklar vardı. Şöminenin üzerine, kavisli bıçakları ve kabzalarında sıkışık oymalı yazılarıyla iki parlak kılıç, şeref göstergesi olarak asılmıştı.

Evin arka tarafında, merdivenin arkasına saklanmış içi yiyecek dolu, çok düzenli bir oda vardı. Üç dört geniş ve derin raf, meyve sebze kavanozlarıyla doluydu. Tavandan kurutulmuş baharat ve etler sarkıyordu. Çeşitli unlarla dolu büyük fiçılar duvar boyunca sıralanmıştı.

Bu kilerdeki yiyecekler ikimizi yıllarca hayatta tutabilirdi. Hayatım boyunca gördüğümden daha fazla yiyecek vardı ve Katedral’de bile böyle bir depo olduğundan emin değildim.

Ufak kiler kapısının hemen dışında, kalın tuğladan duvarlarla çevrili minicik bir avlu vardı. Duvar diplerine, ekime hazır küçük saksılar dizilmişti. Ortada, eve ve bahçeye su veren bir tulumba vardı. Avlu, Argos’un öğleden sonralarını güneşin altında uyuyarak geçirebileceği kadar genişti.

Bu evin asıl sahiplerinin, onları içeride mahsur bırakacak bu kaçınılmaz saldırıya hazırlıklı oldukları çok açıktı. Lanetliler denizinde bir ada gibiydi.

Yukarı katta dört oda vardı; üç yatak odası ve geldiğimiz gün kapısını kapadığımız ve bir daha hiç açmadığımız bebek odası. Kasabadaki eski evimde olduğu gibi, bu büyük evin üst katında da koridorun sonundaki duvara monte edilmiş bir merdiven vardı. Merdiveni tırmanarak evin genişliğinde, boş bir alana açılan kapıyı ittim.

Burada da duvarlar boyunca dizilmiş yiyecekler ve düzenli bir şekilde yığılmış silahlar vardı. Bir uçta, içlerine bakma zahmetine

girmediğim sandıklar istiflenmişti. Odanın diğer ucunda ise beyaz bir kapı vardı. Kilidi kaldırdım, kapıyı zorladım. Sallanarak kollarımdan yukarıya yayılan bir titreşimle açıldı.

Kapı, iki yanında parmaklıklar olan, önü boş küçük bir verandaya açılmıştı. Parlak güneş ışığına çıkarken elimi kapı eşiğinin sağ tarafına bastırdım. Alışkanlıkla, Kutsal Kitap'tan alınmış dizelerin yazılı olması gereken yere yöneldim.

Ancak bu duvarlar boş ve pürüzsüzdü. Ne üzeri yazılı ahşap bir tabela, ne de Tanrı'yı veya O'nun sözlerini hatırlatacak bir şey vardı. Kasabaya geldiğimden beri gördüğüm tüm kapı eşiklerini düşününce geçirince hepsinin de boş olduğunu fark ettim.

Bu kasabadaki Rahibe Kardeşliği'nin neden insanları Kutsal Kitap'tan alıntılar yapıp kapılara asmaya zorlamadıklarını düşünürken bu evde dua sandalyesi olmadığını fark ettim. Duvarlarda O'nun dualarının işlendiği kilimler de yoktu. Bu evde Tanrı'yı hatırlatan hiçbir şey yoktu. Çok şaşırmıştım. Bu kasabada böylesi bir saygısızlığa nasıl izin verilmişti? Böylesi bir özgürlüğe...

Bu kasabadaki Rahibeler insanlara fazla baskı yapmamış olabilirler miydi? Belki de hiç yapmamışlardı.

Verandanın parmaklıklarına dayandım ve iki kat aşağıda toplanmış olan Lanetlilere baktım. Hiçbirinin üzerinde Rahibe kıyafeti yoktu. Sonra, etrafımdaki binalara baktım. Hiçbirinde Tanrı'nın varlığını gösteren bir işaret yoktu. Görebildiğim kadarıyla kasabada bir Katedral de yoktu.

Bu yeni kasabayı çözmeye çalışmak; burada eksik olanın Tanrı mı yoksa Rahibeler mi olduğunu, Rahibe Kardeşliği olmadan Tanrı'ya inanmanın mümkün olup olmadığını düşünmek başımı döndürmüştü.

Sersemlemiş halde yere oturdum. Ayaklarımı verandadan aşağıya sallandırdım ve kendimi daha fazla boşlukta hissettim. Rahibe Kardeşliği'nin varlığı ve kontrolünün olmadığı bir dünya bana çok

yabancıydı. Rahibe Kardeşliği'nin Tanrı'dan ayrı olabileceği, ikisinin her zaman iç içe olmayabileceği, biri olmadan diğersinin var olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Düşüncesi bile irkilmeme, soluklarımın sıklaşmasına neden olmuştu.

Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görünce daldığım düşüncelerden uyandım ve Harry'nin biraz ileride ağaçların arasındaki platformda durduğunu fark ettim. Ben ayağa kalkarken etrafımdaki görüntüler de eski netliğine kavuşmuştu. Güneşi engellemek için elimi gözlerime siper ettim ve etrafıma bakındım.

Harry'nin platformu ile veranda arasından geçen toprak yolda, devrilmiş büyük bir ağaç vardı. Bunun, bir sistemle inşa edilmiş ağaç evlerin bir parçası olduğunu ve ayağımın altındaki tahtalardan sarkan halatları fark ettim. Verandanın parmaklıklarının olmadığı boş kısmından aşağıya sallanıyorlardı. Aşağıya bakınca verandanın ön parmaklıklarının, Lanetlilerin ayaklarının altında olduğunu gördüm.

Anlaşılan, eskiden bu halatlar ağaç evlerle aramızda bir köprü oluşturuyordu. Bu evin, bizim evimizin, tüm mekanizmanın kalbi olduğunu fark ettim. Şimdiyse, doğal veya doğal olmayan bir nedenle mekanizmadan ayrı, başıboş kalmıştık.

Travis'le diğerlerinin yanına geçmemizi ya da onların yanımıza gelmelerini sağlayacak bir yol olup olmadığını düşündüm. Devrilen ağacın yıktığı köprüyü onarabilir miydik? Kalbim, Travis'le birlikteliğimin bu kadar kısa sürmesi fikrine tepki vererek teklemişti.

Harry'nin el salladığını görünce ben de karşılık verdim. Orada öylece durup birbirimize baktığımız sırada, kısa bir süre öncesine kadar bileğimdeki olan ve hâlâ izlerini taşıdığım Birleşme ipinin yerini ovaladığımı fark ettim.

Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu fakat aramızdaki mesafe ve Lanetlilerin dinmek bilmeyen inlemeleri yüzünden onu anlayamı-

yordum. Omuzlarımı eğip elimi kulağıma götürdüm. Ellerini ağzının iki yanına koyup bir kez daha bağırdı ama ben yine başımı iki yana sallayınca pes ederek sanki söylemeye çalıştığı şey önemsizmiş gibi elini salladı.

Arkasını dönüp Cass, Jed ve Jacob'ın kendisini beklediği ağaç eve doğru yürüdü. Bacalarından çıkan dumanı görünce onların da kendi hayatlarını kurup kurmadıklarını merak ettim. Travis ve benim gibi onlar da mutlu olabilmenin bir yolunu bulmuşlar mıydı?

Yeniden tavan arasına dönerken elimi kapının yanındaki düz duvara bastırdım. Alışkanlıklardan vazgeçmek zordu ve aradığım şeyin orada olmaması, parmaklarımın o tarafa gitmesini engellemiyordu.

Günler geçtikçe Travis'le başka bir dünyanın insanları olmuştuk. Temiz hava ve ışıktan mahrum kalmamak için zamanımızın çoğunu pencerelerin hep açık olduğu üst katta birlikte geçiriyorduk. Lanetlilerin inlemeleri bir kez daha hayatımızın ayrılmaz bir parçası olmuş, kesintisiz ses zihnimizin arka planında bir mırıltıya dönüşmüştü.

Yalnızca ağabeyime, nişanlıma ve en iyi arkadaşıma bakmak için verandaya çıktığım nadir zamanlarda, onların da bizim gibi, kapımızın önündeki tehlikeyle çelişen huzurlu bir aile hayatı sürüp sürmediklerini merak ediyordum.

Bir gün az kalsın Travis'e kasabadayken neden beni almaya gelmediğini soracaktım. Masada karşılıklı oturuyorduk. Sohbetimizin arasında bir sessizlik olmuştu ve sorularıma cevap alabilmeyi çok istiyor, saldırı olmasaydı hayatımın nasıl olacağını çok merak ediyordum. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum ama onu beklerken çektiğim acı yeniden boğazımda düğümlenmişti. Sonra Travis bana gülümseyerek elimi tuttu ve sertleşmiş avcunu tenimde

hissettiimde tüm bunların artık önemsiz olduğunu fark ettim. Çünkü artık birlikteydik. Ve yakaladığımız uyumu bozmak istemiyordum.

Günlerimiz rutin bir hal almıştı. Argos zamanını değişik yerlerde uyuklayarak geçiriyordu. Travis evimizin güvenliğini sağlıyor, ben de karnımızı doyuruyordum. Dış dünya, kapımızın önünde sona eriyordu ve buna diğer insanlara karşı olan sorumluluklarımız da dâhildi. Burada, bizim evimizde, yalnızca biz ve birlikte yaşadığımız hayatımız vardı ve bu büyük mutluluk bir süre devam etti.

Bir gün, verandadan içeri dönüp odanın diğer ucundaki sandıkları hatırlayana kadar... Uzun zamandır ilk kez onlara doğru çekildiğimi hissediyordum. Elimi pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirirken burnuma sedir kokusu doldu.

Travis'in tavan arasına çıkan merdivenleri tırmanamayacağını, dolayısıyla beni kimsenin göremeyeceğini bilmeme rağmen, izlenmediğimden emin olmak için arkama baktım ve en üstteki sandığım kapağını dikkatlice kaldırdım.

Sandığın kıyafetlerle dolu olduğunu görünce öğleden sonra beni oyalayacak bir şey bulmuş olmanın mutluluğuyla gülümsedim. Boncuklarla ve hoş dikişlerle süslenmiş, düzgünce katlanıp kaldırılmış elbiseleri sandıktan tek tek çıkardım. Hepsi farklı renkteydi; bazıları parlak, bazıları pastel. Hatta aralarında daha önce hiç görmediğim tonlar vardı. Kumaşları yumuşak ve hafifti; eteklerin altına, daha kabark durmaları için sert tüller dikilmişti.

Bu kadar güzel giysilerin içinde olmanın nasıl hissettireceğini hayal ederek hepsini tek tek üzerime tutuyordum ve onları denemek için karşı konulmaz bir istek duydum. İlk başta, elbiselerin çıplak tenimde yarattığı his beni sersemletti.

Ancak sonra bu elbiseleri bir zamanlar kimin ve neden giymiş olabileceğini düşündüm. Günlerdir bu evde yaşıyordum ve kendime evin önceki sahiplerini düşünmeyi yasaklamıştım. Bebeği pencereden

aşağıya attığımdan beri aşağıdaki masada yemek yemiş olan çocukları, silahları yapmış olan adamları ve o meyve sebzeleri tek tek saklayan, olası bir saldırıya karşı özenle hazırlanıp da o günleri görecektik kadar yaşayamayan kadınları düşünmekten kendimi alıkoymuştum.

Şimdiyse üzerimde o kadının kıyafetlerini taşıyordum ve onun anıları bana musallat olmuştu. Benden uzun olduğunu biliyordum çünkü elbiseleri çıplak ayaklarımı örterek tozlu zeminde sürünüyordu. Muhtemelen bebek emzirdiği için göğüslerinin benimkilerden büyük olduğunu biliyordum. Kollarının benimkilerden kalın olduğunu biliyordum çünkü elbiselerin kolları bileklerimden sarkıyordu.

Fakat bu elbisenin içinde salmırken ne hayaller kurduğunu bilmiyordum. Hangi adam sıcacık elini onun beline dolayarak teninin ürpermesine ve gözlerini heyecanla kırıştırtmasına neden olmuştu?

Birden başım dönmeye başlamıştı. Tüm düşüncelerim zihnimde birbirine girmişti, bu soruların cevaplarını öğrenmeliydim. Üzerimde kadının kıyafetleriyle verandaya koştum, diz çöktüm ve aşağıdaki Lanetlileri incelemeye başladım. Kadımların kollarını, bellerini, saçlarını ve bileklerini tek tek inceliyordum.

Hangisi başını bu elbisenin içinden geçirmişti? Hangisi elleriyle bu elbiseye çekidüzen vermişti? Bebeği doğuran, çocukları büyüten ve artık benim yattığım yatakta uyuyan hangisiydi?

Tatminsiz bir açlık ve dürtüyle hareket eden Lanetlilerin sarkık ciltlerini ve ifadesiz yüzlerini birbirinden ayırt etmek neredeyse imkânsızdı.

Aralarındaki kadınların hiçbirini aradığım tipte değildi. Merdivenden koşarcasına inerek yatak odasının pencerelerinden teker teker dışarı baktım fakat anlamak çok zordu. Birbirlerine fazla yakınlardı; eve girme, Travis'e ve bana ulaşma arzusuyla birbirlerinin üzerine çıkıyor, tozu dumana katıyorlardı.

Fazla uzun olan eteğimi tutmaya zahmet etmeden aşağı kata koştum ve neler olduğunu anlamayan Travis'in şaşkın bakışları arasında uzun saplı mızraklardan birini kaptım. Mızrağı koridorun duvarlarına çarpa çarpa yukarı koştururken Travis'in ne söylediğini duyamamıştım. Pencereme doğru hızla ilerlerken arkamda sürüklediğim mızrağın sivri ve paslı ucu, eski ahşap zemini çiziyordu. Elbisenin dikişlerini zorlayarak pencere pervazından aşağıya sarktım ve mızrağı aşağıya doğru uzatabildiğim kadar uzattım. Mızrağın uzunluğu, ikinci kat penceresinden aşağıdaki kargaşaya yetişiyordu. Kadınların yüzlerini daha iyi görebilmek için Lanetlileri dürterek birbirlerinden uzaklaştırmaya başladım.

Bir türlü tatmin edemediğim bir açıklık, bastırılamaz bir susuzluk gibiydi: Bu evde kimin yaşadığını, kimin yerini aldığını bilmeliydim. Aşağıdakilerin hangisi bir eş ve anneydi? Yalnızca gözlerine bakarak, içlerinden hangisinin kendi evine, eski yaşamına geri dönmek için kapıyı zorladığını bulabileceğime neredeyse ikna olmuştum. Ondan çaldığım hayatına...

Travis dik merdivenleri tırmanmaktan nefes nefese kalmış bir halde odaya girdiğinde gözlerim yaşlarla dolu, elimdeki mızrakla cıldırılmış gibi Lanetlileri dürtüyordum.

Elini omzuma koydu fakat silkinerek uzaklaştırdım. Gözlerim kararmış bir halde hepsini teker teker ittiriyor, bir yandan da bağırıyordum: "Hangisi?! Hanginiz?!"

Sonunda Travis mızrağı elimden alarak beni pencerenin önünden çekti. Fakat o sırada kafamda başka olasılıklar, farklı fikirler dönmeye başlamıştı. "Belki de kaçmıştır," dedim. "Belki de evine geri dönememiştir ama kasabanın kapılarına ulaşmayı başarmıştır," dedim. "Belki o da Gabrielle gibidir."

Ellerimi yanaklarıma koymuş düşünürken bir anlığına her şey yerine oturmuş gibiydi. Belki de kaçmıştı, belki hepsi de dışarıda tek

başlarına bir kurtuluş yolu arıyorlardı. Belki onları bulacak, hatırlayacak ve yaşatacak olan kişi bendim. Zihnim kendi ürettikleriyle boğuşup dururken odayı arşınılıyordum. “Kapılara kadar gidebilirim,” dedim heyecanla. “Onu bulabilirim.”

Beni omuzlarımdan yakalayan Travis, “Kimi?” diye sordu yüksek ve sert bir sesle. “Kimi arıyorsun?”

Üzerimdeki elbiseyi işaret ederek, “Onu,” dedim.

“Neden bahsediyorsun, Mary? Anlamıyorum.” Beni tuttuğu için yürüyemiyordum fakat ayaklarım ahşap zemine vuruyor, ayak parmaklarım hareket edebilmek, isteğimi yerine getirmek arzusuyla yere batıyordu.

“Anlamıyor musun? Şu anda birisi bizim kasabamızda, evlerimizin birinde olabilir. Benim kıyafetlerimi bulup benim de onlardan birine dönüştüğümü, bir Lanetli olduğumu düşünebilir fakat değilim. Ben buradayım ve onlar bunu hiç bilemeyecekler.”

Travis’in elinden kurtularak yürümeye devam ettim. Bir elimi saçlarımmın arasına soktum, diğer elimi de rastgele sallayarak düşünmeye, kafamın içinde dönüp duran düşünceleri bir araya getirmeye çalıştım.

Geriye anlatılacak bir hikâye bırakmazsak kim olduğumuzun ne önemi kalırdı? O hikâyeleri anlatacak kimse kalmadığında ne olacaktı? Ya da onları dinleyecek? O zaman benim var olduğumu kim bilecekti? Ya sadece biz hayatta kaldıysak, bizim hikâyelerimizi kim öğrenecekti? Ve diğer herkesin hikâyelerine ne olacaktı? Onları kim hatırlayacaktı?

“Bizim kasabamızda hiç kimse yok, Mary,” dedi. “Daha önce burada yaşamış olan kadının ne önemi var ki? O artık burada değil. Sağ olarak kurtulduysa bile, onunla karşılaşmadık.”

Parmağımı şaklattım. “Haklısın,” dedim. Kafamdaki düşünceler bir şekilde netleşmişti. “Yoluna devam etmiş olmalı. Diğer patikadan gidip buradan uzaklaşmış olmalı.”

Travis başını iki yana salladı. “Mary.” Yürümeme engel olmak için yeniden kolumu tuttu. “Bu senin için neden bu kadar önemli, söyler misin lütfen? Neden şimdi, birdenbire bu kadar önemli bir konu haline geldi?”

Durdum ve gözlerine baktım. Gerçek olamayacak kadar güzel ve dingin gözlerine. “Çünkü onun bir zamanlar var olduğunu kimse bilmeyecek. Bu da demek oluyor ki benim varlığımı da kimse bilmeyecek.” Sesim fısıltıya dönüşmüştü. “Onlar bizim kasabamıza vardıklarında, benim varlığımı kim biliyor olacak?”

“Ben seni biliyorum, Mary.” Elini yanağıma koyarak parmağımı çeneme doğru kaydırdı. Gözlerimi kapadım. Yüksek sesle söyleyemediğim fakat kafamın içinde çınlayan kelimeleri yüzümden okumasını istemiyordum. *Bu yeterli değildi.*

Travis’in bana yetmeyeceğinden korkuyordum.

O beni göğsüne doğru çekerken, yutmaya çalıştığım hıçkırıklar boğazımı yakıyordu. “Ben seni biliyorum, Mary,” diye tekrar etti. Sesinin titreşimleri bedenime akıyordu. Dudakları kulağımdaydı ve sanki zihnimi okumuş gibi devam etti: “Benimle yaşadığın hayat sana yetmiyor mu, Mary?”

Başımı sallarken içimi bir boşluk kaplamıştı çünkü ona gerçeği söyleyemezdin. Her ne kadar zihnimi okuyarak beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtlamış olsa bile... Cevabımı zaten biliyor olsa bile... Çünkü hâlâ o boşluğu ve özlemi doldurabileceğini, yarın sabah onun kollarında uyandığımda bunun bana yeteceğini umut ediyordum.

▼ XXIV ▼

Zamanının çoğunu, Travis'in bacağı nedeniyle bana ulaşamayacağı üçüncü kattaki verandada geçirmeye başlamıştım. Ben ahşap verandanın kenarından ayaklarımı sarkıtarak aşağıdaki Lanetlilerin tepesinde otururken, Travis'in bütün gün aşağıda ne yaptığını bilmiyordum.

Sıcak ve kurak bir yaz geçiriyorduk ve akşamüstleri, hiç gelmeyeceğini bildiğim yağmurun yağmasını bekliyordum.

Yeniden kendi kıyafetlerimi giymeye başlamıştım. Evin hanımının elbiselerini düzgünce katlayıp sandığa yerleştirip sandığın kapağını kapamıştım. Verandaya çıkmak için tavan arasından geçerken, duvarın önüne yığılı sandıklara bakmamaya çalışsam da her seferinde gözüme takılıyorlardı. İçlerinde daha ne gibi hazinelerin saklı olduğunu merak ediyordum.

Yüksek sesle dile getirmemiş olsam da Travis'e bir daha böyle risklere girmeyeceğime söz vermiştim. İkimizi de tehlikeye sokacak bir şey yapmayacaktım. Bu küçük dünyamızda mutlu olmaya çalışacaktım. Yine de merakımı yenemiyor, o sandıkların neler barındırdığını düşünmeden edemiyordum.

Ve bir öğleden sonra sıkıntıdan patlamak üzereyken tavan arasına süzülerek sandıkları karıştırmaya başladım. Kıyafetleri bir kenara itmeden önce kısa bir süreliğine yumuşak kumaşlarına ve

parlak düğmelerine dokundum. Sandıklarda başka kıyafetler de vardı: kalın, kışlık parkalar, Gabrielle'inkine benzer yelekler; fakat bu yelekler yalnızca pastel renklerdeydi. Elimi üzerlerinde gezdirirken bu kıyafetleri kimin giymiş olabileceğini düşünmeye başlayınca kendimi onları kaldırmaya zorladım.

Bu kasabanın sakinlerini ve onların kayıp hikâyelerini düşünme riskine giremezdim.

Sandıkların bir tanesinin dibinde, yıpranmış deri ciltli birkaç kitap buldum. Kitapları nazıkçe saklandıkları yerden çıkarırken eskimiş ciltlerinin parçalanmış derileri döküldü. İlk kitabın kapağını açarak parmaklarımı sayfanın üzerinde gezdirdim. Sayfada kenarları sararmış bir bebek fotoğrafı vardı.

Hayatımda gördüğüm tek fotoğraf, yıllar önce kasabada çıkan yangında yok olan fotoğraftı ve fotoğrafların gerçek hayata ne kadar benzediğini görünce bir kez daha şaşkına döndüm. Fotoğrafın hayatın kısacık bir anını yakalayıp da benim gibi bir yabancıнын, üzerinde uzun uzun düşünmesi için sonsuza dek dondurduğunu görmek çok şaşırtıcıydı.

Dikkatlice sayfayı çevirince başka fotoğraflar da olduğunu gördüm. Birinde pencereden içeriye gün ışığının süzüldüğü küçük bir oda vardı. Bir başka fotoğrafta kirli sakallı genç bir adam yatağa uzanmış, yanında uyuyan bebeğin başını okşamak için nazıkçe elini kaldırmıştı. Bu, ilk fotoğraftaki bebektir.

Yüzüne mama bulaşmış, gülümseyerek masada oturan bir kız çocuğu.

Elleriyle masayı tutmuş, ürkek bir tavırla yürümeye çalışan kız çocuğu ile arkasında, düşecek olursa onu tutmak için ellerini açmış bekleyen ve yüzü görünmeyen bir adam.

Ve açık havada çekilmiş başka fotoğraflar... Sahnecikte sallanan kız çocuğu ve o havadayken onu kenardan izleyen bir kadın. Küçük,

ince mumlarla çevrelenmiş bir doğum günü pastasını üflemeye hazırlanan, atkuyruklu bir kız çocuğu.

Büyülenmiş bir halde, kız çocuğunun gelişimini izlemek için sayfaları gittikçe daha hızlı çeviriyordum.

Ta ki ıslak siyah saçları omuzlarına dağılmış genç kızlık fotoğrafına gelinceye kadar. Annesi arkasından sarılmıştı. Çevrelerini saran ve yumuşak beyaz köpükleriyle kırılmak üzere olan dalgalar fotoğrafta sonsuza kadar dondurulmuştu.

Bu, okyanustu. Tıpkı büyük büyük büyük büyükannemin çocukluk fotoğrafındaki gibi... O an nefesimi tuttum çünkü fotoğraftaki kız bana benziyordu. Ve annesi de annemi andırıyordu.

Bedenim titriyordu, boğazımda düğümlenen yaşlar nefesimi kesiyordu. Bu küçük kızın ben olamayacağımı bilmeme rağmen... Bacakları ve kolları ince uzundu. Annesiyse benimkinden kısa ve daha topluydu. Fakat bir dakikalığına, zihnim bu küçük farkları ayırt etmeden önce, annemle okyanusta olduğumuz düşüncesi içinde kaybolmuştum.

Kitabın geri kalan sayfalarına baktım fakat hepsi boştu. Bu, kitaptaki son fotoğraftı. Hiç tanımadığım bir kız. Geri Dönüş'ten önce yaşamış. Okyanusta, annesiyle birlikte güvenli bir hayat sürmüş.

Birden tavan arası üzerime üzerime gelmeye başlamıştı. Bu ev artık bana yetmiyordu. Bu yalnızlığı hiçbir zaman içime sindiremeyeceğimi biliyordum ve burada böylece oturup güvenli bir hayat yaşamanın bana yetmediğini, hâlâ okyanus özlemiyle yanıp tutuştuğumu fark ettim.

Bu gerçek içimi yakıyordu ve bunun gerçek olamayacağına kendimi inandırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Burada Travis'le mutlu olduğuma, güvenli bir hayatın ve aşkın her zaman istediğim şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

İçerideki hava ağırlaşmış, beni boğmaya başlamıştı. Yavaşça diğerlerinin platformuna bakan verandaya çıktım. Parlak ışık neredeyse gözlerimi kör edince ellerimle gözlerimi ovuşturdum.

Günün kalan yarısını diğerlerinin neler yaptığını izleyerek geçirdim. Bazen aralarından biri bana el sallamak için duruyor ve ben de karşılık veriyordum fakat genel olarak hayatlarına ben orada değilmişim, onları izlemiyormuşum gibi devam ediyorlardı.

Onların evi, bizimkinden daha basitti. Duvarları kaba ağaç kütüklerinden yapılmıştı ve pencerelerinde cam yoktu. Ağacın dallarının üzerinde uzanıyor, ağacın nerede bitip evin nerede başladığı ayırt edilemiyordu. Etrafı geniş bir verandayla çevrelenmişti. Geçitlerle ahşap platformlara ve çevredeki diğer ağaç evlere bağlanan bu veranda, kasabanın üzerinde başlı başına bir sistem oluşturunuyordu. Keyiflerinin yerinde olduğu açıktı çünkü onları yemek yerken ve eğlenirken görüyordum.

Yayılmak için yeterince yerleri olmasına rağmen bir arada kalmayı tercih ediyorlardı. Aynı çatı altında yaşamayı...

Mutlu bir aile olarak... Tıpkı fotoğraflardaki aile gibi.

Harry ve Jed bir gün verandaya bir masa çıkardılar. Artık yemeklerini dışarıda yiyorlardı ve ben de uzaktan kahkahalarını dinliyordum. Harry'nin, elini Cass'in beline attığını, Jacob'la da sanki kendi oğlumuş gibi daha fazla vakit geçirmeye başladığını görüyordum.

Lanetlilerin gürültüsü yüzünden onların dünyasına ait hiçbir şey duyamasam da benimkinden çok daha renkli, neşeli ve dolu olduğu açıktı. Bu da kendi evimin gözüme sessiz ve boş görünmesine neden oluyordu.

Sorun Travis'le konuşmamamız değildi çünkü konuşuyorduk. Ancak artık kelimelere ihtiyaç duymamaya başlamıştık. Diğerinin ne istediğini tek bir bakış veya bir düşünceden anlayabiliyorduk. Ve böylece bizim dünyamız sessizliğe bürünmüştü.

İkimiz de bu evden, bu hayattan çıkabilmenin en iyi yolunu belirlemeye çalışıyorduk. Diğerlerine nasıl ulaşabileceğimizi ve bu kasabadan nasıl kaçacağımızı düşünüyorduk. Patikada yürüme, bir sonraki kapıyı ve kasabayı, hatta okyanusu arama düşüncesi beni çoktan heyecanlandırmıştı bile.

Bir zamanlar bu evde yaşayan kadını aramak ve ona birinin onu hâlâ hatırladığını, yaşamının bir anlamı olduğunu söylemek...

Bir gün, sabahın ilerleyen saatlerinde, verandaya çıktım. Kızgın yaz güneşi verandanın ahşap zeminini çoktan ısıtmıştı ve Harry'nin platformun bana en yakın ucunda durduğunu gördüm. Selam vermek için el sallayınca ben de karşılık verdim. Sonra bana bir şey anlatmaya çabşırcasına parmaklarıyla havada bir daire çizdi.

Anlamadığımı göstermek için omuzlarımı kaldırdım. Sonra aynı daireyi bütün eliyle çizdi fakat hâlâ hiçbir şey anlamamıştım. Bir süre daha çabaladıktan sonra vazgeçti ve ellerini beline koydu. Sonra arkasını döndü ve başını çevirerek bir kez daha bana baktı. Ben de aynı şeyi yaptım ve gözlerimi ondan ayırmadan arkamı döndüm.

Başını iki yana salladı. Omuzlarının inip kalkışından güldüğünü anlamıştım. Sonunda arkası dönük halde bir kez daha el sallayarak diğerlerinin yanına gitti ve ben de her zamanki yerime oturdum, ayaklarımı aşağıya sarkıttım, incir reçeli kavanozunu açtım ve taze ekmeğe sürdüm.

Ayaklarımı salladığımda eteğim temiz havayla havalanıyordu. Kafamda evimizle tel örgüler arasındaki mesafeyi ölçüp biçiyordum. Verandam ile Harry'nin platformu arasındaki mesafeyi. Aramızdaki Lanetli kalabalığının yoğunluğunu. Okyanusu arama arzum gün geçtikçe daha da belirginleşiyordu ve kaçmanın yollarını arıyordum.

Fotoğraflarla dolu kitabı düşünmemeye çalışıyordum. Bu konunun da yeşil elbise meselesi gibi olduğunu, bizden önceki insanları ve onların hikâyelerini saplantı haline getirdiğimi düşünmesini istemediğim için Travis'e kitaptan bahsetmemiştim.

Acaba fotoğraftaki kız neler olacağını biliyor muydu? Dünyanın böylesine değişeceğini... Bir yanım, fotoğrafın Geri Dönüş'ten sonra çekildiğine, anne ve kızın hâlâ etraflarını saran dalgalarla korunduklarına inanmak istiyordu.

Ancak fotoğrafta gözlerinde korkudan eser yoktu ve hiç kimse Geri Dönüş'ten sonra korkmadan yaşayamazdı. Bu, her zaman insanın içine işleyen, ona ihtiyaç duyan ve yalvaran ölümün korkusuydu.

Kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırmak için kasabayı gözlemlemeye koyuldum. Kasabanın sokaklarında gezinmenin, kasabada hayat varken buranın nasıl bir yer olduğunu düşündüm. Evimiz, bu sokağın sonunu neredeyse kaplıyordu. İki tarafında küçük fakat derli toplu görünen evler uzanıyordu. Biraz uzakta, ilk gün gördüğüm dükkânları, rüzgârdan sallanan fakat sağlam kalmış satılık kıyafet, yiyecek, çeşit çeşit hizmet tabelalarını görebiliyordum. Bu benim için garip bir manzaraydı çünkü bizim kasabamızda her şeyi Rahibeler sağlar ve ticarete gerek duyulmazdı.

Ancak ne kadar baksam da Tanrı'yla ilgili hiçbir işaret göremiyordum. Onun yerine, evlerden ve dükkânlardan Lanetliler çıkıyordu. Bütün manzara anlaşılamayacak kadar gerçek dışıydı, ben de dikkatimi yeniden Harry, Jed, Cass ve Jacob'a çevirdim.

Güneş yüzüme tamamen vuracak kadar yükseldiğinde susadım ve içeri girmek için ayağa kalktım. Ahşap kapıya saplanmış oku o anda gördüm. Küçük bir kâğıt parçası okun sapına sicimle sıkıca bağlanmıştı.

Reçelden yapış yapış olmuş parmaklarımla kâğıdı okun sapından çıkarıp açtım. Harry'nin küçük, kıvrımlı harflerini hemen tanıdım.

Notta, “İletişim, nihayet.” yazıyordu ve kendimi tutamayarak kıkırdadım. Evin cephesine saplanmış ve yetişemeyeceğim kadar uzakta olan diğer okları görünce kıkırdamalarım kahkahalara dönüştü. Her birinin sapında birer kâğıt vardı. Sadece bu duvara en az on tane ok saplanmıştı.

Sonra verandanın parmaklıklarından aşağıya bakınca birkaç Lanetli’nin, çeşitli bölgelerine saplanmış, uçlarında kâğıtlar olan oklarla gezdiklerini gördüm. Artık öylesine katılarak gülüyordum ki, ellerimi dizlerimin üzerine koymak zorunda kalmıştım ve attığım kahkahalarla tüm bedenim sarsılıyordu.

Harry’ye bakınmak için arkama döndüm ve işte orada, yüzünde büyük bir gülümsemeyle platformun kenarında duruyordu. Sabahki hareketleriyle arkama bakmamı işaret ettiğini şimdi anlıyordum. Yeniden kıkırdamaya başladım.

Kendisiyle gurur duyduğunu buradan bile görebiliyordum. Garip de olsa, nihayet bir çeşit iletişim yolu bulduğu için gururluydu.

El sallayarak elimdeki kâğıdı göğsüme bastırdım. Başlarda daha uzun notlar yazmış ve oklar hedefi şaşırdıkça notlar da kısalmış olabilir mi, diye merak ettim. Aşağıdaki Lanetlilerin kaçının bedenlerinde kaçma planları taşıdığını merak ediyordum.

Yazma sırası bende olduğundan eve girdim, merdivenleri inip koşarak mutfığa gittim. Travis kilerde kavanozları sayıyor ve elindeki hesap defterine notlar alıyordu.

“İletişim kurduk!” dedim elimdeki kâğıdı ona doğru sallayarak.

Heyecandan ne demek istediğimi tam anlatamadığımdan olsa gerek, Travis kaşlarını kaldırdı fakat sonra yüzümdeki sırıtışa gülerek notu elimden alıp okudu.

“Harry’den geldi,” dedim. “Bir oka bağlayıp evimize atmış. Birkaç tanesi hedefini şaşırmış,” diye açıkladım. “Aslında oldukça fazlası... Sanırım kasabadaki en kötü nişancıyla nişanlanmışım!”

Ne söylediğimi kelimeler ağzımdan çıkana kadar fark etmemiştim: *Nişanlanmak*. Her harfi suyun üzerine çıkan yağ gibi havada kalmıştı. Sanki hâlâ var olan bir söz gibi... Travis'le göz göze geldiğimde gördüğüm şey sanırım hüzündü. *Şu anda Travis'le* nasıl bir balonun içinde olursak olalım, Harry'yle benim bir geçmişimin, bir bağımın olduğunun farkındalığıydı.

"Travis," dedim, onu rahatlatmak, durumu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilemeyerek.

"Ne cevap yazacaksın?" dedi sessizliği doldurmak için. Elindeki notu bana verdi ve arkasını dönerek kavanozları saymaya devam etti.

"Bilmiyorum," dedim. Bu doğruduydu. Bir tarafım ona her şeyi yazmak istiyordu. Küçüklüğümüzde paylaştığımız dostluğu, Birleşme gecemizi ve bir zamanlar ne kadar yakın olduğumuzu, saldırıdan önce karı koca olmak üzere olduğumuzu hatırlayan yanım.

Birden, kendimi ne kadar yalnız hissettiğime şaşırdım.

Travis'in önünde böyle bir düşünceye kapılmam çok korkunçtu. Sadece düşüncesi bile kalbimi hızlandıran, parmaklarımı karıncalandıran Travis'in... Uyurken nefesini dinlediğim, kalbi hayatımın tek müziği olan Travis'in...

Notu bıraktım ve hafif bir hışırtıyla yere düştü. Travis notu yerden almak için döndü ve hafifçe eğildiği sırada onu durdurdum. Ben de eğildim ve göz göze geldik. Onunla olabilme özgürlüğünü ilk kez tattığım zamanları anımsayarak parmağımı yüz hatlarında gezdirdim.

Yakınlığının onu etkilediğinin farkındaydım. Soluklarının sesinden, havanın boğazından geçişinden, hafifçe dudaklarını aralayışından bunu anlayabiliyordum. Şimdi beni bir ihtiras bulutunun ardından gördüğü, gözlerini kırıştırmamasından belliydi.

Yüzümü kendine doğru çekti, dudakları dudaklarıma dokundu ve başımı omzuna yasladı. Bana sıkıca sarıldığında bana ne kadar

ihtiyacı olduğunu anladım. Ona doğru sokuldum. Parmaklarım saçlarımın arasında gezdirdi.

Gözlerimi kapadım çünkü bir yanımla kendimi hâlâ yalnız ve kaybolmuş hissediyordum. Bir tarafım bütün bu olanların nasıl bir gelecekle sonuçlanacağını, bugünlerden nasıl bir mutluluk çıkarabileceğimizi bilmiyordu. Eğer hayatta kalan son insanlarsak nasıl bir geleceğimiz olabilir? Dünyayı yeniden kurabilmek için hayatta kalmak, varlığımızı sürdürmek zorunda olmanın yükünü taşıyorsak...

Üzerime ağır bir sorumluluk duygusu çökmüştü. Harry'ye verdiğim ve törenleri tamamlamamış olsak da bizi hâlâ bir şekilde bağlayan sözlerin, Travis'in, Argos'un sorumluluğu... Tüm bunların ağırlığı ve başarısızlık korkusuyla nefesim kesilmişti.

Travis'in kolları arasından sıyrıldım ve gözlerinde var olduğunu bildiğim soruları görmemek için arkama bakmadım. O da beni durdurmak için hiçbir şey söylememişti.

Sonra kâğıt bulmak için tüm evi aradım. Bulduğum birkaç parça kâğıdı yukarıdaki yatak odalarından birine taşıırken parmaklarım titriyordu.

Boş sayfaya bakarken zihnim kelimelerle doluydu fakat hangilerini kullanmak istediğimi bilemiyordum. İçimde kopan fırtınayı yansıtabilecek kelimeleri seçemedim... Böylece işe, Harry'ye söylemiş olmayı dilediğim her şeyi yazmakla başladım. Ve sonra da Travis'e. Ve Jed ve Cass'e. Anneme, babama, geleceğime... Her şeyi yazıyor, mürekkebin dağılmaması için özen göstermeksizin sıkışık ve telaşlı kelimelerle sayfaları dolduruyordum.

Yazmayı bitirdiğimde kâğıtlarımla birlikte tavan arasına çıktım ve sırtımı duvara verip oturdum. Ayaklarımın dibinde bir kutu ok duruyordu. Titreyen ve mürekkep bulaşmış parmaklarımla tüm sayfaları tek tek oklara sardım, dikiş kutusundan bulduğum iple bağladım.

Ne söylediğimi kelimeler ağzımdan çıkana kadar fark etmemiştim: *Nişanlanmak*. Her harfi suyun üzerine çıkan yağ gibi havada kalmıştı. Sanki hâlâ var olan bir söz gibi... Travis'le göz göze geldiğimde gördüğüm *şey* sanırım hüzündü. *Şu anda Travis'le* nasıl bir balonun içinde olursak olalım, Harry'yle benim bir geçmişimin, bir bağımın olduğunun farkındalığıydı.

"Travis," dedim, onu rahatlatmak, durumu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilemeyerek.

"Ne cevap yazacaksın?" dedi sessizliği doldurmak için. Elindeki notu bana verdi ve arkasını dönerek kavanozları saymaya devam etti.

"Bilmiyorum," dedim. Bu doğruydı. Bir tarafım ona her şeyi yazmak istiyordu. Küçüklüğümüzde paylaştığımız dostluğu, Birleşme gecemizi ve bir zamanlar ne kadar yakın olduğumuzu, saldırıdan önce karı koca olmak üzere olduğumuzu hatırlayan yanım.

Birden, kendimi ne kadar yalnız hissettiğime şaşırdım.

Travis'in önünde böyle bir düşünceye kapılmam çok korkunçtu. Sadece düşüncesi bile kalbimi hızlandıran, parmaklarımı karıncalandıran Travis'in... Uyurken nefesini dinlediğim, kalbi hayatımın tek müziği olan Travis'in...

Notu bıraktım ve hafif bir hışırtıyla yere düştü. Travis notu yerden almak için döndü ve hafifçe eğildiği sırada onu durdurdum. Ben de eğildim ve göz göze geldik. Onunla olabilme özgürlüğünü ilk kez tattığım zamanları anımsayarak parmağımı yüz hatlarında gezdirdim.

Yakınlığının onu etkilediğinin farkındaydım. Soluklarının sesinden, havanın boğazından geçişinden, hafifçe dudaklarını aralayışından bunu anlayabiliyordum. Şimdi beni bir ihtiras bulutunun ardından gördüğü, gözlerini kırptırmasından belliydi.

Yüzümü kendine doğru çekti, dudakları dudaklarım dokundu ve başımı omzuna yasladı. Bana sıkıca sarıldığında bana ne kadar

ihtiyacı olduğunu anladım. Ona doğru sokuldum. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

Gözlerimi kapadım çünkü bir yanımla kendimi hâlâ yalnız ve kaybolmuş hissediyordum. Bir tarafım bütün bu olanların nasıl bir gelecekle sonuçlanacağını, bugünlerden nasıl bir mutluluk çıkarabileceğimizi bilmiyordu. Eğer hayatta kalan son insanlarsak nasıl bir geleceğimiz olabilirdi? Dünyayı yeniden kurabilmek için hayatta kalmak, varlığımızı sürdürmek zorunda olmanın yükünü taşıyorsak...

Üzerime ağır bir sorumluluk duygusu çökmüştü. Harry'ye verdiğim ve törenleri tamamlamamış olsak da bizi hâlâ bir şekilde bağlayan sözlerin, Travis'in, Argos'un sorumluluğu... Tüm bunların ağırlığı ve başarısızlık korkusuyla nefesim kesilmişti.

Travis'in kolları arasından sıyrıldım ve gözlerinde var olduğunu bildiğim soruları görmemek için arkama bakmadım. O da beni durdurmak için hiçbir şey söylememişti.

Sonra kâğıt bulmak için tüm evi aradım. Bulduğum birkaç parça kâğıdı yukarıdaki yatak odalarından birine taşırken parmaklarım titriyordu.

Boş sayfaya bakarken zihnim kelimelerle doluydu fakat hangilerini kullanmak istediğimi bilemiyordum. İçimde kopan fırtınayı yansıtabilecek kelimeleri seçemedim... Böylece işe, Harry'ye söylemiş olmayı dilediğim her şeyi yazmakla başladım. Ve sonra da Travis'e. Ve Jed ve Cass'e. Anneme, babama, geleceğime... Her şeyi yazıyor, mürekkebin dağılması için özen göstermeksizin sıkışık ve telaşlı kelimelerle sayfaları dolduruyordum.

Yazmayı bitirdiğimde kâğıtlarımla birlikte tavan arasına çıktım ve sırtımı duvara verip oturdum. Ayaklarımın dibinde bir kutu ok duruyordu. Titreyen ve mürekkep bulaşmış parmaklarımla tüm sayfaları tek tek oklara sardım, dikiş kutusundan bulduğum iple bağladım.

Sonra da verandaya çıktım ve nişan aldım. Kasabamızdaki çocukların hepsi silah kullanmayı bilirdi ve buna tatar yayı da dâhildi. Parmağımı okun sapından aşağıya doğru sürerek oku yaya yerleştirirken silaha aşına olduğumu hissetmiştim. Kâğıt ve ipin okun yönünü nasıl etkileyeceğini, okun istediğim yere gidip gitmeyeceğini merak ettim.

Oku yaya yerleştirdim, sert bir çekişle yay kirişi yerine oturdu ve oku serbest bıraktı. Okun havada yön değiştirerek Lanetli bir kadının kafatasına saplandığım gördüm.

Kadın düştü ve bir daha kalkmadı. Başka bir mektubu sardığım başka bir ok aldım ve onu da fırlattım. Tekrar tekrar atarak tüm hikâyemi, etrafımızı saran Lanetlilerin kafalarına sapladım. Yine de gelmeye devam ediyorlardı. Açlıkları onlara güç veriyor, gerçekten ölmüş olan türdeşlerinin bedenlerini umursamadan ezip geçiyorlardı.

Sonunda, geriye tek bir okum kaldığında yirmi Lanetli devirmiştim. Yine de fark eden bir şey olmamıştı. Hiçbir kayıpları yoktu. Başarımı gösteren hiçbir işaret yoktu.

Son mektubun sarılı olduğu oku da fırlattım. Dümdüz ilerledi ve küçük çaplı av partimi platformun kenarından izleyen Harry'nin ayaklarının dibindeki tahtaya saplandı.

Eğilerek kâğıdı okun sapından aldı, oku olduğu yerde bıraktı ve notu açıp okudu. Ona iyi olduğumuzu yazmış ve onların da iyi olup olmadıklarını sormuştum. Ve bir kaçış planı yapıp yapmadıklarını.

Cevabını bekliyordum.

▼ XXV ▼

“Kapıyı kırmak üzereler,” dedi Travis içeri girdiğimde. Evin salonundaki büyük, boş masada oturmuş, kapıya doğru bakıyordu. Argos yanında oturuyor, Travis de dalgın dalgın onun kulaklarını kaşıyordu. Lanetlilerin kapıyı tırmaladıklarını ikimiz de duyuyorduk. Ses hiç kesilmiyordu.

“Kapının dayanacağını söylemiştin,” dedim. Onu suçlamak istemiyordum fakat içimdeki aldatılmışlık duygusuna engel olamıyordum. Sanki Travis beni koruyacağına söz vermiş de şimdi vazgeçiyormuş gibiydi.

“Dayanmayacağını ikimiz de biliyorduk,” dediğinde sadece kapıyı ve diğer savunma mekanizmalarımızı kastettiğinden emin olamadım.

“Kapının dayanamayacağını nereden biliyorsun?” diye sordum yumuşak bir ses tonuyla. Kapıya doğru yürüyüp elimi beni dış dünyadan ayıran ahşap kirişlere dayadım. Sağlam gibiydiler fakat suntaların gerildiğini ve kirişlerin ne kadar büyük bir basınç altında kaldığını hissedebiliyordum.

“Bunu duyabiliyorum. Ahşap, ağırlıklarının altında çatırıyor. Burada tek başıma kaldığımda duyduğum tek ses bu.”

Sitemi karşısında başımı önüme eğdim.

“Buradan kaçmanın yollarını düşünüyordum,” dedim. “Fakat işe yarayacak bir plan yapamadım.”

“Hımm,” demekle yetindi.

Parmağımı ahşaptaki geniş bir çatlağın üzerinde gezdirdim. “Tek tek karşıya geçmek sorun değil. Sorun olan...” Uzun bir süre tereddüt ettim.

“Bacağım,” diyerek cümlemi tamamladı Travis.

Başımı salladım. “Ve köpek,” diye ekledim.

Travis, Argos’un başını okşarken daha çok bir iç çekişe benzer bir sesle güldü. Argos karşılık olarak başını Travis’in bacağına yasladı ve mutlulukla gözlerini kapadı. Sadık bir dosttu.

Ellerim arkamda, kapıya dayanarak Travis ve Argos’a döndüm. “Seni bırakmayacağım,” dedim.

“Biliyorum,” dedi Travis.

“Bana pek inanmıyor gibisin,” dedim.

“Biliyorum,” diye cevap verdi. “Ama inanıyorum.”

“Bu işten kurtulmanın bir yolunu bulacağız.”

Onu kendime inandırabilme ihtiyacıyla yanına giderek ellerini tutmak üzereyken, “Ya sonra? Ondan sonra ne olacak?” dedi.

“Sonra bir şekilde bu kasabadan çıkacağız ve patikayı takip ederek dışarıdaki dünyayı bulacağız,” dedim aceleyle. “Her zaman konuştuğumuz gibi...”

“Senin her zaman anlattığın gibi,” diye sözümü kesti. Gözlerime bakmıyordu.

Aynı boşluk yeniden içimi doldurmaya başlarken yutkundum. Kalbim göğsümün içinde çırpınıyordu; nefesim sıklaşmıştı. Kapıya yaslandım.

“Travis, anlamıyorum. Bunu tepede bulduğumuz günden beri konuşuyoruz. Sen Katedral’deyken sana okyanustan bahsettiğim günlerden beri ve...” Bacağını işaret ettim ve elini eskiden yarasının olduğu yere götürdü.

“Çünkü bunun seni mutlu edeceğini ümit etmiştim,” dedi. “O tepede nihayet öpüşebildiğimizde, seni dünyadaki her şeyden çok istemiştim. Kasabadan, ağabeyimin dostluğundan ya da nişanlımdan çok daha fazla...” *Nişanlım* kelimesi sanki dilini yakmış gibi yüzünü buruşturmuştu.

“Seni hâlâ dünyadaki her şeyden çok istiyorum,” diye fısıldadı. “Senin için yine her şeyi tehlikeye atardım.”

Dirseklerini masanın üzerine dayayarak başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Yanı başındaki Argos, yeni sahibinin bu çıkışından rahatsız olmuş, ortamdaki ani değişikliğin yarattığı güvensizlik hissinden huzursuzlanarak inlemeye başlamıştı.

“Neden beni almaya gelmedin o halde?” dedim zor duyulabilen bir sesle. Yumruklarımı sıkımsıttım. Benim için gelmemesinin verdiği kızgınlık, öfke ve utanç, içimde bir çığ gibi büyüyordu.

Uzun bir süre konuşmadı. Ve sonra, “Bacağımı nasıl kırdığımı bile bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu. Başımı salladım. Bana bunu hiç anlatmamıştı ve ben de nasıl olsa zamanı geldiğinde anlatır, diye düşünerek hiç sormamıştım.

Ellerinin arasındaki başını kaldırmadan konuşmaya devam etti. “Kule yüzünden oldu. Kasabadaki eski gözetleme kulesi yüzünden. Oraya tırmanır, tellerin ötesindeki Orman’a bakar ve dünyada başka neler olabileceğini düşürdüm. Bir zamanlar her şeyin harika olduğu bir evrende nasıl olup da geriye yalnızca bizim kasabamızın kaldığını düşünürdüm. Nasıl yalnızca bizler kalmış olabilirdik? İnsanlığın devamı için Tanrı’nın güvendiği kişiler olmayı nasıl başarmıştık?”

Başını kaldırıp bana baktı. “Biz Nuh değiliz. Musa değiliz. Bizler peygamber değiliz. O halde neden biz?”

“Böylece Rahibelerin bize bu fikri neden aşıladıklarını düşünmeye başladım. Neden tellerin dünyanın sonu olduğunu söylemişlerdi? Bu düşüncelerle kuleye tırmandım çünkü bir kaçış planı yapacaktım.”

Yeniden kasabada, o kulenin tepesinde olduğunu hayal ediyormuşçasma gözleri dalmıştı. Sanki o eski manzaralara bakıyor, rüzgârın kulaklarım okşadığını hissediyordu.

“Çocukken Cass’ın bana senin hikâyelerini anlattığını biliyor muydun? Sana gülerdi. Ama kötü anlamda değil; o eski, her şeye gülen Cass gibi...” Şu anki hayatımızı vurgulamak için başıyla çevresini işaret etti.

Başımı iki yana salladım. “Cass’ın hikâyelerimi hiç sevmediğini düşünürdüm. Hiçbirini hatırlamadığımı sanırdım.”

“Ah hatırlıyordu, senden yeni hikâyeleri varsa anlatsın diye her seferinde ona dil dökerdim.”

“Neden bana sormuyordun öyleyse?” diye fısıldadım.

“Çünkü sen Harry’ye aittin,” diye cevap verdi.

“Her zaman değil.”

“Evet, her zaman,” dedi. “Harry’nin gözünde hep öyleydin,” diye ekledi yumuşak bir sesle.

Kapının önünde bir ileri bir geri yürümeye ve sonra da alanımı biraz daha genişleterek tüm odayı arşınlamaya başladım. “Hikâyelerimle neden ilgileniyordun?” diye sordum sonunda.

“Çünkü sen de biliyordun; dışarıda bir dünya olduğunu sen de biliyordun. Tellerin ötesinde...”

“Yani?”

“Yani o inanca ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan...” Omuzlarını silkti. “O güvendi.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedim.

Ellerini masanın üzerine vurarak Argos’u da, beni de yerimizden sıçrattı. “O gün kuleye tırmanmamın nedeni Orman’a veda etmekte. Tüm hayallerimden vazgeçerek seçtiğim hayatı kabullenmekte. Tellerin ötesindeki dünyayı unutmaktı. Seni unutmak...”

Durdum. "Peki, ne oldu?"

"Zemin buzluysa ve ben de dikkatsizdim. Seni, okyanusla ilgili hikâyelerini ve o hikâyelere olan güçlü inancını düşünüyordum." Elini yeniden Argos'un başına götürdü. Ve yüzüme bakmadan ekledi: "Ayağım kaydı."

Kendimi oracıktaki sandalyenin üzerine bıraktım. "Hiç bilmiyordum."

Argos'tan gözlerini ayırmadan başını salladı. "İlk başta, ayağım kırıldığında, acıdan öyle gözüm dönmüştü ki, daha fazlasını istediğim için Tanrı'nın beni cezalandırdığını düşündüm. Yaptığım seçimlerden mutsuz olduğum için. Orman'ın ötesinde bir hayat olduğunu hayal etmeye cüret ettiğim için."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. "O anda her şeyden vazgeçmeye hazırdım. Tanrı'nın yolu her neyse, o yoldan gitmeye hazırdım. Fakat sonra sen her gece odama geldin. Okyanusu anlatarak beni acımdan çekip çıkardın ve artık neye inanacağımı bilmiyordum. Aklım mı çeliniyordu yoksa biri bana doğru yolu mu göstermeye çalışıyordu, bilmiyordum."

Eliyle yüzünü sildi. "Şunu bilmelisin ki Harry seni her zaman sevdi. Senin için her şeyi göze alırdı."

"Bunun yeterli olduğundan emin değilim," dedim.

Sanki gülmek üzereymiş gibi dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "İkimizden birinin sana yeteceğinden emin değilim, Mary," dedi.

Yanıldığını söylememi umduğunu biliyordum. Bunu nefesini tutuşundan, onu düzeltmemi bekleyişinden anlayabiliyordum.

Ancak beklediğini yapmak yerine, başımı çevirerek dünyamıza girmeye çalışmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyecek, bizi de kendilerine dönüştürmeden rahatlayamayacak olan Lanetlilerin ağırhğı altında esneyen kapiya, yongalara ve çatlaklara baktım.

Tüm bedenim ürperince elimi bacağıma vurarak beni rahatlatması için Argos'u yanıma çağırdım ama Travis'in yanından kıınıldamadı. Başımı Travis'in kucagından kaldırmadan kocaman açtığı gözleriyle bana baktı.

Tek hatırladığım, bekleyişimdi. Her nefes alışımnda, kalbimin her çarpışında Travis'in beni almaya gelmesi için beklemiştim. "Keşke bilebilseydim, Travis," dedim. "Keşke anlayabilseydim."

"Biliyorum," dedi çünkü gerçekten biliyordu. Benim arzularımı benden daha iyi biliyordu.

Sonra, annemi düşündüm. Okyanusun hikâyelerini dinleyerek büyüyen, o hikâyeleri bana anlatan fakat hiçbir zaman okyanusun peşinden gitmeye kalkışmamış olan annemi... O da bu hikâyelere inanmıştı. Bunu hikâyeleri bana anlatırkenki tutkusundan, Geri Dönüş'ten önceki hayattan bahsederken sesinin titreyişinden, atalarımızın dalgalar arasında çekilmiş fotoğraflarını bağrına basışından anlayabiliyordum.

Ve ben ona kasabayı neden hiç terk etmediğini sormamıştım. Neden okyanusu aramaya gitmediğini... O muhteşem anılarla ne yapılabileceğini söylemeden neden yalnızca bu muhteşem anıların nesilden nesle geçmesi için uğraştığını...

Şimdi düşünüyordum da acaba bizim için mi gitmemişti; Jed ve benim için. Fakat yüreğimin derinliklerinde bunun doğru olmadığını biliyordum. Okyanusu aramaya, babam yüzünden gitmemişti çünkü babam onun için yeterliydi. Tüm yaşamı boyunca tel örgülerin ardına sıkışıp kalması için yeterli bir sebepti.

Ta ki babam da dışarıdakilerden biri oluncaya kadar... Sadece o zaman kasabayı terk edebilmiş, bu riski ancak o zaman göze alabilmişti. Sevdığı adama karşı bitmek bilmeyen bir açlık içinde Orman'da gezinmeye gönüllü olmuştu.

Fakat okyanus için değil.

“Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadım sorumun cevabından korkarak. Ev, dışarıdaki Lanetlilerin gücüyle sarsılmaya başlamıştı. Yeniden kapıya gidip ağırlığım onları uzak tutabilecekmiş gibi kapıya yaslandım.

“Bir çıkış yolu bulacağız,” dedi. “Yolumuza devam edeceğiz.”

Başımı salladım ve bir süre sessizce bekledik. Birbirimize bakıyor fakat birbirimizi görmüyorduk. İkimiz de kendi düşüncelerimizin ve kendi dünyalarımızın içinde kaybolmuştuk.

“Oradakilerin bizden haberi var mıdır sence?” diye sordum sonunda. Yüzündeki boş ifadeyi görünce devam ettim. “Harry ve diğerlerinden bahsetmiyorum. Dışarıdan, tellerin ötesinden, patikanın ilerisinden bahsediyorum.” Elimle, çatırdayan pencereleri işaret ettim.

Travis omuz silkti. “Sanırım bunu hiç düşünmedim. Kulenin tepesindeyken oraya nasıl gidebileceğime öyle kafa yordum ki, bizim kasabamıza ulaşmak isteyen insanlar da olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Travis’in sözlerini düşünürken, yaslandığım ahşap kapıya parmaklarımla hafifçe vuruyordum. “Sence Gabrielle bizi mi bulmaya çalışıyordu? Orada olduğumuzu biliyor muydu? Yoksa bizim gibi kendini patıkaya bırakarak kasabamıza şans eseri gelmiş olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Belki bu kasaba saldırıya uğrayınca kaçmıştır, tıpkı bizim yaptığımız gibi.”

Başımı hafifçe kaldırarak kapıya dayadım ve gözlerimi tavana diktim. Karda Gabrielle’in ayak izlerini bulduğum geceyi düşündüm. “Önceleri, onun kasabasını isteyerek terk ettiğini, benim gösteremediğim cesareti onun gösterdiğini düşünmüştüm. Katedral’deyken, gecenin sessizliğinde onun ayak izlerini takip etmeyi planlardım; pencereden gizlice kaçarak onun kasabasını bulana kadar patıkada yürümeyi.”

Gözlerimin dolduğunu fark ettim ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülürken biraz utandığımı hissettim. “Herkes beni kollarını

açarak karşılayacaktı. Onlara okyanusun nerede olduğunu soracaktım ve onlar da bana yolu göstereceklerdi. Rahibe Kardeşliği'nden, Lanetlilerden, tüm kurallardan, emirlerden ve yeminlerden kurtulacaktım." O anda bile bu hayali tüm netliğiyle gözümde canlandırabiliyordum; bana sarıldıklarını hissedebiliyordum. Havadaki tuzu tadabiliyordum.

"Kaçabilirdim," diye fısıldadım. "Fakat sonra, buraya geldiğimizde durumu anladım." O eski kırgınlığım geri dönerken başımı hafifçe kapıya vurdum. "Kendi kasabasını, saldırıya uğradığı için terk etmişti. O ne bir kahraman ne de bir kaşifti. Benden bir farkı yoktu; evinden ayrılmak zorunda kalmış, korkmuş ve çaresiz kalmıştı."

Dudağımı ısırarak ekledim: "Kasabamız saldırıya uğramasaydı, oradan ayrılmaya kalkışır mıydım, diye düşünüyorum. Yoksa kasabada kalıp hayatımı sonsuza kadar seni bekleyerek mi geçirirdim?"

Travis beni seyreliyordu. Karşı çıkmasını, yanıldığımı söylemesini bekliyordum fakat o sırada garip bir ses duydum. Travis de aynı sesi duymuştu; ikimiz de sesin nereden geldiğini anlayabilmek için etrafa bakındık.

Çatırdama sesi öyle tizleşti ki, bir noktadan sonra duyamaz oldum ve ardından bir parçalanma sesi geldi. Argos havlamaya başladı ve ellerimi dayadığım kapıyı sarsıldığını hissettim.

Travis hemen yanıma geldi. Beni merdivenlere doğru çekti. Argos her zaman arkamızda olduğunu ve bizi koruduğunu gösterircesine etrafımızda dönüyor, bizi yukarıya yönlendirmeye çalışıyordu. Merdivenlerin yarısına vardığımızda öyle bir gürültü koptu ki, ellerimle kulaklarımı kapadım. Hızla yukarıya koşan Argos'un yere vuran pati seslerini duyabiliyordum.

İniltiler evin duvarlarından yankılanıyordu. Ardından yine gürültüler, çatırtılar ve yerde sürüklenen mobilyaların sesleri geldi.

Lanetliler hemen arkamızdaydılar.

▼ XXVI ▼

Merdivenlerin kalan yarısını çıkarken Travis'i arkasından itiyor, bir yandan da evin içine akın eden Lanetlilere bakıyordum. Kapıyı tutan tahta paramparça olmuştu; hatta yarısı ortalarda yoktu. Lanetliler de bir yaradan sızan kan gibi kapının aralığından içeriye akın ediyorlardı.

Kafamın içinde binlerce düşünce dönüyordu. Onları nasıl durduracaktık? Onlarla nasıl savaşacaktık? Nereye gidecektik? Nasıl saklanacaktık? Nasıl kurtulacaktık? Travis'in bacağı, Argos, merdiven ve tavan arası...

Travis koridorda tökezliyor, ağır ağır ilerliyor ve yaralı bacağına kullanarak koşmaya çalışıyordu. "Çarşaf!" dedim. "Çarşafı al!"

Hiç sorgulamadan en yakındaki yatak odasına saptı. Ben de başka bir yatak odasına koşarak yatağın üzerindeki şilteyi çektim. Çok ağır olduğu için şilteyi kapıdan çıkarmak birkaç dakikamı aldı. Koridora çıkar çıkmaz Lanetlileri yavaşlatabilmek için şilteyi merdivenlerden aşağıya attım.

Ancak eninde sonunda yukarıya çıkmayı başaracaklardı. Şilteyi devirene kadar arkasında birikerek baskı oluşturacaklardı ve sonunda tuhaf bedenleri merdivenlerin üzerinde üst üste yığılacaktı. Sonra da birbirlerini iterek yukarıya ulaşacaklar ve yeniden peşimize düşeceklerdi.

Koridorda Travis'in yanına koşarak elindeki çarşafı aldım. Bir tanesini hâlâ hırlayan, ağlayan ve titreyen Argos'un üzerine attım. Onu yatıştırmada vakit kaybetmeden çarşafın uçlarını birleştirerek Argos'u hapsetim. Çarşafın içinde tırnak ve dişlerden oluşan ve durmadan kıprıdayan bir top haline gelmişti.

Çarşafı omzumun üzerine atarak tavan arasının merdivenini tırmandım ve löpeği yere bıraktım. Ensesindeki tüyleri diken diken olmuş bir halde çarşafın içinden fırlayıp bir köşeye sindi. Gözlerini kocaman açmış, kulaklarını iki yana yapıştırmıştı.

Travis aşağıda, merdivenin önünde duruyordu. Sanki zaman daralmış, o anı durmuştu ve ilerlediğinin tek kanıtı kalp atışlarımdı. Şiltenin etrafında toplanan ve koridora ulaşan Lanetlilerin sesini duyabiliyordun. Yavaş yavaş Travis'e, merdivene yaklaşıyorlardı.

Travis tel elini basamakların birine koymuştu fakat parmakları basamağı kavramıyordu. Arkasına döndü ve yaklaşmakta olan Lanetlilere baktı.

Aşağıya inip ona yardım etmek için ayaklarımı sarkıttım. Kesin bir tavırla başını iki yana salladı.

Ne yapacağımı bilemeyerek duvara asılı silahlara doğru koştum ve keskin, çiflıbaşı, uzun saplı baltalardan birini kaptım. Yeniden tavan arasına çıkan kapağa koşup baltayı Travis'e uzattım.

Bana baktı. Eli artık basamağın üzerinde değildi. Gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu unutmuştum. Göz bebeğinin kenarlarındaki açık kahverengi çerçeveleri. Sol kaşının altında gizli yara izini...

Bir bakışla bana kendimi nasıl bir bütün gibi hissettirdiğini unutmuştum.

Beni durdurmasma fırsat vermeden, merdivenden inmek yerine aşağıya atladım. Travis'in tam yanına, tek dizimin üzerine düştüm.

Baltayı Travis'in elinden kaparak Lanetlilere doğru döndüm. "Yukarıya çıkıncak için bir yol bulmalısın. Çabuk ol!" diye bağırdım

Travis'e. Karşı çıkacağını hissettiğim anda baltanın sapını iki elimle sıkıca kavrayarak koridorda ilerlemeye başladım.

Daha önce kimseyi öldürmemiştim. Verandada oturup aşağıdaki Lanetlilere ok atmak başkaydı, bıçağın eti kestiğini hissetmek bambaşkaydı. Bilinç Lanetlilerin ölü olduklarını bilse bile, insanın zihninin bir yanı bu gerçeğe isyan ediyordu; üzerine doğru gelen kadın, erkek ve çocukların hâlâ insana benzediklerini savunuyordu.

Bu, özellikle de yeni dönüşmüş Lanetliler için geçerliydi çünkü zaman ve Orman henüz herhangi bir uzuvlarını kopartmamış ve ciltlerini eskitmemişti. Kapıları ve telleri aşmak için henüz parmaklarını kırmamışlardı. Sana doğru yürüyen, karnı hâlâ şiş ve gergin, gözleri hâlâ berrak hamile bir kadın görmek ve ölü olduğunu bilmek, yine de onu öldürmek zorunda olmak anlaşılmasa bir kararlılık gerektiriyordu.

Buna rağmen baltayı savurdum. Baltayı koridor boyunca savuruyor, tüm gücümle kafaları vücutlarından ayırıyor, anlamsız yaşamlarını sona erdirmek için başlarını kesiyordum. Nefessiz kalıncaya kadar bağırduğımı fark etmemiştim. Balta duvara saplanınca çekip yeniden savuruyordum. Keskin bıçağından kan damlıyordu. Tekrar tekrar savuruyor, koridoru dolduran Lanetlileri biçiyordum.

Balta koridorun karşı duvarına saplandı ve çekip çıkaracakken kandan kayganlaşmış sapı dikkatimi dağıttı.

Benim yaşlarımda bir kız merdivenin tepesine ulaşmıştı. Üzerinde Gabrielle'in yeleği gibi parlak kırmızı bir yelek vardı. Elim baltanın sapından kaydı; dikkatimi ve hızımı kaybettim.

Çok uzun süre tereddüt etmiştim.

Bir şey ayağımı yakaladı. Ayağımı kurtarmak için silkeleyince geriye doğru tökezledim. Elim baltanın üzerinden kaydı. Tutunacak bir şey olmayınca dengemi kaybettim.

Düştüm.

Bir el, ayak bileğimi yakaladı.

Çığlık atarak bir tekme savurdum ve yere dayalı ellerimden destek alarak geri geri gitmeye başladım. Ayaklarımda ve bacaklarımdaki eller çoğalmıştı. Bıkıp usanmadan çekiştiriyorlardı. Lanetliler merdivenleri dolduruyor, öldürdüğüm bedenlerin üzerinden tökezleyerek üzerime geliyorlardı.

Tek görebildiğim, üzerime gelen bir Lanetli dalgasıydı ve çaresizce onların insafına kaldığımı hissediyordum. Onların arzularıyla dalgaların altında kaybolmaya hazırdım. O anda herhangi bir acı hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim. Geriye, dönüşecek bir parçamın kalıp kalmayacağını ve insan etine duyacağım açlığın, okyanus açlığım kadar güçlü olup olmayacağını.

Gözlerimi kapayarak kaçınılmazı beklemek istedim. Sonumun gelmesini ve beni alıp götürmesini, Lanetliler denizinde boğulmayı... Binlerce arı iğnesinin bacaklarımdan yukarıya doğru battığını hissettiğim sırada birinin adımı seslendiğini duydum. Acının kaynağına bakmayı reddediyor, Lanetlilerin tenime batırdıkları dişleriyle bedenimin en derin noktalarına salgını yaydıklarını görmek istemiyordum. Onun yerine, yukarı doğru baktım ve merdivende duran Travis'i gördüm. Gözleri kocaman olmuş, ağzını çığlık atar gibi açmıştı.

Elini bana uzattı ve ben de tutabilmek için uzandım. Travis'in parmaklarını elimde hissetmek için çaresizce çabalarken tavan arasında bir hareketlenme gördüm. Ben neler olduğunu anlayamadan, çevrem birden bir diş ve tüy yumağıyla sarıldı. Ahşabı çizen pençelerin sesini duydum, sonra da koridorda yankılanan vahşi hırlama sesini. Argos ayaklarımdan dibindeki Lanetlilere saldırmaya başlamıştı.

Fişek gibi hareket ediyor dişleriyle Lanetlilerin etlerini parçalıyordu.

Aniden ayaklarımdan serbest kaldığımı fark edince merdivene doğru hızla ilerleyerek Travis'in elini tuttum. Merdivenin ortasındaydı. Basamakları ikişer ikişer çıkıp onun tam altında durdum. Sonra

ölümle yüzleşip sağ çıkmış olmanın verdiği güçle kendimi bir sapan gibi Travis'in üzerine atarak onu tavan arasına fırlattım.

Aşağıda Argos'un Lanetlilerle hâlâ mücadele ettiğini duyabiliyordum. Sayıları çoğaldıkça iniltileri de yoğunlaşmıştı. Acı bir bağırma sesi duyunca aşağıya baktım ve Argos'un merdivene doğru geri geri yaklaştığını gördüm. Bir an bile düşünmeden kendimi aşağıya sarktım ve Argos'u ensesinden yakaladım. Sanki çırpınırsa onu düşürebileceğimi biliyormuş gibi hareketsizleşmişti. Böylece, hepimiz tavan arasına ulaşmış olduk.

Travis ağır kapağı indirerek kalın sürgülerle sabitledi. Kan içinde kalan Argos titreyerek bacaklarımı yalamaya başladı ve Travis bana ulaşmak için onu itmek zorunda kaldı.

Travis önümde diz çöktü, ben de dizlerimi büküp ağırlığımı ellerime vererek oturdum. Onunla göz göze gelmeye korkuyordum. İkimiz de kan içinde kalmış ayaklarımıza, bacaklarımıza ve parçalanmış eteğime bakıyorduk.

"İsırıldın mı?" diye sordu. Sesi çatlamıştı. Parmaklarıyla tenimin her santimini yokluyor, herhangi bir yara olup olmadığına bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"İsırıldın mı?" diye bağırdı delirmiş gibi. Ben de, "Bilmiyorum!" diye haykırdım.

Bacaklarımdan yere damlayan kana bakarak duraksadı.

Elleriyle baldırlarımı kavradı. Parmakları kaslarımın üzerine kapanmıştı. Sanki salgının içimi yavaş yavaş yemeye ve beni öldürmeye başlayıp başlamadığını hissedebilirmiş gibi gözlerini kapadı.

"Seni seviyorum, Mary," dedi ve o an gözyaşlarımı bıraktım. Korku ve dehşet dolu hıçkırıklar bedenimi sarsarken ayakta kalabilmek için Travis'ten başka tutunacak hiçbir şeyim yoktu.

Beni kendine doğru çekti, ben de ona iyice sokularak ağladım. Parmakları saçlarımda gezinirken, yanaklarım hâlâ ıslakken ve bedenim sarsılırken karanlık beni esir aldı.

Rüyalarımda, bedenimi her yönden çekiştiren ve etimi kemiklerimden ayıran ellerle mücadele ettim. Nereye baksam, annemin yüzünü görüyordum.

▼ XXVII ▼

“**M**ary.” Birisi kolumu çekiyordu ve aniden sıçrayarak uyandım. Gördüğüm rüya zihnimin derinliklerinde hâlâ tüm canlılığını koruyordu.

“Mary, uyumaya vaktimiz yok.”

Gözlerimi açtığımda yanıma kıvrılmış olan Travis’i gördüm. Bedenim ağırlaşmıştı, her tarafım ağrıyordu ve olanları birden hatırlayınca eteğimi yırtarcasına bacaklarımı açtım.

Bacaklarım yumuşak kumaşlarla sarılmıştı ve çıkan kan lekeleri, altındaki yarayı ele veriyordu.

“Isırık izleri var mıydı?” Kelimeler ağzımdan öylece çıkvermişti.

Ayağa kalktım ve kapakları açılmış, içindekiler dışarı serilmiş olan sandıklara doğru yürüdüm. Üzerime denediğim o güzelim kıyafetlerin hepsi bir kenara atılmış, bazıları yaralarımı sarmak üzere parçalanmıştı.

“Emin olamadım,” dedi Travis elini saçlarının arasına götürerek. Sanki bir şey arıyor gibiydi.

Sırtını, yan döndüğünde çenesindeki kasların nasıl gerildiğini izledim. Isırıldıysam bunu anlayıp anlamayacağımı merak ettim. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek ölümün tadının neye benzediğini düşündüm. Sonsuz bir açlığın nasıl bir şey olduğunu...

Titreyen parmaklarımla bandajları açmaya başladım. Derime yapışmış olan kumaş, açılırken keskin bir acı veriyordu. Travis haklıydı; yaraların ısırtık izi olup olmadıklarını anlamak imkânsızdı.

Ancak tamamen kendime geldiğimde ısırılmadığımı anladım. Her kalp atışımın salgını bedenimin derinliklerine pompalamadığını, her nefesle ölüme biraz daha yaklaşmadığımı biliyordum. Bu yaralara dişlerin değil, tırnakların ve kırık kemiklerin neden olduğunu fark ettim.

İyi olduğumu biliyordum. Lanetliler denizine savrulmaktan kurtulmuştum.

Travis yere çömelerek sandıkların etrafına dağılmış kıyafetleri incelemeye başladı. Her birine tek tek bakıyor, bazılarını omzuna atıyor diğerlerini odanın karanlık köşelerine savuruyordu. Yere düşen kıyafetlerin bir kısmı Argos'un ilgisini çekiyor, hırlayarak güçlü çenesiyle elbiseleri parçalıyordu.

Altımda, koridorda toplanan Lanetlilerin, nabız gibi patırtılarını ve titreşimlerini hissediyordum. Gitgide çoğalacak, sonunda birbirlerinin üzerinden tırmanarak tavana ve kapıya ulaşacaklardı. Bu düşünceyle bacaklarımı ovaladım.

Bir patırtı oldu ve içinde fotoğraflar olan kitabın yerde kaydıgını gördüm. Travis sandıkları altüst ediyor, işe yaramaz ne varsa fırlatıyordu.

"Neler oluyor, Travis? Ne yapıyorsun?" diye sordum kitaplara doğru sürünerek. Kitabın içindekiler her yana dağılmış, küçük kızın gelişimini belgeleyen fotoğraflar birbirine karışmıştı. Travis, daha önce görmediğim bir kitabı daha fırlattı ve kitap yere düşerken içinden çıkan sararmış kâğıtlar etrafa dağıldı. Uzanarak üstünde büyük harflerle *USA Today*¹ yazan kâğıdı aldım. Travis daha fazla okumama fırsat vermeden araya girdi.

1 ABD'de 1982'de yayımlanmaya başlanan günlük bir gazete. (ed.n.)

“Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız, Mary. Fazla zamanımız kalmadı.”

Verandaya açılan kapıya baktım. Hâlâ kapalıydı.

“Harry’yle konuştun mu?” diye sordum.

“Sadece hâlâ hayatta olduğumuzu haber verdim,” dedi. Korkusunun, sabrını taşırmaya başladığını görebiliyordum.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda üzerinin oklarla kaplı olduğunu gördüm. İçeriye doğru esen rüzgâr yerdeki kâğıtları yeniden havalandırdı. Harry ve Jed’in durduğu verandanın ilerisine baktım. Beni görünce çılgınlar gibi el sallamaya başladılar. Lanetlilerin evimize girdiklerini görmüşler ve Travis ve beni merak etmişlerdi.

Tekrar Travis’e döndüğüm sırada, bir ok başımın yanından uçarak tavan arasına daldı. Acı bir çığlık duydum ve Travis kanayan kolunu tutarak içerideki karanlıktan hızla çıktı.

Harry’nin elinde tatar yayıyla durduğu verandaya doğru baktı. Harry yüzünde mahcup bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Argos’un bizim tarafta olması çok kötü,” dedi Travis dişlerini sıkarak. “Yayın olduğu tarafta olsaydı kendimi çok daha güvende hissedebilirdim.”

Elini iterek yarasına bakmaya çalıştım. “Yalnızca bir çizik,” dedi beni uzaklaştırarak. Sonra yeniden kıyafetleri ayıklamaya gitti. O pembe bir elbiseyi yırtarak kanı durdurmak için koluna sararken kendimi tutamayarak gülümsedim.

Yere saplanan oku çıkararak üzerindeki notu söktüm. “Şimdi ne olacak?” yazıyordu titrek bir el yazısıyla. Sorunun cevabını bilmediğim için oku bir kenara atarak sandıkların yanında duran Travis’e doğru yürüdüm. Hemen yanına çömelerek elimi omzuna koydum.

Ağırlığını topuklarının üzerine vererek oturdu ve canı yanıyormuş gibi baldırlarını ovaladı. Yüzüme bakmak için başını kaldırdığında ne kadar üzgün olduğunu gördüm.

“Başaracağız,” dedim fakat ikimiz de başaramayabileceğimizin farkındaydık. Bu tavan arasının bize mezar olabileceğini biliyorduk.

İçeri bir ok daha girerek yer döşemesine saplanınca Argos ci-yakladı. “Harry mesaj göndermeye çalışırken kapıyı kapalı tutmak lazım,” dedi Travis.

“Bizim için endişeleniyorlar,” dedim. “Yardım etmek istiyorlar.”

Travis oku yerden söktü ve üzerindeki notu okumaya bile zahmet etmeden odanın karanlık köşesine fırlattı. “Onlarla uğraşacak vaktimiz yok. Buradan bir an önce çıkmalıyız.”

Birden sandıklara çarptı ve o anda yüzünde benden saklamaya çalıştığı gerginliği görebildim.

“Mary.” Sımsıkı yumruk yaptığı ellerine baktı. Eklemleri parlak beyaz bir renge bürünmüştü. “Bir değişiklik var mı? Demek istediğim...” Yutkunurken boğazının kasıldığını fark ettim. “Bir şey hissediyor musun?”

Kendi sorusu yüzünden dehşete kapılmış ve soru, berbat bir koku gibi havada asılı kalmıştı.

“Salgına yakalanmadım,” diye cevap verdim kendimden emin ve güçlü bir sesle. İkna olmuş gibi görünmüyordu. “Yakalanmış olsam bunu hissedebilirdim, değil mi? Sence Salgınlar ölümün onları içten içe yiyip bitirdiğini anlamazlar mı?”

Sözlerimi biraz düşündü ve ikna olmuş gibiydi. “Peki, öyle olsan bana söyler miydin?” diye sordu yüzüme bakmak için dönerek.

Ona, *tabii ki* söyledim, demek üzereyken yapamadım. “Sona yaklaşına kadar söylemezdim,” dedim çünkü mecbur kalmadıkça onu üzmeyle dayanamazdım.

İtiraz etmek üzere ağzını açıyordu ki birden vazgeçerek etrafa dağılmış kıyafetlere baktı. Lanetlilerin gürültüsü altımızdaki zemini sallarken, Travis'in yüzünde korku ve kararlılık dolu sert bir ifade belirmişti.

"Sakin onları düşünme," dedi. Lanetlileri mi yoksa platformun üzerindikileri mi kastettiğini anlamadım. "Kıyafetleri ve çarşafları yırtıp birbirlerine düğümleme yardım et. Yeterince sağlam düğümlemezse örmeyi dene. Onları halat olarak kullanacağız."

Başımı salladım ve yerdeki kıyafet yığımına yaklaştım. Çarşafları yırtıp sağlam düğümlerle birbirine bağladım. Elime aldığım ilk elbise, haftalar önce üzerime denediğim yeşil elbiseydi ve onu yırtmadan önce bu elbiseyi giyen kadını düşüncelerimden uzaklaştırmam gerekti. Ancak sonra, parmaklarımın arasında direnen kumaşı parçalara ayırdım.

Travis verandaya çıkarak aşağıya sallanan halatları çekti. Halatlar eskiden karşıya uzanan bir köprüünün parçalarıydılar. Halatı gelişigüzel bir şekilde sararken üzerindeki ahşap çitaları sağlam ayağıyla kırıyordu.

"Karşıya kadar ulaşacak mı?" diye seslendim.

"Bir şekilde ulaşmasını sağlayacağız," dedi gözünü yaptığı işten ayırmadan. Halatın parçalarını birbirine düğümleyen elleri tam olarak görünmüyordu.

Altımızdaki zeminin sarsıldığını hissettim ve kuyruğunu bacaklarının arasına alarak alçak bir tonda hırlamaya başlayan Argos'u görünce onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. Yanıma gelerek küçük bedenini kapıyla arama yerleştirdi. Lanetliler, bir kovayı dolduran su gibi aradaki mesafeyi dolduruyorlardı. Kapıya ulaşmalarına ne kadar kaldığını merak ediyordum. Kafamdaki bu düşünceler, işimi daha da gayretle yapmamı sağlıyordu.

Tüm kıyafetleri parçalayıp birbirine bağladıktan sonra yerden kalktım, bacaklarımdaki acıyla irkilerek gerindim ve verandaya,

Travis'in yanına gittim. Yardım edebileceğim başka başka bir şey olup olmadığını sorduğumda homurdandı.

İşe yaramazlık hissiyle orada öylece durdum, ellerimi birbirine kenetledim ve onu izledim. İçeri esen rüzgâr, yerdeki kâğıtları havalandırarak aşağıdaki Lanetlilerin üzerine yağdırdı.

Kâğıtları yakalayarak kurtarmaya çabaladıysam da parmaklarımın arasında paramparça oluyorlardı. Ayaklarımın dibine düşen bir sayfayı dikkatlice kaldırdım. Sanki büyük bir sayfadan yırtılmış gibi kenarları pürüzlüydü. Sayfanın en tepesinde kocaman harflerle *The New York Times* yazıyordu. Tam altında, yine aynı büyüklükteki harflerle şöyle yazıyordu: SALGIN, MERKEZ EYALETLERE YAYILIYOR: VATANDAŞLAR KUZEYE İLERLİYOR.

Yazının tam altında büyük bir Lanetli ordusunun kuş bakışı çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafın ayrıntılarını seçebilmek için kâğıdı yüzüme yaklaştırdım. Fotoğrafta, hayatım boyunca gördüğümden daha fazla Lanetli vardı. Geniş bir alana yayılmışlar, kararlı bir şekilde ilerliyorlardı.

Sersemlemiş bir halde tavan arasına dalarak diğer kâğıtları yere saçtım ve başka fotoğraflar aramaya başladım. Her sayfadan siyah, kocaman sözcükler fırlıyordu: HÜKÜMET GİZLİ BİR BÖLGEYE TAŞINDI; HASTALIK KONTROL MERKEZİ, SALGININ KAYNAĞINI ÇÖZEMİYOR; ROCKY DAĞLARI'NDAKİ SON DİRENİŞ BAŞARISIZLIKLA SONUÇLANDI; SALGININ DÜNYA ÇAPINDA YAYILDIĞI BİLDİRİLDİ; SALGINLILARIN HIZLI İLERLEYİŞİ TEMİZLENEN BÖLGELERİ TEHLİKEYE SOKUYOR.

Titrek ellerimle NEW YORK ŞEHİRİ KUŞATMA ALTINDA yazan bir sayfayı aldım. Üzerinde hayal edemeyeceğim yükseklikteki binaların fotoğrafı vardı. Koskocaman, neredeyse birbirinin üzerine binmiş binalar göz alabildiğine uzanıyordu. Fotoğraf bana, annemin

gökyüzüne değen binalara dair hikâyelerini hatırlatmış, yalnızca bakmak bile başımı döndürmeye yetmişti.

Hikâyelerdeki binaları zihnimde hiç böyle canlandırmamıştım; bu binalar hayallerimin ötesindeydi!

Soluğum boğazımda düğümlenmişti. Bu fotoğrafın ne anlama geldiğinin farkındalığıyla yutkundum. Bu fotoğraf, annemin haklı olduğunu kanıtlıyordu. Anlattığı hikâyeler doğrudu.

Okyanus gerçektir. Ve çok büyük olmalıydı.

Aceleyle ayağa kalkıp Travis'in yanına, verandaya koştum.

"Bunu görmelisin," dedim kolunu çekiştirerek.

Sanki çok uzaklardaymış, çok derinlere dalmış gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

"Hazır mısın?" Yanımdan geçerek tavan arasına girdi. Yıpranmış kâğıdı elimde tutarak peşinden gittim.

"Travis, şu fotoğrafa bir bak. Bunun ne anlama geldiğini bir düşünsene."

Hâlâ daldığı düşüncelerden kurtulabilmiş değildi ve söylediklerim onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ayaklarımızın altında büyük bir gürültü koptu ve tahtaların çatırdama sesini duyduk. Zemin birden yamulunca tökezledim ve dengemi kaybetmemek için ellerimi iki yana açtım.

Travis beni tutmak için uzanınca sayfa ellerimizin arasında parçalandı.

"Acele etmeliyiz, Mary," dedi ve ördüğüm derme çatma halatı kapıp verandaya çıkardı.

Kalbim, altımızda debelenen Lanetlilerin gürültüsüyle uyum içinde çarpıyordu. Fotoğrafım mahvolmuştu. Dizlerimin üzerine çökerek kâğıtların arasında başka kanıtlar aramaya başladım; aynı

binaların başka fotoğraflarım. Fakat hepsi dokunmamla paramparça oluyor, kayboluyordu.

Umutsuzlukla gözlerime dolan yaşlar görüşümü engelliyordu. Artık kelimeleri ve fotoğrafları seçemiyor, el yordamıyla, tutunabileceğim bir dal arıyordum. Bir anı... Sonra parmaklarımın ucunda pürüzsüz, diğerlerine göre daha sağlam bir doku hissettim. Bu, gerçek olamayacak kadar yüksek binaların boylu boyunca uzandığı bir fotoğraftı; az önce parmaklarımın arasında yitip gidene benziyordu. Dünyanın sadece tek bir bölgesinde hayallerimin alamayacağı kadar fazla bina vardı.

Fotoğrafın etrafında parlak sarı bir çerçeve vardı ve içinde, yuvarlak harflerle *New York Şehri* yazıyordu.

Gülümseyerek ayağa kalkarken ayağım yerdeki küçük bir kitaba çarptı ve kitap yerde kayarak kapının önünde durdu. Kutsal Kitap'la karşılaştırıldığında minicik kalıyordu, New York Şehri'nin fotoğrafından biraz büyüktü ve başparmağım kalınlığındaydı. Fotoğrafı kitabın arasına koydum ve kitabı korumak için gömleğimin içine soktum. Verandaya çıktığımda, Travis, örgünün bir ucunu daha kalın olan halata, diğer ucunu ise bir oka bağlamıştı. Oku yaya taktı, nişan aldı, derin bir nefes aldı ve fırlattı.

Ok, sapına bağlı rengârenk kumaşları arkasından sürükleyerek havaya fırladı ve karşıdaki platformun kenarına, Harry'nin ayaklarının dibine saplandı.

"İyi atış," dedim.

Travis göz kırparken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ağabeyimden başarılı olduğum pek çok konudan yalnızca biri." Travis'in elini tuttum. Boynumdan yukarıya, yanaklarıma doğru bir sıcaklık yaylıyordu. Harry'nin, okun ucuna bağlı olan halatı çıkararak çekişini izledik. Travis halatın aşağıya sarkarak Lanetlilere dolanmaması için bizden taraftaki ucunu tutuyordu.

Sonunda benim ördüğüm halat bitince, ağır olan eski halat aramızdaki boşlukta ilerlemeye başladı. Aramızdaki boşluğu doldurdukça bedenim korkuyla titremeye başladı. Kafamda sürekli, verandada kalan halatın uzunluğunu ve dolması gereken boşluğun ne kadarının kaldığını ölçüyordum.

Harry kalın halatı kavrayıp ağacın sağlam bir dalma bağlamaya başladığında o kadar rahatlamıştım ki, neredeyse ağlayacaktım. Travis de halatın bizim tarafımızdaki ucunu gererek tavan arasındaki bir kirişe bağladı. Zemin öyle bir sarsıldı ki, düşmemek için Travis'e tutunmak zorunda kaldım.

İçeriye doğru bakınca kapağın zorlandığını, Argos'un havlayarak ve hurlayarak kapağın etrafında koşuşturduğunu gördüm. Zamanımız daralıyordu.

▼ XXVIII ▼

Trayis bir dakika bile kaybetmeden tavan arasına daldı. O içi unla dolu büyük bir fıçıyı ters çevirirken bir gürültü koptu ve Travis havada uçuşan un bulutunun ardında kayboldu. Boşalan fıçıyı sürükleyerek platformun kenarına getirdi. Tüm bedenini ince, beyaz bir un tabakası kaplamıştı. Hayalet benzeyen görüntüsüne gülmek istediysen de teni ölümün rengini andırıyordu.

Lanetlilerin rengini... Travis'in elini tuttum ve sıktım. Gülümsemeye çalışarak karşılık verdi.

Ben Argos'u fıçının içine girmeye ikna ederken Travis de ekstra ipi önce fıçının çevresine, sonra da verandadan karşı platforma uzanan halatlara bağladı. Böylece fıçı karşıya kadar sorunsuzca gidebilecekti. Argos ağlıyor, fıçının kenarlarını tırmalıyordu ve dışarı kaçmaması için elimden geleni yapıyordum.

"Sen de onunla gitmelisin," dedi Travis.

"Sen ne olacaksın?"

"Lütfen, Mary, itiraz etme. Lütfen, bunu benim için yap." Yüzünü örten un tabakasının üzerinde boncuk boncuk ter birikmişti ve kaslarının ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum; ne kadar korkmuş olduğunu. Başımı salladım ve fıçının içine girip, yerinde duramayan Argos'u göğsüme bastırdım.

“Eğil,” diye bağırdı Travis. Başımı içeri soktuğum anda pat diye bir ses duydum.

Fıçının kenarından bakınca, az önce başımın olduğu yere saplanmış olan oku gördüm. Argos, Harry’nin berbat atışına öfkelenmiş gibi havlamaya başladı. Ördüğüm ip, okun ucuna bağlanmıştı ve Travis ipi oktan çıkararak elime tutuşturdu. İpin diğer ucu ise platforma doğru gerilmişti.

“Sıkı tutun,” dedi ve fıçıyı itti. Bağırmaya, karşı çıkmaya veya Travis’e hoşça kal demeye fırsatım kalmadan havada süzölmeye başladık. Kucağımda ağlayan, beni çılgınlar gibi tekmeleyen ve her yerimi tırmalayan Argos’u zapt etmekte zorlanıyordum. Argos’u elimden kaçırmak üzereyken Harry örgü ipi yakalayarak bizi kendine doğru çekti.

Platforma vardığımızda Harry beni fıçıdan çıkardı ve Argos da her attığı adımda bir un bulutu yaratarak etrafımızda dönmeye başladı. Tüm bedenimi sarsan bir öksürüğe tutulmuştum ki, Cass’in, geldiğim yöne irkilerek baktığını fark ettim.

Neler olduğunu görebilmek için arkamı döndüm. Travis tuhaf ve biçimsiz bir pozisyonda iplere tutunmuş, kendini çekmeye çalışıyordu.

Dengesini sağlayabilmek için yaralı bacağını ipe sarmaya çalışırken kaydı. Ayakları boşlukta sallanıyor, ipe sadece elleriyle tutunuyordu.

Sonra parmakları da kaydı ve gerisin geriye verandaya düştü. Avuçlarını pantolonuna silerken üzerine yapışan un, bir bulut gibi yükseldi.

“Fıçıyı geri yollamalıyız,” dedim.

“Buna vakit yok,” dedi Jed.

Buradan, platformun kenarından bakarken bile Lanetlilerin eskiden sığınağımız olan duvarlara nasıl da ısrarla vurduklarım

duyabiliyordum. Travis dönüp bize baktığında yüzünün bembeyaz olduğunu ve tüm bedeninin titrediğini gördüm.

Elini halata uzattığında ve parmakları halatın üzerine bir kez daha kapandığında nefesimin kesildiğini hissettim.

Harry, beni rahatlatmak, korumak ya da bir şeyler yapmaya kalkmamı önlemek ister gibi omuzlarımdan tuttu. Bense bu dokunuşunun gereksiz yere dikkatimi dağıttığım, sadece isteyerek bile Travis'i karşıya geçirebilecekmişim gibi, tüm dikkatimi Travis üzerinde toplamaktan beni alıkoyduğunu düşünerek ellerini itmek istiyordum.

Travis'in ayağı kaydı. Bir anda, ayakları havada asılı halde yerinde dönmeye ve boşlukta sallanmaya başladı. Tam arkasında, tavan arasının kapısı açılmış ve Lanetliler verandaya yaklaşmaya başlamışlardı. Travis dudağını ısırdı. O an aynı nefesi tuttuğumuzu hissettim.

Lanetlilerden bir tanesi –turuncu saçlı, genç bir kadın– bir yem gibi ipte sallanan Travis'e uzandı. Onu yakalamak için verandadan aşağıya doğru bir adım attı ve boşluğa doğru düşerken Travis'in havada asılı kalan ayaklarına tutundu. Travis'in bir eli, ayaklarına tutunan kadının ağırlığıyla ipten kaydı. Artık tek eliyle tutunuyordu.

Lanetli kadın kendini yukarıya çekiyor, yüzünü Travis'in ayağına yaklaştırıyordu. Sivri turnakların Travis'in bacağına battığı yerlerde biriken kan görebiliyordum. Ağzı Travis'in ayağına her saniye daha da yaklaşıyordu. Travis'in birkaç parmağı daha ipten kaydı.

İleriye doğru atılarak ipe yaklaştığımı hissettim. Çığlığım boğazıma sıkışmış, beni boğuyordu. Kadının ellerine akmaya başlayan kan ellerini kayganlaştırıyor, tutunmak için daha çok çabalamasına neden oluyordu.

Bir Lanetli daha Travis'e ulaşmak için verandadan atladı ve düşerken Travis'in bacağına yapışmış olan kadını da beraberinde götürdü. Ağırlığı biraz olsun hafifleyen Travis yeni bir hamleyle iki bacağına

da kaldırarak ipe doladı. Başını hafifçe arkaya yatırdı. Tam o anda, hemen ilerisindeki Lanetli ordusuyla göz göze geldiğini biliyordum.

“İlerle,” diye bağırarak istediysen de yine beceremedim. Jed ve Harry’nin de aynı sözcüğü içlerinden geçirdiklerini hissedebiliyordum.

Travis elleriyle kendini çekerek bize doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Lanetlilerin inlemeleri her yanımızı sararken, ip Travis’in ağırlığıyla gevşeyerek onu aşağıda bekleyen Lanetli ordusuna biraz daha yaklaştırdı.

Az önce Argos’u ve beni taşıyan fiçim fazla ağırlık yaptığım fark ettim. Düşümleri gevşetmiş ya da ipi zorlamış olmalıydık.

Travis’in bize doğru yaklaşmasını seyrederken dünya birden fazla parlaklaşmış, batan güneşin ışığı gözlerimi kör etmeye başlamıştı.

İp, Travis’in ağırlığıyla biraz daha gevşerken yeni bir ses daha duyduk. Eski halat kopmaya başlamıştı.

İleri doğru atıldım fakat Harry’nin eli kıpırdamama izin vermedi. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi ama ben omuzlarımı çekerek elinden kurtuldum.

Platformun kenarında kendimi kaydırarak yüzüstü yattım ve ileriye, cesaretim yettiğince boşluğun içine doğru uzandım.

“Travis!” diye bağırdım. “Travis, acele etmelisin.”

Başını iki yana salladı. Elleri artık hareket etmiyordu. Lanetlilerden biri ayağını sürüyerek tavan arasından verandaya çıktı ve Travis’in üzerine atladı. Yere düşerken çarptığı ip sallanmaya başlamış, birkaç teli daha kopmuştu.

Travis artık inanılmaz derecede alçalmıştı ve altındaki Lanetliler cılgına dönmüşlerdi. Yukarıya doğru uzanan parmakları Travis’e her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

“Travis, beni dinlemelisin.” Yine başını salladı. Gözyaşlarımın kelimelerimi boğduğunu, boğazımı kapadığını hissediyordum.

“İp kopuyor,” dedi Jed, Travis’in duymaması için sesini alçaltarak. “Başaramayacak.”

“Mary, sen bunu görmeden iyi olur,” dedi Harry fısıltıya yakın bir sesle ve yanıma geldi.

“Hayır, onu terk etmeyeceğim!” Ayağa kalktım ve sanki Travis’i çekebilecek, aşağıda bekleyen ordudan uzaklaştırabileceğim gibi ipin ucunu elime aldım.

Travis’in sarsılan bedeni elimdeki halatın her telini titreştiriyordu. Gözlerimi kapayarak aşağıya atlamak, Travis’in yanında olmak ve onu yukarıya kendim çekmek istiyordum.

Ancak onun peşinden gitmenin bir faydası olmayacağını da biliyordum. İp ikimizin ağırlığını kaldıramayarak kopardı ve ikimiz de ölürdük.

Eğilerek Travis’e baktım. Suyun içine atılmış bir yem gibi çırpınıyordu. “Travis.” Sesim hâlâ bir homurtu gibi çıkıyor, hiçbir etki yaratmıyordu. “Travis, şimdi beni dinleyeceksin! Lanetlileri unut, ipi de unut. Gözlerini kapa ve sesimi dinle.”

Söylediğimi yapmıyordu. Öfkeyle ipi salladım. “Dediğimi yap!” Hayatımda hiç bağırmadığım kadar yüksek sesle bağırmıştım.

Travis’in gözleri anında kapandı. “Şimdi, bana doğru uzanarak ipi yakalamamı istiyorum.” Ellerinin yavaş yavaş hareket ettiğini gördüm. Önce çok ağırdı, sonra biraz daha kendinden emin...

“Evet, aferin, devam et.” Diğer elini bize doğru yaklaştırırken onu cesaretlendirmeye çalıştım. O hareket ettikçe halat da daha fazla sallanıyordu. Parmaklarımın arasındaki teller birer birer koptukça halatın biraz daha gevşediğini hissedebiliyordum.

“Daha hızlı, Travis. Biraz daha hızlı hareket et.” Terliyordu fakat başını salladı ve çok geçmeden halatın yarısına vardı.

Ayak bileğinden baldırına doğru akıp dizlerinden aşağıya damlayan kan, aşağıdaki Lanetlileri çılgına çeviriyordu. İnlemeleri hepimizi ezip geçen fiziksel bir güce dönüşmüştü fakat Travis ısrarla durmadan ilerliyordu. Hemen arkamda onu seyreden Harry ve Jed'in gerildiklerini, Travis'in ilerlemesi için içlerinden haykırdıklarını fakat dikkatini dağıtmamak için ses çıkaramadıklarını hissedebiliyordum.

"Yardım edin!" dedim onlara dönerek. İkisi de tek vücut olup platform kenarına, ipin sona erdiği noktaya yaklaştılar ve Travis'i tuttular.

Sonunda Travis boşluğun karşı tarafına sağ salım ulaşabilmişti ve içime dolan rahatlamayla kendimi bıraktım.

▼ XXIX ▼

Uyandığımda her yer karanlıktı. Bir yatakta yatıyordum ve üzerimde neredeyse beni boğacak kadar fazla örtü vardı. Kendimi örtülerden kurtarmaya çalışırken yanağımı okşayan parmakları hissettim. Bu tanıdık hisle gözlerimi tekrar kapadım.

“Başardın,” diye fısıldadım elini tutmak için elimi kaldırırken. Bedenimin bir rahatlamayla yeniden yatağa gömüldüğünü hissettim.

Ve sonra birden hatırladım. “Bacağın...” dedim yatağın içinde doğrulmaya çalışarak.

Travis beni omuzlarımdan yatağa geri itti. Beni sıcak yatağa bastıran dokunuşu hafif ama kararlıydı. Direnerek yatmayı reddettim. “Bacağım iyi,” dedi. “Birkaç çizik o kadar.” Kendi kendine güldü. “Tırnakları bayağı sivriydi.”

Loş ışıktaki gözlerinde canlanan anıyı uzaklaştırmasını seyrettim. Yüzü yorgun görünüyor, çaresizliğin verdiği acı gözlerinden okunuyordu.

“Yine de başardın,” dedim.

“Başardım,” diye cevap verdi.

Bir süre sessiz kaldık. Dünyanın uyanışını dinledik. Altımızdaki Lanetlilerin inlemelerini...

“Burada ne kadar dayanabileceğiz?” diye sordum sonunda.

Omuzlarını silkti. Elleri kucağında hareketsiz duruyordu. “Buraya gelmemizi sağlayan sistemi kullanarak diğer patikalara ulaşabileceğimizi düşünüyorlar. Bu platformlardan kaçarak kasabayı terk edebileceğimizi.” Sustu, yatağın kenarından kalkarak pencereden dışarı baktı. “Ama bu sistemin işe yaraması için karşı tarafta birinin olması gerek.”

Sonra bana döndü. “Birimiz Orman’a ulaşmalı; ipi bağlamak için orada birinin olması şart.”

“Fakat bu nasıl olabilir ki? İçimizden biri oraya nasıl gidebilir? Orası tellere çok uzak ve çok fazla...”

Cümlelerin geri kalanı aramızda, havada asılı kalmıştı. Travis başını sallamamış ve hiçbir şey söylememiş, sadece duvara dayalı bir sandalyeyi platformun ahşap zemininde sürterek yatağın yanına çekmişti. Oturdu ve bacak bacak üzerine attı. Sol bacağına bağlanmış kumaş parçasını farkında olmadan çekiştirdiğini gördüm.

“Ne zaman?” diye sordum. “Ne zaman deneyecekler?”

Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Gözleri odada geziniyor, benden başka her şeye bakıyordu.

“Şimdilik bu plan için kışa kadar bekleyeceğiz. Umarım Lanetlileri yavaşlatacak ya da donduracak kadar sert bir kış olur. Jed ve Harry stok sayımı yapmışlar. Fıçıları dolduracak kadar yağmur yağdığı sürece kışa kadar idare edebiliriz.”

“Aylar var,” dedim alçak sesle.

“Evet, uzun bir bekleyiş olacak,” dedi. Çok sıkıymış gibi, bileğindeki sargıyı tekrar çekiştirmeye başladı. Elini tutmak için uzandım. Eline dokununca kolundaki kasların seğirdiğini gördüm.

“Bu, bizim için ne anlama geliyor?” diye sordum. Cevap vermedi. Teni soğuktu. Hâlâ gözlerime bakmıyordu. Sonunda elimi çektim ve omuzlarımdaki örtüleri çekiştirerek açtım.

Travis’le aramızda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bir şeyler değişmişti ve ben ne olduğunu henüz bilmiyordum.

“Söyle bana,” diye fısıldadım en kötüsünden korkarak.

Sandalyesinde kıpırdandı ve sargılı ayağını yere indirirken yüzünü buruşturdu. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve geri geldi.

“Dün, tek düşünebildiğim şey seni kurtarmaktı; bizi kurtarmak.” Ne söyleyeceğini, düşüncelerini kelimelere nasıl dökeceğini düşünüyormuş gibi duraksadı.

“Yalnızca dün mü?” diye sordum. Aramızdaki gerginliği bir an olsun kırarak gülümsedi.

“Mary,” diye devam etti, “o koridorda senin üzerine gelen Lanetlileri gördüğümde...” Görüntüyü zihninden atmak ister gibi başını salladı. “Bir tarafım oracıkta ölmek istedi. Kurtulabilmen, başarabilmen için seninle yer değiştirmek istedim.”

Sandalyenin arkasını sıkı sıkı kavramış, eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

“O anda bir şeyi fark ettim, Mary.” Sandalyeyi tuttuğu elini gevşetti ve ritim tutar gibi ahşabın üzerine hafifçe vurmaya başladı. Sanki söyleyecekleri için zaman kazanmak istercesine yeniden pencereye doğru yürüdü. Kendimi her şeye hazırlamaya çalışarak dizlerimi göğsüme çektim.

“Sana adil davranmadım,” dedi sonunda. Tenim karıncalanmaya başlamış, duyularım iyice açılmıştı. Soluklarını, havanın ciğerlerine dolduğunu ve kalbinin göğsünde nasıl attığını duyabiliyordum. Hâlâ korkusunun kokusunu alabiliyordum.

“Gabrielle’in bana söylediklerini sana daha önce anlatmalıydım. Okyanusla ilgili söylediklerini...” Şimdi, yalvaran ve acı çeken gözlerle yüzüme bakıyordu. Sanki etrafımdaki her şey yok olmuş, ağaçların tepesindeki bu küçük odada, Travis ve ben kalmıştık.

“Ne demek istiyorsun?” diye sorarken sesim kulaklarıma çok alçak geldi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Gabrielle’in sana bir şey anlatmadığını söylemiştin, hiç konuşmadığınızı.”

Parmağını, açık pencereyi çevreleyen ahşaba hafifçe vurdu. Sabah rüzgârı saçlarını bir anlığına havalandırdı, odayı gezindi ve sonra da dışarı çıktı. Bitkin cildinin üzerine değen temiz havanın tadını çıkarıyormuşçasına gözlerini kapadı.

“Gabrielle okyanusu görmüş,” dedi sonunda.

Nefesimi tuttum; dünya sanki tersine dönmüştü. “Ne zaman?” dedim tuttuğum nefesi bırakırken. “Nasıl?” Sessizliğin ortasında aklıma tel bir düşünce yerleşti: Gabrielle okyanusa gidebildiyse, okyanus yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Bu, okyanusun gerçek olduğunu ve benim de oraya gidebileceğimi gösteriyordu.

Üzerimdeki örtüleri yırtarcasına açarken bacaklarım örtüye dolandı ve dünkü saldırının yaraları acıdı. Ayağım takıldı ama Travis beni tutmak için hiçbir harekette bulunmadı. Dengemi yeniden sağladığımda pencereye, onun yanına gittim ve kollarını tuttum.

“Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?” dedim. Bedenimin hafiflediğini hissediyordum. Birden annem ölümünden bu yana hiç olmadığım kadar mutlu olmuştum.

“Oraya gidebiliriz,” dedim. “O gittiyse, biz de gidebiliriz.” Damarlarımda dolaşan enerjiyle odayı arşınılıyordum.

“Ne kadar uzakta olduğunu söyledi mi? Nasıl gidildiğini söyledi mi?” Durdum ve Travis’in yanına yürüdüm. Göğsüm hafifçe onun kine dokunuyordu. “Nasıl bir duygu olduğunu anlattı mı? Dalgalardan bahsetti mi? Ya da kokusundan?”

Travis kollarımdan tuttu ve neredeyse ayaklarımı yerden kesercesine beni kendine çekti.

“Okyanusun tehlikeli olduğunu söyledi, Mary!” Artık göğsünü inip kalkıyor, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş, çenesi gerilmişti. Beni hafifçe sarstı. “Okyanusun tehlikeli olduğunu söyledi,” diye tekrarladı daha yumuşak bir ses tonuyla. Sanki sadece durmadan tekrar ederse anlayabilecekmişim gibi.

Kafam karışmıştı ve yüzümün kızardığını hissettim. “Nasıl tehlikeli?” diye sordum. Kollarımı onun elinden kurtararak göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Bana Lanetlilerin sudan çıktıklarını ve hâlâ sahilde gezdiklerini söyledi. Orayı tellerle çevirmenin bir yolu olmadığını; kendini koruyabilmenin imkânsız olduğunu söyledi. Orada kimsenin gerçekten güvende olamayacağını söyledi.”

Karşı çıkmak, ona yanıldığını söylemek istedim fakat yapamadım. Pencereden Orman’daki ağaçlara, titreyen yapraklara baktım. Bildiğim tek okyanusa...

“Bu doğru olamaz,” diye fısıldadım.

“Doğru,” dedi. “Doğru olduğunu biliyorsun. Annenin sana anlattığı okyanus, Geri Dönüş’ten önceydi. O zamandan beri her şeyi değişti. Her şey.”

“Ama okyanus çok büyük,” diye karşı çıktım. “Uçsuz bucaksız, çok derin. Geri Dönüş’ün okyanusu nasıl etkilemiş olabileceğini anlamıyorum.”

Cevap vermeden önce biraz bekledi. “Dünyada Lanetlilere karşı koyacak kadar derin hiçbir şey yoktur.”

Gözlerime baktı ve parmağını çenemde gezdirdi. “Biz bile karşı koyamayız.”

Ona neredeyse inanacaktım fakat sonra içimde yükselmeye başlayan öfkeyle başımı salladım. “Yanıyorsun, Travis. Yanıyorsun!”

Yumruk yaptığım ellerimi göğsüne indiriyordum. “Bana neden böyle hikâyeler anlattığını bilmiyorum ama yanıyorsun.”

Ellerimi tuttu, parmaklarım yumruklarımm üzerine sardı. “Okyanusa gitmene izin verirsem, seni bir daha asla göremeyeceğimi söyledi.”

“Öyleyse o da yanılıyordu!” diye bağırdım. Geri çekilerek kapıya yaklaştım. “Bütün bunlar gerçekse, neden bunu daha önce söylemedin? Neden bana ümit verdin ve şimdi onu benden söküp alıyorsun?”

“Çünkü seni koruyabileceğimi sanmıştım,” diye cevap verdi. “Çünkü senin için yeterli olabileceğimi ümit etmiştim.”

“Hayır.” Başımı sertçe salladım. “Senin de okyanusu görmek istediğini sanıyordum. Bu ikimizin de hayali sanıyordum. Beni...” Yutkundum ve derin bir nefes aldım. “Beni almaya geleceğini sanıyordum.”

Başını iki yana sallarken yüzüme bakmıyordu. Dünyanın ayaklarının altından çekildiğini hissediyordum. Söylediği ve söylemediği her şey derinlemesine içime işliyordu. Kelimeler zihnimde yankılanıyordu: *Benim için gelmeyecekti, benim için gelmeyecekti.*

Çevremdeki her şey dönüyor, her şey dayanılmaz derecede parlaklaşıyor ve sonra sönüyordu. Dünyam sarsılıyordu. Bacaklarım yatağın kenarına değinceye kadar geriledim ve yatağa oturdum.

Acımdan midem bulanıyordu. “Beni almaya gelmeyecektin, değil mi?” diye sordum.

“Üzgünüm, Mary,” dedi. Bu, hayır demekti.

İçimdeki her şey çöküyor, paramparça oluyordu. “Anlayamıyorum, neden bütün bunları bana şimdi söylüyorsun? Neden bana bunu yapıyorsun?” Başımı ellerimin arasına alarak büzüldüm.

“Çünkü ben...” Cümlemin yarısında durdu ve sustu. Çenesindeki kas seğiriyordu. “Mary, seni çok istedim ve kuledeki o gün hiç

olmadığım kadar mutluydum. O gün bana hayatın, umudun nasıl olabileceğini göstermişti. Birlikte olabileceğimize inanmak istedim. Yeminlerimizi bozabileceğimize ve her şeyin yine de çok güzel olabileceğine inanmak istedim.”

Uzaklara bakıyordu. Başını salladı. “Seni almaya gelecektim, Mary. Hiçbir zaman Harry gibi bir eş olamayacağımı bilmeme rağmen sana gelecektim. Sakat bir adam olduğum halde sana gelecektim. İhtirasımın, mantığımı yenmesine izin verecektim. Fakat Gabrielle’i görünce her şey değişti. Rahibelerin yolundan ayrılanlara neler olabileceğini gördükten sonra... Bize –sana– neler olabileceğini fark ettim. Ve yapamadım.

“Tek görebildiğim, o kırmızı yeleğin içinde tellere saldıranın sen olabileceğindi. Buna izin veremezdim.” Başını önüne eğdi.

Olasılıklarımızın ızdırabı boğazımda düğümlenmişti. “Başarabilirdik,” dedim. “Kaçabilirdik.”

Bana baktığında ağlıyordu. “Hayır, yapamazdık,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Kaçamazdık.” Elini bacağına koydu. “Sakatlandım. Bizi bulurlardı. Ellerinden hiçbir zaman kurtulamazdık.”

Önümde diz çökerek ellerimi tuttu. “Anlamıyor musun, Mary? Gabrielle geldiğinden beri seni korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım çünkü seni kaybetmekten çok korkuyordum.”

Başımı iki yana salladım. Düşünceler zihnimde uçuşuyor, dönüyor, oradan oraya çılgınca savruluyordu. “Neden bütün bunları bana daha önce söylemedin? Neden şimdi?”

“Çünkü seni çok uzun zamandır koruyordum. Gabrielle okyanusun tehlikeli olduğunu söyleyince seni okyanustan uzak tutabileceğimi sanmıştım. Ama dün seni Lanetlilerin arasında boğulurken gördüğümde bunu artık yapamayacağımı fark ettim. Bu kararları senin yerine ben alamam.

“Dün ilk defa her şeyin okyanusla ilgili olmadığını anladım çünkü okyanusu hiç bulamasak bile senin bana ihtiyacın yoktu. Bir zamanlar seni koruyabileceğimi düşünmüştüm; sana bakabileceğimi ama sen yeterince güçlüsün. Senin dünkü mücadelen gibi bir şeyi hayatım boyunca görmemiştim. Senin yaptığın gibi hayatta kalmayı başaran birine hiç şahit olmamıştım. Lanetlilerle savaştın ve hayatta kaldın!” Başını salladı. Kocaman açtığı gözleri parlıyordu. “Sana hayran oldum, saygı duydum.”

Sanki bedenimin fişini çekmişti; tüm acı ve öfkem akıp gidiyor, yerini boşluğa bırakıyordu. “Sana duyduğum ihtiyaç hiç tükenmeyecek,” diye fısıldadım. “Ben bunca zaman seni bekledim ve sen aslında hiç gelmeyecektin. Seni beklememe neden izin verdin?”

Travis içini çekti ve parmaklarını pencerenin pervazında esnetti. “Sanırım o zaman bile sana yetmeyeceğimi biliyordum, Mary. Konu artık okyanus değil, sensin; ne istediğin ve neye ihtiyaç duyduğun. Belki birkaç yıl benimle mutlu olacaksınız...”

Duraksadı. Gözlerindeki yaşları görebiliyordum. “İkinci sıradaki hayalin olmak istemiyorum.”

Ona bağırarak, onu itmek ve sözlerini geri almasını sağlamak istiyordum. Fakat sadece yanından geçerek pencereye yürüdüm. Bedenimi pencerenin pervazına bastırarak aşağıya eğildim. Buradan okyanus tuzunun kokusunu alıp alamayacağımı düşündüm. Belki gözlerimi kapasam, yeterince odaklansam. Sahile vuran dalgaları hayal etsem. Havayı, okyanusu tatsam...

Tepede geçirdiğimiz o günden, beni almaya geleceğine söz verdiği o günden beri bu bizim hayalimizdi, ikimizin... Bu hiçbir zaman bir seçim yapmakla ilgili olmamıştı.

“Mary,” dedi Travis yanıma gelerek. Omzuma koyduğu elini ittim. Haklı olmasını istemiyordum. Söylediklerine inanmak istemiyordum; o kadar zalim ve bencil olduğuma. Bedeninin sıcaklığı içimdeki

boşluğu doldururcasına beni ısıtmaya başlamıştı fakat kollarımı bir kalkan gibi bedenime sardım.

Arkamı dönerek kapıya doğru yürüdüm. Tam çıkarken, “Benim için okyanustan vazgeçer miydin?” diye sordu.

Elim kapının çerçevesinde, duraksadım. Bir zamanlar bunu her şeyden çok istiyordum; annem için olduğu gibi, aşkın diğer tüm hayallerin üzerinde olmasını. Bunun benim için geçerli olmadığını anlamıştım ve bu farkındalıkla sorusunu cevapsız bırakarak kapıdan çıktım.

▼ XXX ▼

Platförmde yalnız kalabilmek zor olduğu için ip köprülerden geçerek Travis ve diğçerlerinden olabildiğince uzaklaştım. Ayaklarımı aşağıya sarkıtarak oturdum. Bacaklarımdaki yaralar iyileşiyor ve kaşınıyordu. Ağlamak istedim ama gözyaşlarım akmyıyordu. Bağırarak istedim ama olay çıkarmak istemiyordum. Öylece oturup Orman'a bakarak Travis'in itirafını düşündüm. Beni almaya hiç gelmeyeceğini...

Harry'yle evlenmeme göz yumacağımı...

Arasına New York Şehri'nin fotoğrafını koyduğum ince kitabı çıkardım. Parlak gün ışığında fotoğrafın renkleri tavan arasında olduğundan daha soluk görünüyordu. Fakat umurumda değildi. Parmaklarımı fotoğraftaki binaların üzerinde gezdirerek düşündüm. Bu binaları kaç kişinin doldurabileceğini, tüm o insanlara ne olduğunu ve kaybolan onca hikâyeyi merak ettim.

Fotoğrafı bir kenara bırakarak kitabı elime aldım. Hiç bu kadar küçüğünü görmemiştım; kasabamızda sadece Kutsal Kitaplar ve kalın ciltli soyağacı kitapları vardı. Kitabın kırmızı, deri kaplı kapağını dikkatlice açtım ve ilk sayfadaki süslü harfleri parmağımlla takip ettim. Ne anlama geldiklerini anlayamamıştım: *Shakespeare'in Soneleri*. Sayfa kalın ve sararmıştı. Kenarları parmaklarımın arasında neredeyse parçalanıyordu.

Dayanamayarak sayfaları çevirmeye başladım. Her sayfada özenle sıralanmış yazılar ve her sayfanın tepesinde bir harf vardı. Rüzgâr sayfaları hızla çevirirken donup kaldım. Yutkunarak ilk sayfaya geri döndüm. İlk sayfadaki yazının üzerinde *I* harfi vardı. İkinci sayfadaki yazının üzerindeyse *II* harfleri vardı.

Sırayı takip ederken titriyordum ve her şey yavaş yavaş anlam kazanıyordu. Harfler aslında sayılardı. Gabrielle'in pencereye yazdığı sayıyı düşündüm ve hemen aynı sayıdaki metni bularak hızlıca göz gezdirdim. Yargıdan ve salgınlardan, iyi ve kötünden, gerçek ve kıyametten söz ediyordu.

Kasabadan ayrıldığımızda bulduğumuz sandığın üzerindeki harfleri hatırlayınca sayfaları hızla çevirerek *XVIII*, yani on sekiz numarayı buldum. Gözüme çarpan bir satır nefesimi kesti: "Gölgesindesin diye ecel caka satamaz..."² Kitabı elimden bıraktım. Kafamın içinde harfler, numaralar ve sözcükler dönüp duruyordu.

Her şey şimdi o kadar açıktı ki, bunu neden daha önce fark edemediğimi anlayamıyordum. Patikalar sayılarla işaretlenmişti. Ve bu sayıların bir düzeni, henüz bulamadığımız bir sırası olmalıydı.

Bu düşüncelere öyle dalmıştım ki, yanıma birinin geldiğini konuşmaya başlayınca kadar fark etmemiştim. Gelen her kimse, fotoğrafı görmemesi için kitabın arasına sokarak kitabı da gömleğimin içine gizledim.

"Mary, sen de diğerleri gibi ölecek misin?" diye sordu Jacob, o çocuk sesiyle. "Sen de dönüşüp beni yemek için geri mi döneceksin?" Kalın bir dala çivilenmiş ahşaba ayağını vurdu.

Kendimi tutamayarak bir kahkaha attım. "Hayır, tatlım. Bana salgın bulaşmadı. Neden böyle düşündün?"

2 William Shakespeare, *Tüm Soneler* (Çev. Talât Sait Halman), İş Bankası Kültür Yayınları: İstanbul, 2012.

Kaşlarını çatınca gülmemem gerektiğini fark ettim. "Cass Teyze," diye cevap verdi. "Travis Amca siz kaçarken olanları anlattı. Cass Teyze o kadar Lanetli sana saldırdığında nasıl ölmediğini merak etti. Senin hasta olduğunu düşünüyor." Hafif peltek konuşmasında Cass, *Cats'e*, *Lanetliler* de *Lanetlilev'e* dönüşüyordu.

"Fakat Travis Amca senin Lanetlilere yendiğini ve çok cesur olduğunu söyledi. Bu doğru mu, Mary Teyze? Gerçekten onlarla dövüştün mü?" Duraksadıktan sonra zaten ince olan sesini biraz daha incelterek sordu: "Onlarla nasıl savaşılabacağımı bana da öğretir misin? Beni korkutuyorlar da..."

Kolundan çekerek onu kucağıma aldım. Dudağı titriyordu. Ona sıkı sıkı sarıldım. "Hiçbirimiz onlar gibi olmak istemiyoruz," dedim. "Sana bir zarar gelmemesi için de elimizden geleni yapacağımıza söz veriyorum."

"Korkmak istemiyorum," dedi. "Ama bazen buna engel olamıyorum."

"Biliyorum, canım. Hepimiz korkuyoruz," dedim. Nedense ona sarılmak korkularımı azaltıyordu.

"Biliyor musun," dedim bir süre sonra, "aslında beni kurtaran Argos'tu. Düştüğüm zaman beni o kurtardı."

Jacob kıkırdadı. "Argos'u seviyorum."

"O halde Argos artık senin köpeğin olsun."

Kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. "Gerçekten mi?" Sesindeki umut içimi neşeye doldurmuştu.

"Evet, gerçekten. Onu alabilirsin... O yanındayken belki daha az korkarsın."

Sonra küçük parmaklarıyla boynuma sıkı sıkı sarıldı.

Birinin ayak seslerini duydum. "Jacob," dedi Cass, "Jed Amcan seni arıyor. Gidip yemeği hazırlamasına yardım etmek ister misin?"

“Cass Teyze, bil bakalım ne oldu?” diye bağırdı kucağımdan heyecanla fırlayarak. “Mary Teyze, Lanetlilerden beni koruması için Argos’u alabileceğimi söyledi!”

Cass gülümseyerek Jacob’ın başını okşadı. “Umarım teşekkür etmişsindir,” dedi ve Jacob’ın yanakları hemen kızardı. “Tabii ki etti,” dedim göz kırparak. Jacob halat köprüden geçti ve sanki altımızda ölü bir dünya yokmuş gibi Argos’a seslenerek uzaklaştı.

“Teşekkürler,” dedi Cass, Jacob uzaklaşınca. Başımı salladım.

Yanıma geldi, parmaklıklara yaslanarak ufka baktı. Saldırıdan beri doğru düzgün konuşmamıştık. Bana Harry’yle evlenmem gerektiğini söylediğinden beri...

“Biliyor musun,” dedi, “ikisi de seni bu kadar çok sevmiyor olsalardı her şey daha kolay olurdu. Her şey her zaman seninle ilgili olmasaydı... Küçükken bile hep Mary vardı.”

“Bu doğru değil,” dedim. Fakat karşı çıkmaya halim kalmadığı için bu itirazım kulağa pek de inandırıcı gelmemiştir.

“Ah, evet doğru,” dedi. Ses tonu öfkeli değil, yumuşak ve düşünceliydi. “Küçükken Travis her zaman senin hikâyelerini dinlemek isterdi. Annenin sana ve senin de bana neler anlattığını merak ederdi. Harry senin neleri sevdiğini ve neleri sevmediğini öğrenmek isterdi. Akıllarında her zaman sen vardın. Senin isteklerin, senin bildiklerin...”

“Üzgünüm,” dedim çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Omuz silkti. “Bunu tartışma çıkarmak için söylemiyorum,” dedi. “Yalnızca beni anlamamı istiyorum; neden değiştiğimi. Sanırım yeniden en iyi arkadaşım olmanı istiyorum... Ama ben sana öfkeliyken ve sen de ben yokmuşum gibi davranırken bunu başaramayız.”

“Hiçbir zaman sen yokmuşsun gibi davranmadım,” diye cevap verdim.

Nefes alır gibi belli belirsiz güldü. “Seni suçlamıyorum ama eskiden, her konuda önce sana koşardım, senin için her şeyden ve herkesten önce gelirdim. Bu durum değişince öfkelen dim çünkü sana âşık olduklarında sadece Travis ve Harry’yi değil, aynı zamanda seni de kaybettim. Hem de saldırının çok öncesinde... Jacob’ı bulana kadar bunu anlayamamıştım. Artık benim için her şeyden önce o geliyor.”

Hâlâ Cass’e ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Sanırım seni affetmeye çalışıyorum. Ve sana artık Harry’yle veya Travis’le ilgilenmediğimi söylüyorum. Yalnızca Jacob’ı ve onun geleceğini umursuyorum. Büyüyebilmesi ve bu dünyada yolunu bulabilmesini istiyorum. O artık benim oğlum gibi. Benim de tek isteğim, bir ailemin olmasıydı.” Omuz silkti. “Şimdi Jacob varken Harry ve Travis’le ilgili her şey bana anlamsız geliyor. Boşa harcanan duygular gibi.”

Platformun üzerine uzandım ve kıyafetlerimin altından, güneşin ısıttığı ahşabı hissettim. Büyük, pofuduk bulutlar sanki aşağıdaki dünyada hiçbir şey değişmemiş gibi mavi gökyüzü boyunca kayıp gitti. Sanki dünyada ölümden, çürümeden ve acıdan başka şeyler de varmış gibi...

“Dünyada fazla umut kalmadığında, insan bir şeyleri yoluna koyma zamanının geldiğini anlıyor,” dedi.

“Hâlâ umut var,” dedim. “Bir planları var.” Bulutlardan şekil çıkarmaya çalışıyordum fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Yeniden güldü. “Kışa kadar bekleyip sonra da gizlice tellere ulaşma planını mı kastediyorsun? O plana pek güvenmiyorum. Bence bu platformlar sonumuz olacak.”

Eskiden tanıdığım Cass böyle bilgiçlik taslamazdı. Hayat hepimizi değiştirmiş, bizi hazır olmadığımız kararlar almaya zorlamıştı.

“Ben ümidimi kesmeyi reddediyorum,” dedim sonunda. “Okyanustan da vazgeçmeyeceğim.”

“Böyle diyeceğini tahmin ediyordum,” dedi. “Ancak senin okyanus hayallerini gerçekleştirmek ve Jacob’ı korumak arasında kalırsam, Jacob’ı seçeceğimi bilmeni istedim.”

“Biliyorum,” dedim. Bir süre bekledikten sonra ekledim, “Harika bir anne oldun, Cass.” Buradan kaçmanın bir yolunu bulmayı, güvenli bir yere ulaştığımızda onun evlenerek bir aile kurabilmesini umut ettiğimi eklemek istedim. Fakat onun yerine, bulutlara şekil verirken bana katılıp katılmayacağını sordum. Sanki etrafımızdaki dünya her zamanki dünya değilmiş gibi, o öğleden sonrayı baş başa, gökyüzüne bakarak geçirdik.

▼ XXXI ▼

“Yangın!”

Sıçrayarak uyandım ve ellerimi yanlara açarak Travis’i, Harry’yi veya herhangi birini bulmak için çarşafı yokladım ama yalnızdım. Beni rüyalarımından uyandıranın ne olduğunu hatırlamaya çalışırken her nefesimin ciğerlerimi yaktığım hissediyordum.

“Yangın!”

Aynı kelimeyi bir kez daha duyduğum sırada kapıda kucağında Jacob’la ağabeyim belirdi. Dumandan etrafımı göremediğimi fark ettim ve öksürmeye başladım.

“Mary, dışarı gelmelisin,” dedi ve kayboldu. Jed’in arkasında yarattığı rüzgâr, havadaki dumanın gecenin bu saatinde ortaya çıkan karmaşadan rahatsız olmuş gibi kıvrılmasına neden olmuştu.

Tek elimle gömleğimi ağzıma kapadım ve yataktan çıktım. Çıplak ayaklarımla zemini yoklayarak önümde bir engel olup olmadığını kontrol ettim. Kapıya yaklaşırken biri kolumdan tutarak beni açık havaya çıkardı ve kendime gelme fırsatı bulamadan, herkesin bir araya toplandığı platforma doğru çekildiğimi hissettim.

Arkamdaki yangını, sığınağımızı parça parça yiyen aç alevleri hissedebiliyordum. Platformlardaki diğer evleri paramparça ediyor, ağaç dallarının arasında hızla ilerlerken erzakımızı yakıp kül ediyordu.

Hepimiz, öğleden sonrayı Cass'le bulutlara bakarak geçirdiğim platformun kenarındaydık. Cass titreyen, ağlayan ve özür dileyen Jacob'ı tutmaya çalışıyordu. Jed, Harry ve Travis kollarını sıvamışlardı ve alevlere bakarken terden alımları parlıyordu.

Hava kuru olduğu için her şey çıtır çıtır yanıyor, Lanetlilerin seslerini bastırıyordu.

Gerçekten hapsolmuştuk. Önümüzde gruplar halinde toplanmış Lanetlilerle dolu, boylu boyunca uzanan kasabadan başka kaçacak yerimiz yoktu. Arkamızda ise uzun platformları yavaş yavaş yiyerek bize doğru gelen alevler vardı.

Arada sırada alevler birer damla gibi Lanetlilerin üzerine düşüyordu. Onlar da yürüyen ocaklar gibi birbirlerini ateşe veriyor, yangını kasabadaki binalara taşıyorlardı.

"Belki de alevler hepsini öldürür, biz de kaçabiliriz," dedi Jacob'ın sarsılan bedenine çenesini dayamış olan Cass.

Erkekler cevap vermediler. Onlar sanki hareket etmeleri tehlikeliymiş gibi oldukları yerde kıpırdamadan duruyorlardı. Jed'in sağ kolunun şimdiden su toplamaya başladığını görebiliyordum.

Tüm dünyamız ısı ve ışılda dolmuştu. Sonunda Travis, "Onların arasından geçip patıkaya giderek ipi bağlamayız," dedi. Sesi öyle yumuşaktı ki, neredeyse duyulmuyordu.

Cass, Jacob'a daha sıkı sarıldı ve elleriyle çocuğun kulaklarını kapadı. Jed ve Harry başlarını salladılar.

"Bunu sen yapamazsın," dedi Harry, Travis'e, "bacağın yüzünden." Harry'nin sözlerini kafamda evirip çevirdim ama herhangi bir suçlama ifadesi görmedim.

"Ben gidebilirim," diye fısıldadım. İtiraz etmelerini bekledim, hatta etmeleri için dua ettim ve bir süre sonra başladılar. Gelen itiraz yalın ve açıktı.

“Hayır, sen gitmiyorsun,” dediler. “Bizden biri gidecek.”

Jed ve Harry, hangisinin kendini feda edeceğini düşünürken birbirlerine bakmıyorlardı.

“En azından halatı getirebilirim,” diye mırıldandı Travis ve yaklaşan alevlere doğru topallayarak yürümeye başladı.

Jed, kolunu Harry’nin omzuna attı ve Harry de kolunu Jed’in beline sardı. Biraz uzaklaşarak kafa kafaya verdiler.

Dua ediyormuş gibi görünüyorlardı ve Tanrı’ya inanmayı aylar önce bıraktığım için tüm bunların benim hatam olup olamayacağını düşündüm. Okyanusa olan inancımı reddetsem, Travis’ten vazgeçsem, Tanrı’yla aramda duran her şeyi bir kenara bıraksam... bizi kurtarabilir miydim?

Onları kurtarabilir miydim?

Travis, kafa kafaya vermiş olan Jed ve Harry’nin etrafından dolandı, platformun belki de kurtuluşumuz olabilecek patikaya ve Lanetliler Orman’na en yakın kenarında tuhaf bir şekilde diz çöktü.

Yavaşça yanma gittim ve düşümleri atmasına yardım ettim.

“Bu nasıl işe yarayacak?” diye sordum parmaklarım titreyerek birbirine dolaşırken.

“Buraya gelmemize nasıl yaradıysa o şekilde... Ama ipin diğer ucunu bağlamak için birinin patika tarafında olması gerekiyor,” dedi.

Ellerini benimkilerin üzerine koyduğunda o sıcak, tanıdık his geri geldi. “Evde geçirdiğimiz o günler... Benim dünyam, gerçeğimdi,” dedi. “Benim okyanusumdu.”

Kelimelerinin yüreğinden koparak çıktığını gözlerinden anlayabiliyordum. Sonra bir kez daha ağızını açtı ve yalnızca, “Keşke seni koruyabilseydim,” dedi.

Parmağını dudaklarımda gezdirdi, sonra ipi karşıya geçebilmeleri için Harry ve Jed’e vermek üzere ayağa kalktı.

Hafifçe doğruldum ve ne olduğunu anlayamadan, birisinin önümünden koşarak geçtiğini gördüm. Adımları dengesizdi ve platformun kenarından atladı. Altımızdaki Lanetlilerin üzerinden uçarak bir patırtıyla düştü ve yuvarlandı. İki elinde de birer bıçak vardı ve alevlerin ışığı metalden yansıyordu.

Kendine gelip ayağa kalktı. Tökezleyerek Orman'a, kapıya ve patikaya doğru koşmaya başladı. Rengârenk elbiselerden ördüğüm halatı beline bağlamıştı ve ucu yerde sürünerek onu takip ediyordu.

Önce tek başınaydı, Lanetliler onu fark etmemişlerdi. Fakat sonra ona doğru ilerlemeye başladılar. Onu hissetmişler, içlerindeki açlıkla ona yönelmişlerdi.

"Hayır!" diye bağırdım öne doğru sürünüp platformun kenarına tutunarak, sanki halatı tutarak onu yeniden güvenli platforma çekebileceğim gibi.

Hıçkırıklarım bedenimi tüketiyordu fakat dışarı çıkmalarına izin vermiyordum. "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen," diye tekrarlarlarken dudaklarımdan dualar dökülmeye başladı.

Tökezledi, düştü, ayağa kalktı ama bir türlü hızlanamıyordu. Bacağı onu yavaşlatıyordu. Çok dengesiz yürüyordu. Bedeni fazla güçsüzdü.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..."

Lanetliler ona doğru uzanıyor, parmaklarıyla çekiştirmeye çalışıyorlardı. Yerde sürünen ve ucu beline sıkıca bağlı olan halat onların ayaklarına dolandıkça Travis geriye doğru çekiliyor, dizlerinin üzerine düşüyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..."

İlk Lanetli ona yetiştiğinde Travis'in bağırdığını duydum. Üzerlerine atıldı ama sayıları çok fazlaydı. Elindeki bıçağı birine sapladı fakat geri çekmeye vakit bulamadan yeniden arkaya doğru savruldu. Gömleğine yayılan kanı görebiliyordum. Ağabeyim beni

uzaklaştırmak için omuzlarımdan çekiyordu fakat tek bildiğim, gözlerimi Travis'ten ayırmadığım sürece onun iyi olacağı, zarar görmeden ve ısırılmadan tellere ulaşabileceğiydi.

Bir kez daha tökezleyince Lanetliler üzerine çullanmaya başladılar.

"Lütfen, lütfen, lütfen." Onunla yer değiştirebilmeyi diliyor, her heceye hayatımı koyuyordum.

Başımın yanından hızla bir ok geçti ve sonra bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha... Her ok başka bir Lanetli'ye saplanıyordu. Onlar tek tek düşerken Travis kalabalığın içinden sıyrıldı. Tökezleyerek kapıya doğru koşmaya başladı.

Arkamda duran Harry, yayını öyle hızlı kullanıyordu ki, hareketlerini belli belirsiz görebiliyordum. Yanakları solgun ve ıslak fakat atışları kararlı ve doğrudu. Jed yanımdan ayrılarak Harry'nin yanına gitti ve o da bir yay aldı. Şimdi ikisi birden Lanetlileri tek tek deviriyorlardı.

İçim öyle saf bir mutluluk, inanç ve huzurla dolmuştu ki, sanki bedenimin her noktasından ılık saçıyordum.

Bir dakikalığına, o harika, muhteşem bir dakika boyunca, Travis'in tellere zarar görmeden ulaşacağına inancım tamdı. Hayatta kalabileceğimize ve Orman'ın ötesinde ne olduğunu görebileceğime. Okyanusa erişebileceğime... İçime dolan bu duyguyu koruyabilmek için gözlerimi sımsıkı kapadım.

Ve Travis bir kez daha düştü. Tam o anda çığlıklarını duydum ve yıkıldım. Kollarım, artık içi bomboş kalmış bedenimi dik tutmaya yetmiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım son bir kez. Travis ayağa kalktı, sallandı, tellere ulaştı ve hızla kapıyı açtı. Kapıyı kapamadan önce arkasından birkaç Lanetli de onunla birlikte çıkmışlardı. Harry ve Jed, arka arkaya attıkları oklarla onları etkisiz hale getirdi.

Travis sonunda yalnız kalabilmişti ve güvendedi. Kıyafetleri kan içindeydi ve göğsünün inip kalktığı bulduğum yerden bile görebiliyordum. Sonra elini kaldırıp salladı. Harry ve Jed arkamda dizlerinin üzerine çökerken platformun sarsıldığını hissettim.

“Olamaz...” diye fısıldadım. Olanların hiçbirini kabul etmek istemiyordum.

Halatın ucunu yukarı atıp patikanın kenarındaki büyük ağacın sağlam dalından geçirmeyi on kere deneyip sonunda başardı.

O halatı aramızdaki boşluk boyunca çekerken arkamızdaki alevler de büyüyordu.

Tek bir vücut olup nefesimizi tuttuk. Isı bizi yakmaya başlamıştı. Halatın çekilmesini beklerken Argos ağlıyor, Jacob ise tir tir titriyordu. Ve Travis sonunda ipi gererek dala bağladı.

Gerilen ip ileri geri sallandı. Tek kurtuluşumuzdu. Travis ağacın önünde yere yığıldı. Kimsenin beni durdurmasına fırsat vermeden bacaklarımı ipe doladım, ayak bileklerimi çaprazladım ve kendimi ellerimle çekerek yanmakta olan platformdan uzaklaşmaya başladım. Harry’nin arkamdan seslendiğini duydum. Ayaklarımdan yakalamaya çalıştı fakat platforma çekilmek istemediğimden ondan daha hızlı davranarak elinden uzaklaştım.

“Henüz güvenli değil!” diye bağırdı Harry. “Her ihtimale karşı önce bizden birinin gitmesine izin vermelisin!”

Başımı salladım. Dikkatimi ellerime verdim ve diz altlarımdan yanmasını umursamadan, önce bir elimi sonra diğerini atarak ilerledim.

“Güvenlik halatın bile yok!” diye bağırdı.

İpe daha sıkı tutunarak başımı hafifçe arkaya eğdim. Böylece tepetaklak da olsa Travis’i görebiliyordum. Ağaca yaslanmıştı. Baş yavaşça göğsüne düştü.

“Hayır!” diye bağırdım.

“Dönüşmesi durumunda bir silahın bile yok!” diye bağırdı Harry.

Ancak sözlerinin dikkatimi dağıtmasına izin vermiyordum; bir elin önüne diğer el, yalnızca buna odaklanmıştım. Kaslarım ağrıyordu. Halat, etimi kesiyordu. Zihnimse yalnızca Travis’e, ona dokunmaya, onu hissetmeye ve iyileştirmeye odaklanmıştı.

Karşı tarafa ulaştığımda bacaklarımı serbest bırakarak aşağıya sarkıttım ve ayaklarıma yeniden kan gitmeye başladı. Yüzüm, alevlerin aydınlattığı platformun üzerindeki Jed, Harry, Cass ve Jacob’a dönüktü.

Halata asılı kollarımın arasından aşağıya baktım. Solumda, Lanetlilerin yavaş yavaş toplanarak bize doğru yaklaştıkları Lanetliler Ormanı; sağımda, karanlığa uzanan patika vardı.

Tam altımdaysa bedeni kanlar içindeki Travis, ellerini yukarıya doğru uzatmıştı. O anda korkuyla hareketsiz kaldığımı hissettim. Duruşundan, bana doğru uzanışından, cildinde kabuklaşmaya başlayan kan izlerinden, aşağıda bekleyişinden korktum; beni bir solukta paramparça edecekmiş gibiydi.

▼ XXXII ▼

Bağırarak için ağzımı açtım fakat sesim çıkmıyordu. Ellerimle ipe asılı duruyordum, bedenim kollarıma ağır geliyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. İpteki kan, ellerimi kayganlaştırdıkça parmaklarımm gevşediğini hissediyordum. Daha sıkı tutunmaya, bacaklarımla yeniden ipe yakalamaya çalıştım fakat kollarım çok yorulmuştu. Yalnızca asılı kalmaya kalmak bile tüm kaslarımı titretiyordu ve acele ettiğim, Harry'nin belime bir güvenlik halatı takmasına izin vermediğim için kendime kızdım.

Aşağıda oturan Travis'e odaklanmaya çalışsam da gözlerimdeki yaşlar görüşümü engelliyordu. Parmakları bir açılıp bir kapanıyordu. Sonunda gücü tükendi ve kollarını indirerek hareketsiz kaldı.

Kendimi aşağıya bıraktım ve ona doğru emekledim. Kapının iç tarafında, ağaca yaslanmış oturuyordu. Titriyordu. Düzensiz ve sık nefes alıyordu fakat hâlâ yaşıyordu.

"Travis!" diye bağırdım onu kendime çekerek. Onu bir bebek gibi kucağımda sallıyordum. "İyileşeceksin," dedim. "İyisin." Çenemi saçlarına dayadım, başı göğsümün üzerindeydi.

Kanının tenime aktığını hissedebiliyordum.

"Bunu neden yaptın, Travis?" diye sordum. "Neden?" Sesim çatlıyordu. Dudaklarının hareket ettiğinin farkındaydım fakat hiçbir şey duyamıyordum.

Gözleri kaydı.

Artık onu sertçe sarsıyordum. “Ölemezsin!” diye bağırdım yüzüne. “Ölmene izin vermeyeceğim!”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kavrıldı. Ağzından kan sızmaya başlamıştı.

“Her şeyi düzeltereğiz,” dedim. “Belki başka bir kasaba daha vardır. Belki orada bir şifacı buluruz. Isırıldığına emin misin? Belki de benimkiler gibi sadece birer sıyrıktır.”

Küçük kahkahası zamanı durdurmuş, bizi yeniden bu kasabanın ve saldırının öncesindeki kendi dünyamıza götürmüştü. Bacağının kırılmasından önceye...

Çocukluk günlerimize. Henüz bu dünyayla tanışmadığımız zamana...

“Yalnızca sıyrık da olsa fark etmez,” dedi berrak bir sesle. “Evden kaçarken ısırılmışım.”

Birden elim ayağım boşalmış, içimde ne varsa bir çığ gibi, bir-birinin üzerine binerek büyümeye başlamıştı.

“Ben zaten ölüydüm,” dedi gözlerini açarak.

Neden, diye sormak için yalnızca dudaklarımı kıpırdatabilmiştim. Sesimse çıkmamıştı. Sarsılan bedenimden ses çıkarmayı başaramıyordum. Yutkundum. Alnını okşadım. Cildi terden ve kandan kayganlaşmıştı. Başımı eğerek onunkine dayadım. Dudaklarım onunkilerin üzerine kapanırken tek düşünebildiğim, Katedral’de birlikte geçirdiğimiz, ona okyanusun hikâyelerini anlattığım günlerdi.

“Senin için dua edeyim mi?” diye fısıldadım. Burnum akıyordu; gözlerim ağlamaktan şişmişti.

“Bu konuda hiçbir zaman pek başarılı olmadın,” dedi hafif bir kahkaha atarak. “Seni hayata bağlayan dualar değildi. Hikâyelerdi.”

Gözlerimi sımsıkı kapayarak başımı salladım. “Sendin,” dedim.

Bir kez daha güldü fakat bu seferki daha çok nefes sesine benziyordu. “Keşke öyle olsaydı,” dedi.

Ona daha sıkı sarılarak kendime doğru çektim. Salgını bedeninden çıkarmak, sevgimle kanını temizleyebilmek istiyordum. “Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Çok, çok üzgünüm.” Artık hıçkırıklara boğulmuştum ve “Biliyorum,” dediğini zar zor duyabildim.

Aklıma gelen tek şey, Travis’le son günümü ona öfkelenerek geçirdiğimdi. Yüzünü ezberleyerek, omuzlarındaki çilleri sayarak geçirmem gereken son günü...

Gözlerini kısmasına ve göz kenarlarında küçük kırışıklıklar oluşmasına neden olan güneş ışığının altında bana gülümsediğini bir daha göremeyeceğimi fark ettim. Onu yürürken izleyemeyecek, topallayışını göremeyecektim.

Elini yanağıma bastırdığını bir daha hiç hissedemeyecektim.

Aniden, onun hakkında bilmediğim, öğrenmek için hiç zaman bulamadığım şeyler olduğunu da fark ettim. Ayaklarından gıdıklanıp gıdıklanmadığını ya da ayak parmaklarının ne kadar uzun olduğunu bilmiyordum. Çocukken gördüğü kâbusları bilmiyordum. En sevdiği yıldızları, bulutlardan hangi şekilleri çıkardığını bilmiyordum. En gerçek korkularını, hiç unutamadığı anılarını bilmiyordum.

Ve şimdi bunlar için zamanım yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı. Onunla bu anı yaşamak, bedenini bedenimin yanında hissetmek ve başka hiçbir şey düşünmemek istiyordum fakat bedenim, kaçırdığım anların acısını çekiyordu. Kaçıracaklarımın. Boşa harcadıklarımın...

Hayatımızı birlikte geçiremeyecektik. Onu ezberlemek için yeterince zamanım olmamıştı. Daha şimdiden onu unutmaya başlamıştım.

Buna, onun ölmesine hazır değildim.

“Bana okyanusu anlat, Mary,” dedi. “Bana okyanusun bütün bunlardan nasıl etkilenmediğini anlat.”

Başımı salladım. “Okyanusun hiçbir özelliği yok,” dedim. “Okyanus da dünyadaki diğer yerler gibi.”

Şaşılacak bir kuvvetle çenemi tuttu. “Okyanusa gideceğine söz ver,” dedi.

Başımı salladım. “Fakat demiştin ki...”

“Ne dediğimi unut. Benim için okyanusun tuzunu tadacağına söz ver.”

Zamanı geri almak istiyordum; çekiştirmek ve ilerlemesine izin vermemek. Zamanı bir araya getirip sıkıca sarmak ve şu dakikanın elimden kaçıp gitmesini engellemek istiyordum. Fakat elimde değildi ve Travis’in eli, yüzümü bırakarak düştü.

“Hayır,” dedim, uyanık kalması için ona sıkıca sarılarak. “Seni seçiyorum. Okyanusu istemiyorum.”

“Söz ver bana, Mary,” dedi bir kez daha. Bu kez sesi zayıftı ve titriyordu.

“Seni seviyorum,” dedim fakat o cevap vermedi. Çünkü ölmüştü. Sonra ondan uzaklaştırıldığımı hissettim.

“Hayır,” diyerek karşı çıkmaya çalıştım fakat beni geriye çeken kollar çok kuvvetliydi. Harry beni patikanın karşı tarafına attı. Tökezleyerek ayağa kalktım.

“Ondan uzak durmalısın,” dedi Harry beni bir kez daha iterek.

“Çekil yolumdan!” diye bağırdım. Tırnaklarımı toprağa geçirerek Travis’e doğru ilerlemeye çabalıyordum.

Harry omuzlarımdan yakaladı. “Anlamıyor musun? Travis ısırdı. Dönüşmek üzere!”

Jed elinde bir tırpanla arkamda duruyordu. Hazır bir şekilde Travis’in dönüşmesini bekliyordu. Her şeyi bitirmeye hazırды. Parlayan silaha doğru uzandım. Onu durdurmaya, Travis’ten uzak tutmaya çalıştığımı zannetmiş olacak ki elindekini vermemek için direndi.

“Mary!” Harry beni Jed’in yanından uzaklaştırmaya çalıştı fakat onu öyle bir ittim ki, tökezleyerek Cass’e çarptı ve yere yuvarlandı.

“Ver şunu bana,” dedim Jed’e.

“Öldürülmesi gereki...”

“Ver şunu bana!”

“Mary, bunu yapan kişi sen ol...”

Bağırarak tırpana doğru atıldım ve bu sefer sapından tutmayı başardım. Ona âşık olan bendim. Isırılmasının sorumlusu bendim. Kurtarmaya çalıştığı bendim. Kendini benim için feda etmişti.

“Mâry, izin ver...”

“Bırak!” diye hırladım.

Tırpanın sapındaki parmakları gevşeyince tek bir hareketle silahı elinden çektim ve Travis’e doğru çevirdim.

Gözlerimi kapamayı, olanların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi davranmayı her şeyden çok istiyordum. Bütün bunlar bir kâbus gibiydi. Ancak tırpanı Travis’e doğru kaldırırken gözlerinin açıldığını gördüm.

Gerçek olamayacak kadar yeşil gözlerinin...

O gözler ki eskiden bana arzuyla bakardı ama hiç bu kadar vahşi bir arzu görmemiştim.

Tırpanı boynuna sapladım ve bıçak omuriliğini kesip geçerken tüm bedenim ürperdi. Gözleri, içimi okuyormuşçasma kaydı. Bedenindeki bütün kaslar gevşedi ve öylece hareketsiz kaldı.

Gitmişti. Sonsuza kadar.

Kanı göğsünden aşağıya akıyordu. Yere kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Jed tırpanı çıkardı ve beni kucığına aldı. Karşı koyamayacak kadar tükenmişim. Elimi uzatıp Travis’in elini tutmak, onu son bir kez hissetmek, parmaklarını parmaklarıma kilitlemek istedim. Fakat çok uzaktaydı.

Her yeri yakıp geçen alevlerin çıkardığı duman yüzünden Travis'in kokusunu çoktan unutmuştum.

Jed beni ondan uzaklaştırıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım. Çığlık attım. Jed'e vurdum. Ağlayacak kadar bile nefes alamıyordum. Travis'le ilgili hatırladığım her şey birbirine karışıyor, iç içe geçiyor, bir girdap içinde yok oluyordu.

"Yapılması gerekeni yaptın," dedi Jed, sanki kelimeleri beni rahatlatmış gibi.

"Onu seviyordum," dedim ağlayarak. "O benim her şeyimdi. Neden her şeyim olduğunu daha önce göremedim?" Pişmanlık beni yiyip bitiriyor, kanımın yerini almak istercesine damarlarıma doluyordu.

"Biliyorum," dedi Jed. Beni omzundan aşağıya sarkıttı. Bedeninin sarsıldığını hissediyordum ve ağladığımı biliyordum. Benim için, Beth için... Bizi en sevdiklerimizi öldürmeye zorlayan bu dünyadan daha zalimi olabilir miydi?

▼ XXXIII ▼

Gürler geçerken, sadece yürüyor, önüne çıkan her şeyi yutarak bize yaklaşan yangınla aramızdaki mesafeyi korumaya çalışıyorduk. Her birimiz, Travis'in yokluğuna kendi yöntemlerimizle alışmaya çalışıyorduk.

Cass kendisini Jacob'a vermişti ve ona olan sevgisi bir saplantıya dönüşmüştü. Jacob kendi çocuğuymuş gibi davranıyordu. Ona sanki çocuk daha önce başka bir kadına ait değilmiş, Cass onun hayatında bir ilkmişçesine bağlanmıştı. Ve arkadaşımın dış dünyaya çektiği sessizlik perdesini aralayabilen tek kişi Jacob'dı.

Harry, Cass'in sorumluluğunu üstlenmişti. Yangından kurtarabildiğimiz ve her adımımızla biraz daha tükenen azıcık erzakımızdan onun payına düşeni yemesini sağlıyordu. Cass'in kolları yorulduğunda, bütün bu olanların yükü ona ağır geldiğinde, Jacob'ı Harry taşıyordu.

Bense tek başıma yürüyordum, tıpkı bir gezgin gibi, başka hiçbir şeyle ilgilenmeden. Önüme çıkan küçücük ağaç köklerine bile takılıyor, tellere ve Lanetlilere doğru savruluyordum. Hiçbir şeye bakmıyordum. Hayatımda bu yolculuk dışındaki her şeyi nasıl kaybedebildiğimi merak ediyordum. Yolun bir sonu olduğuna dair ümidim dışındaki her şeyi...

Bu yolun bizi o sona götüreceğine olan inancım dışındaki...

Yoldan çıktığımda beni patikaya doğru çeken hep Jed oluyordu. Tellere doğru gittiğimde elimden tutan, beni nazıkçe yönlendiren Jed'di. Yüzümde gördüğü kederi anlıyordu. Travis'in ölümünden üç gün sonra bile gözyaşlarımın neden sessizce akmaya devam ettiğini biliyordu.

İkimiz de sevdiğimiz kişileri Lanetlilere kurban vermiştik. İkimiz de onları öldürmek zorunda kalmıştık.

Yangın hâlâ peşimizden geliyor, bizi ilerlemeye zorluyordu. Kül her yeri örterek çevremizi griye boyamış ve mahvetmişti. Havanın yoğunluğunda nefes almak zorlaşıyor, bu da bizi yavaşlatıyordu.

Hiç kimse Travis'ten, yangından ya da silahlarla birlikte yangından son anda kaçırdığımız erzakın tükenmeye başladığından söz etmiyordu. Hiçbirimiz yangının telleri etkilemiş, demirleri eritmiş veya zayıflatmış olabileceğine ve Lanetlilerin ısıya yenik düşen tellerden süzülerek yavaş yavaş peşimize düşmeye başlamış olabileceklerine dair endişelerimizi dile getirmiyorduk.

Hepimiz, karşımıza çıkan ve biz geçtikten sonra arkamızdan kapanan her kapıda rahat birer soluk alıyorduk. Ancak biz uyurken yangın arayı kapatıyordu ve yeniden yollara düşmek zorunda kalıyorduk. Terlemiş, yorulmuş, susamış ve açkılmış bir halde...

Bir ayak ve sonra diğeri... Dumanın içinde gözlerimizi birbirimizden ayırmamaya çalışıyorduk. Havadaki yanmış ve kurumuş et kokusunu duymamaya çabalıyorduk. Yalnızca hayatta kalmak, var olmak, pes eden ilk kişi olmamak istiyorduk.

Bazen ayaklarım ilerlemeyi reddettiğinde ve bacaklarım yorgunluktan titrediğinde, boynumdan akan teri parmağımla siliyor ve kolumu kaplayan külün üzerine Travis'in adını yazıyordum. Pes ederek onu hayal kırıklığına uğratamayacağımı biliyordum. Benim yüzümden ölmüştü ve vazgeçerek onun bu fedakarlığına saygısızlık edemezdim.

Bir gece, Travis'le dolu rüyalarım beni gözyaşlarına ve kedere boğunca, biraz hava almak ve yalnız kalmak için gruptan ayrılarak yürüdüm. Gece, gökyüzüne turuncu ışıklar saçıyordu. Yangının bize doğru emin adımlarla ilerlediğinin ve yarının yine uzun bir kovalamacayla geçeceğinin farkındalığıyla ürperdim.

Karanlığın içinde birinin burnunu çektiğini duydum ve etrafıma bakınca ileride bir top gibi büzülmüş, alevleri seyreden küçük bir gölge gördüm. Bu Jacob'dı. Yanına gittim, oturdum ve direnmesine rağmen onu kendime doğru çekerek kucağıma aldım. Yangın başladığından beri Jacob'ın yanından ayrılmayan Argos, soğuk burnuyla elimi dürttü.

"Böyle olsun istememiştim," dedi bir kez daha. Kurtulduğumuz günden beri, platformda yangın çıkardığı için özür dilemekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Dudaklarımı saçlarına bastırarak onu susturdum. "Özür dilerim," dedi ağlayarak ve ona daha sıkı sarıldım. Pişmanlık ikimizi de rahat bırakmıyordu ve bu suçluluk duygusunu hayatı boyunca içinde taşıyacağı düşüncesinden hiç hoşlanmıyordum.

"Sana bir sır vereyim mi?" diye fısıldadım.

Ağlaması kesildi, burnunu çekmeye başladı ve başını salladığını hissettim.

"Annem eskiden bana okyanusla, ağaçlardan da uzun, gökyüzüne değen binalarla ve ayda yürüyen insanlarla ilgili hikâyeler anlatırdı."

Kıkırdadı. "Bu hikâyeleri sen uyduruyorsun, Mary Teyze," dedi ama bana inanmak istediğini görebiliyordum.

Ona doğru eğilerek fısıldadım: "Hayır, hepsi gerçek... ve kanıtım var."

Bluzumun içinden New York Şehri'nin fotoğrafının olduğu küçük kitabı çıkardım ve fotoğrafı ona uzattım. Fotoğrafı yüzüne iyice yaklaştırdı ve gözlerini kısarak baktı. Yangın, ortalığı, fotoğraftaki binaların ana hatlarını görmeye yetecek kadar aydınlatıyordu. So-

luğunun kesildiğini duydum. “Bu da ne?” diye sordu. Parmağıyla fotoğraftaki harflere dokundu.

“Burası Geri Dönüş’ten önce var olan bir yer. Belki de hâlâ vardır.”

“Hâlâ var olduğunu nereden biliyorsun?”

Omzumu silktim. “İnanç. Umut,” dedim. “Bu nedenle de bu fotoğrafı sana veriyorum. Seni ayakta tutacak bir hikâyen, bu patikadan başka inanacak bir şeyin olsun diye.” Annemin bana yaptığı gibi, alındaki saçları geriye doğru okşadım.

Bir süre sonra ayağa kalktım, Jacob’ı da kaldırdım ve onu diğerlerinin uyuduğu yere götürdüm. İlk kez rahat bir uykuya daldım ve rüyalarım bana acı vermedi.

Ertesi sabah tekrar yola çıktığımızda Jacob’ın başını ve omuzlarını biraz daha dik tuttuğunu görmek beni mutlu etti.

Yine de günler hâlâ uzun, zor ve sonsuzdu. Harry ve Jed’in platformlardan kurtarabildiği azıcık erzak da neredeyse tükenmişti. Sonunda, bir adım daha ilerleyemeyeceğimi düşündüğüm anda, alnımda bir yağmur damlası hissettim. Gökğürültüsü yankılandı ve bir şimşek çaktı. Canımı acıtacak kadar iri yağmur damlaları, çakıl taşları gibi düşmeye başladı.

Yolumuza devam ederken hepimizin kafasında aynı sorular olduğundan emindim: Bu, yangını söndürecek olan yağmur muydu? Biraz yavaşlamamıza, dinlenmemize ve rahatlamamıza imkân verecek miydi?

Damlalar çoğalınca yüzümü gökyüzüne çevirdim. Yağmurun yüzüme düşerek gözyaşlarıma karışmasını, onları alıp götürmesini bekledim. Bedenimi kaplayan küllü aktırmasını, kolumda yazan Travis’in ismini silmesini... Kollarımı açarak suyun beni yıkamasına izin verdim.

Cass ve Harry, aralarına Jacob'ı almış, aceleyle patika boyunca koşuyor, sığınacak bir yer arıyorlardı. Bir dal, bir çalılık veya kızgın yağmurun can acıtan damllarından korunmak için herhangi bir şey...

Yağmur damlları beni yıkarken kendimi yere bıraktım. Jed geldi ve yanıma çömeldi. Elini yanağıma koyup ne yaptığımı sordu.

Kocaman ve içten bir gülümsemeyle beni kendi halime bırakmasını söyledim.

Uzun bir süre, saçlarından, burnundan ve çenesinden sular damlarken beni izledi.

Ve sonra beni yalnız bıraktı çünkü acımı anlıyordu.

Etrafımda sular birikmişti. Akıntının bir parçası olmuştum. Okyanusun içinde olduğumu hayal ettim. Aldığım her nefeste su vardı. Boğuluyormuşum gibi ciğerlerim isyan ediyordu.

Üzerinde yattığım patika çamurlaşmıştı. İçinde yuvarlandım. Çamurun bedenimi kaplaması için kendimi bıraktım; suyun, balçığın ve gözyaşlarımda içinde yuvarlandım.

Gökgürültüsüne bağırdım. Şimşeğe haykırdım. Neden her şeyimi elimden aldıklarını sorarak Lanetlilere bağırdım.

Fakat Lanetliler yalnızca inleyerek tel örgüleri pençelediler.

Ayağa kalktım, yumruklarımı sallayarak yolun bir aşağısına, bir yukarısına koşturdum. Onları taciz ediyordum. Fakat pençelerini tellerden çektiler. İçlerindeki açlıkla Harry, Jacob ve Jed'in peşine düşmek için geri çekilip onlara doğru ilerlemeye başladılar.

Öfkeden deliye dönerek tellere koştum, parmaklarımı örgülere geçirerek tüm gücümle salladım. Vurdum.

Yine de beni kendi halime bıraktılar. Lanetliler, sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gidiyorlardı. Su ve çamur, kokumu bastırmıştı.

Sonunda, Harry yağmura bir kez daha meydan okuyarak yanıma geldi. Tel örgülerin dibine yığılmıştım. Lanetliler, çabuk unutulmuş bir anı gibi parmaklarını saçlarıma geçirmek üzereyken Jed beni geriye doğru çekti.

Nazik hareketlerle yüzümdeki çamuru temizledi ve beni göğsüne bastırdı. Fırtına giderek hiddetleniyor, Lanetliler tellere vurmaya devam ediyorlardı. Kulağıma eğilerek, “Onu ben de özlüyorum,” diye fısıldadı.

O an, acımız bizi birleştirmişti ve sonra bağırışmaları duyduk.

Başımı kaldırıncı Jed’in elindeki tırpanı havada sallayarak yanıma doğru koştuğunu gördüm. Göz göze geldiğimizde durdu ve eliyle ilerlememizi işaret etti. Bir yandan da bağırıyordu fakat ne dediğini duyamıyordum.

Harry’yle ayağa kalkarak yolu takip ettik.

Genişçe bir çalılığın altında titreyen Cass ve Jacob’ın yanından geçtik. Argos peşime takılınca durdum ve onu Jacob’a doğru ittirdim. Küçük çocuk, köpeği ensesinden tuttu ve başını boynundaki tüylere yasladı. Argos bana bakarak hafifçe inledi. Parmaklarımla kulaklarından birini kaldırarak ucunu kaşıdım ve gözleri rahatlayarak kapanırken Jacob’a sokuldu. Küçük çocuk, dalgınlıkla elini köpeğin karına koyup tempo tutar gibi parmaklarıyla hafif hafif vurunca, Argos’un sol arka bacağı seğirmeye başladı. Cass başını kaldırıp bana baktı ve ses çıkarmadan, dudaklarını oynatarak, “Teşekkür ederim,” dedi. Sonra da kollarıyla sıkı sıkı sardığı Jacob’ı bırakmadan, sanki gizli bir hikâye anlatıyormuş gibi dudaklarını yeniden onun kulağına yaklaştırdı.

Sakin ve sessizce bekleyen Harry ve Jed’e yetişmek için koştum. Bu tarafta, patika omuz omuza vererek yan yana durabileceğimiz kadar genişti. Jed tam ortamıydı.

Tırpanı hafifçe kaldırdı, yolun ilerisini işaret etti ve sonra da silah ağır gelmiş gibi elinden bırakarak düşürdü.

Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olamayarak bir adım yaklaştım. Koşmaktan yorgun düşmüş olan Harry'nin soluklarını duyabiliyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve keskin bir taşın derime battığını hissettim. Yaradan aşağıya süzülen kan, bacaklarımdan akan yağmur suyuna karışıyordu.

Burası tellerin sonuydu. Patikanın sonu... İleride Orman'dan başka hiçbir şey yoktu. Burası da başka bir çıkmaz yoldu.

Omuzlarım düşmüş, parmaklarım çamura batmıştı.

"Üzgünüm, Mary," dedi Jed. Tek umudumun bu yol olduğunu biliyordu."

"Bence yağmur dinene kadar beklemeliyiz," dedi Harry. "Yangını söndürmesini umarak. Sonra da ayak izlerimizi gerisin geri takip ederek yol ayırımına döner, başka bir yoldan devam ederiz."

Başımı salladım. Saç ve kulak uçlarımdan sular damlıyordu.

"Bu, o patikaydı," dedim fısıltıdan öteye gitmeyen bir sesle.

"Başka bir tane bulacağız," dedi Harry beni sakinleştirmeye çalışarak. Bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışıyordu fakat hiç yardımı dokunmuyordu.

Bunun doğru patika olduğuna yürekten inanıyordum. Bu patika beni Orman'dan çıkaracak, okyanusa götürecekti.

"Belki de..." dedim ayağa kalkarak. Dizimin acısı bacağıma vurunca yüzümü buruşturdum. Bir adım attım.

"Aptalca bir şey yapma, Mary," dedi Harry. "Bu da diğerleri gibi bir çıkmaz yol. Daha önce de karşılaştık ve bundan sonra da karşılaşacağız. Bu patikanın bir özelliği yoktu. Hiçbirinin yok."

Bir kez daha başımı salladım. Bu patikada farklı olan bir şey vardı; bu çıkmaz yol diğerlerinden farklıydı.

Parmaklarımı telin kenarlarında gezdirmeye başladım ve elime metal bir plaka geldi. "Bu bir kapı," dedim gök gürlerken. Arkama dönüp yoğun yağmurun içinde zorlukla görülen Harry ve Jed'e baktım.

“Bu bir kapı!” diye bağırdım. Parmaklarımla yoklayarak plakanın üzerindeki harfleri anlamaya çalıştım ve ne yazdığını görebilmek için plakayı çevirdim: Bir sayısı için *I* harfi... Bu, birinci kapıydı.

Birbirlerine baktılar, sonra da yanıma geldiler.

“Ama kapının ardında teller devam etmiyor,” dedi Harry. “Bu kapı sadece Orman’a açılıyor... Burası patikanın sonuysa neden bir kapısı var ki?”

Kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki, nefes nefese kalmıştım. Eğer bu birinci kapıysa, bu kapının başlangıç ve aynı zamanda da bitiş olması gerekiyordu.

“Çünkü Orman’a çıkmamız gerekiyor,” dedim. Nabzımın her atışıyla, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Harry sadece bir kahkaha atmakla yetindi. “Bu çok saçma,” dedi. Fakat sonra tellerin ötesindeki Orman’ı ölçüp biçen yüz ifademi gördü. Beni omuzlarımdan yakaladı. “Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

Artık çok hızlı soluk alıp veriyordum ve başımı salladım.

Jed de lafa karıştı. “Mary, ciddi olamazsın!” Beni Harry’den çekerek ayırdı. “Birinin oraya çıkmasını kim bekleyebilir ki?” dedi eliyle Orman’ı işaret ederek.

“Bilmiyorum... ama bunun bir önemi yok. Bu kapı bizi okyanusa götürecektir. Orman’ın bittiği yere,” dedim metal plakayı işaret ederek. “Kapı, ‘bir’ sayısı ile işaretlenmiş. Harfler sayıları gösteriyor ve bu da birinci kapı. Burası doğru yol olmak zorunda.”

Beni duyan Harry, ellerini havaya savurarak arkasını döndü. Sanki açıkça görülen öfkesini kontrol etmesine yardımcı olacakmış gibi parmaklarıyla şakaklarını ovdu.

“Mary,” dedi. Yeniden bana döndü ve elini yanağıma koydu fakat eli, yağmurun kayganlaştırdığı yüzümden kaydı. Sonra da elimi tuttu.

Birbirine kenetlenen parmaklarımız bana her şeyin başladığı ırmak kıyısındaki günü hatırlattı.

Akan suyun altında el ele tutuştığımız ve benden onun olmamı istediği o günü... Birden, o zamandan beri Harry'ye ne kadar acı verdiğimi fark ettim. İhanet, belirsizlik.

"Üzgünüm," dedim. Konuşurken yağmur damlaları ağızma doluyordu. "Her şey için çok üzgünüm."

Başını yana doğru eğdi. "Neden üzgünsün ki?" diye sordu.

"Bana iyi bir eş olabiliyordun," dedim.

Kapıdan geçmeyi ve onu terk etmeyi planladığım gerçeğini fark edince tuttuğu elimi sıktı. "Seni hep sevdim, Mary."

Belli belirsiz gülümsedim. Bir an, o gün suyun altında Harry'nin elini tutmasaydım hayatımın şu an nasıl olabileceğini düşündüm. Çamaşır yıkamayı zamanında bitirmiş, tepede babamı arayan anneme eşlik etmiş olsaydım; tellere yaklaşmasını ve ısırılması engellemiş olsaydım...

Rahibelere hiçbir zaman katılmamış, Travis'e hiç âşık olmamış ve Gabrielle'i hiç tanımamış olurdum. Rahibelerin sırlarını öğrenemez ve tellerin ötesinde bir hayata özlem duyamazdım. Harry'yle evlenirdim ve çocuklarımız, Cass ile Travis'in, Jed ile Beth'in çocuklarıyla büyürlerdi.

Tatminkâr, hatta belki mutlu bile olabiliyordum.

Peki, rüyalarımı gerçekleştirebilir miydim?

Harry elimi bıraktı. "Senin benimle olmak istemediğini ikimiz de biliyoruz," dedi.

Karşı çıkmak için ağızımı açtım fakat o başını salladı. "Hiç istemedin," diye ekledi.

Durumu toparlayabilmek için başımı salladım. "O dünya artık yok," dedim. "Artık kendi yollarımızı bulmak zorundayız ve benim

için bu, o kapıdan çıkmak demek.” Devam etmeden önce Jed’e bir bakış attım ve tekrar Harry’ye dönüp, “Lütfen,” dedim. “Cass’in yanına dön. Onunla ve Jacob’la kal. Cass’in gökgürültüsünden nefret ettiğini biliyorsun.”

“İyi ama ya bizler hayatta kalan son insanlarsak?” dedi. “İnsanlıktan geriye kalan yalnızca bizlersek? Bizi terk edersen, sadece bizi değil, tüm insanlığı umursamamış olacaksın.”

“Eğer tek kalan bizlersek,” dedim, “o zaman belki de hayatta kalmamamız gerekiyor. Belki de kasabada hapsolarak sadece kaçınılmaz olanı erteledik.”

“Cass haklıydı; sen yalnızca aptalca hikâyelerin peşinde koşuyorsun ve bu çok bencilce,” dedi çift başlı baltayı yere fırlatarak. Arkasını döndü ve patika boyunca ıslak karanlığın içine doğru yürüdü.

Baltayı aldım, ağırlığımı kontrol ettim. Sapı yağmur ve çamurdan kayganlaşmıştı.

“Bir yol daha var,” dedi Jed, Harry’nin duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra. “Başka yollar ve muhtemelen başka kasabalar var. Bu yol, okyanusa giden tek yol olamaz, tabii eğer öyle bir yol varsa...”

Suyun yanaklarından süzülerek çenesinden damlayışını izledim. “Hayır, bu o yol.”

Yine Jed’in gözlerinde bir öfke kıvılcımının belirdiğini gördüm. “İyi de, bunu nereden biliyorsun, Mary?” diye bağırdı. Çaresizlikten tüm kasları gerilmişti.

Ben de onun kadar öfkelenmiştim ve ellerimi havaya kaldırarak, “Çünkü şifreyi çözdüm ve işe yarıyor. Çünkü şifreye göre burası ilk kapı,” diye bağırdım. “Çünkü Onlar buraya sebepsiz yere bir kapı koymuş olamazlar...”

“Onlar’ın kim olduklarını bile bilmiyoruz, Mary! Onlar’ın bu kapıyı bir amaç için koyduklarına nasıl güvenebiliriz? Bu telleri, bu

patikaları her yere Onlar yerleştirmişler. Dışarıda bulmamızı istedikleri gerçekten önemli bir şey olsaydı, yalnızca oraya giden bir patika yapmazlar mıydı sence?”

“Jed, tüm bildiğim...”

“Hiçbir şey bildiğin yok! Doğru yolda olduğumuza inanmamızı istedin ve o yol bizi o kasabaya götürdü...”

“Ama o doğru yoldu. Üstelik sadece inandığım için değil; nereye gittiğimizi biliyordum, patikadaki işaretleri okuyabiliyordum ve işaretler bizi Gabrielle’in kasabasına götürdü.”

“Hayır, Mary, bizi bir ölüm tuzağına götürdü.”

“Başka seçeneğimiz yoktu, Jed!” Nefes nefese kalmıştım, göğsüm hızla inip kalkıyordu ve ellerimi yumruk yapmıştım. “O kapıdan geçip geçmememi neden bu kadar umursuyorsun?” diye sordum. Soruma şaşırdığını görebiliyordum. “Annemiz öldükten sonra beni kovmuştun!”

Bir adım geriledi, omuzları hafifçe düştü. Orman’a doğru baktı ve bir süre üzerimize hızla boşalan yağmurun sesini dinledik. “Çünkü ailemden geriye yalnızca sen kaldın,” dedi.

▼ XXXIV ▼

“**M**ary, hâlâ geri dönebiliriz,” dedi Jed, salladığı ellerinden etrafa yağmur damlaları sıçratarak. “Yağmurun yangını söndürmesini bekleyebiliriz. Sonra da geri döner, başka bir yoldan gideriz. Yangın Lanetlilerin çoğunu öldürmüştür. Birkaç silahımız da var. Bunu başarabiliriz.”

Bu olasılığın düşüncesiyle gözlerinin nasıl parladığını görebiliyordum.

“Belki başka bir kasaba buluruz, zarar görmemiş bir tane. Bir hayat kurabiliriz...” Sesi giderek kısıldı. “Hep bunu istemiştin.” Sesi öyle yumuşaktı ki, gök gürlediğinde bazı kelimelerini duymakta zorlanıyordum. “Mary, neden eski hayallerin peşinden gidiyorsun? Okyanus sana bizim veremeyeceğimiz ne verebilir?”

Haklı olabilir miydi? Okyanusla ilgili düşüncelerim yalnızca çocukluk rüyalarından, hayallerden mi ibaretti? Geri Dönüş’ten etkilenmemiş bir yer olabileceğine nasıl inanabilmişim? Orman’ın dışında, hayat dolu bir dünya olduğuna?

Geri dönmeyi, doğru yolda olup olmadığımızı bilmeksizin patikanın kıvrımlarını ve dönemeçlerini takip etmeyi düşündüm.

“En azından, bir karar vermek için sabahı bekle,” dedi Jed yumuşak bir sesle, kararsızlığımı hissederek. Bileğimi kavrayan eli beni patıkaya doğru çekiyordu. Bir yanım pes etmek istiyordu.

Bir inleme sesi geldi; Lanetliler parmaklarını ve ellerini tellerin arasına sokmaya çalışırken kırılan kemiklerinin tanıdık sesini duydum.

“Yarın çok geç olacak,” dedim bileğimi Jed’in parmakları arasından çekerek. “Yarına kadar Lanetliler etrafımızı sarmış, kapıyı çevrelemiş olacaklar.”

Jed elini tellere doğru kaldırınca parmak uçlarından sular savruldu. “Şimdi de çevremizdeler ve sen dışarı çıkmak istiyorsun, öyle mi?”

“Şu an yağmur yağıyor, Jed. Yağmur, kokumu gizleyecektir. Gideceksem, en uygun zaman bu.”

Daha şimdiden bedenimin korkuyla titrediğini hissedebiliyordum ve Jed’in, bunu fark etmemesi için bir elimi belime koydum, serbest elimdeki baltanın nasıl da sallandığını görmemesini umuyordum. Devam etmeye cesaretimin olmadığını düşünmesini istemiyordum. Kapıya kadar gidip tereddüt edeceğimi, cesaretimi kaybederek geri döneceğimi düşünmesini...

“Mary, bu işe yaramayacak. Yağmur yağarken aynı şeyi Beth’le denemiştik ama ona yine de saldırdılar.”

“Ona Gabrielle saldırdı,” diye karşı çıktım. “Ve Gabrielle artık yok.” Beth’i son görüşümde bedeninin nasıl da tükenmiş olduğunu hatırladım. Acaba sonunda huzura kavuşmuş muydu yoksa hâlâ yaşıyor, hareketsiz bir halde gökyüzüne mi bakıyordu?

Jed başını iki yana sallamaya devam etse de ben duruşumu bozmuyor, omuzlarımı dik tutuyordum. Kapının kilidine elimi koyarken gözlerimi kapamamak için kendimi zor tuttum.

“Umudumu kaybetmeyeceğime dair Travis’e söz verdim,” dedim. “Rüyalarım pahasına güvenli ve sakın bir hayatla yetinmeyeceğime söz verdim.”

“Sen öldükten sonra rüyalarının ne değeri kalacak?” diye sordu aynı yumuşak sesle.

Cevap olarak kilidi kaldırdım ve aralanan kapıdan dışarıya süzıldüm. Jed'in arkamdan seslendiğini duyduğumda birkaç adım ilerlemiştim fakat durmadım.

Artık Lanetliler Ormanı'ndaydım. Çevremde beni koruyan tel örgüler yoktu. Görebildiğim kadarıyla kapının yakındalarında ya da karanlığın içinde hiç Lanetli yoktu.

Hayatımda ilk kez tellerin diğer tarafında olan bendim.

Elimdeki baltayı sıkı sıkı kavramıştım ve kollarımı bedenime vurarak koşmaya başladım. Çevremi saran fırtınada çatırdayan ağaçların, sallanan dalların sesini duyabiliyordum. Hangi seslerin Lanetlilere ait olduğunu anlayamıyordum. Gözlerimi yerden ayırmıyor, karanlığın içinde yere kapaklanmama neden olabilecek her türlü engeli görmeye çalışıyordum. Beni güçsüz düşürecek ya da bir hedefe dönüştürebilecek her şeyi.

Nefes almak, umudun kalbime yerleşen korkuyu söküp atmasını sağlamak için duraksamadan önce elli adım kadar ilerlemiştim. Bunu gerçekten başarabileceğimi fark ettim. Sonra etrafımdaki gürültüler artmaya başladı. Toprak ve çamurla sıvanmış olsam bile Lanetlilerin hâlâ kokumu alabildiklerini anladım. Ve sonra dizimi hatırladım; düşüşümü, acıyı ve kanı.

Yağmurun sırlıslıkla ettiği gecede dizimden sızan kan yüzünden peşime düşmüşlerdi. İnemelerini, seslerinin yankılandığını duyabiliyordum. Zihnim hâlâ vakit varken geri dönmemi haykırıyordu. Kapiya doğru koşmamı. Harry'yle geçireceğim bir yaşamı seçerek kasabamıza geri dönmemi...

Umursamadan daha da hızlandım. Nemli hava boğazımı yakıyor, ciğerlerim acı içinde haykırıyordu. Bacak kaslarım yanıyordu ve daha şimdiden güçsüzleştiğimi hissediyordum. Açlığın ve son birkaç gündür yangından kaçmak için durmaksızın yürümenin bitkinliği kendini gösteriyordu.

Dikkatimi toplayamıyordum. Kollarım iki yanımda sallanıyor, baltanın sapı elimden kayıyordu. Kırk parmakların bileğimi sardığını hissedince, çığlık atarak geri çekildim. Artık baktığım her yerde, karanlığın içinden üzerime doğru geldiklerini görebiliyordum.

Lanetliler etrafımı sarmıştı.

Paniklememek için kendimi zorluyordum. İki elimle baltanın sapını kavradım ve savurmaya başladım. Baltanın açtığı boşlukta ilerlerken, etrafımı saran bedenlerden parçalar yere düşüyor, baltanın kokuşmuş etlere saplanırken çıkardığı ses, yeri döven yağmurun sesine karışıyor, ayaklarım çamurda kayıyordu.

Fakat yetmiyordu.

Tökezledim. Eller ayaklarımı yakaladı. Ayakkabımın teki ayağımdan çıktı. Sırtüstü döndüm ve baltayı savurdum. Kol kaslarım sarf ettiğim çabayla inliyordu. Islak zeminde kendimi geriye itmek için ayaklarımı toprağa sapladım. Her yerdeydiler, her tarafımı sarmışlardı.

Kuru yapraklar, parçalanmış bedenler ve sırlıslıkla toprağın ortasında sıkışıp kalmıştım. Her yanıma çekiştiren Lanetliler bedenimi sürüklüyorlardı. Kaçamıyordum. Sonunda, Orman ve kaçınılmaz son kazanmıştı.

Sonra çığlıklar duydum. Korku değil, öfke çığlıkları. Bir ses, kaçmamı söyledi ve etrafımdaki Lanetliler birden yok oldular. Bir el uzanarak beni ayağa kaldırdı. İlerlemem için arkamdan itti.

Bu Jed'di ve tam yanımdan yürüyerek bıçağını savuruyordu.

Orman'da yeni bir ses yankılanmaya başlamıştı: Akan suyun sesi.

"Bu taraftan..." Jed'i kendime doğru çektim ve sesin geldiği yöne koşmaya başladık. Ayaklarımızın altındaki yol aniden keskin bir yokuşa dönüşünce aşağıya yuvarlanırken birbirimize tutunduk. Düşüşümü yavaşlatabilmek için baltayı attım ve iki elimi de toprağa bastırdım. Ayak parmaklarımla, dirseğim ve dizlerimle toprağa ası-

hyordum. Yerdeki dallar kollarımın altını, taşlar dizlerimi çiziyordu ve dikenli bir dal yanağıma battı. En sonunda durdum.

Derin bir nefes aldım. Yağmur beni neredeyse boğuyordu. Bedenim zonkluyordu.

Tek isteğim, durduğum yerde biraz olsun dinlenebilmek, ne ölçüde yaralandığımı görebilmektir ama iniltileri ve yaklaşan su sesini yeniden duyunca dizlerimin üzerinde doğruldum.

Yukarı bakınca bir Lanetli ordusunun tepenin başından aşağıya düştüğünü gördüm. Kolları ve ağızları açık, üzerimize doğru kayarak etrafımızı sarıyorlardı.

O kadar çok beden in içinde Jed'i bulmak imkânsız gibiydi. Dehşete kapılarak ismini haykırmaya başladım.

Nihayet onu görebilmiştım. Kayarak durduğu yerde ayağa kalkmış, bana bakıyordu. Tam o sırada iri bir Lanetli, tepeden aşağıya kayarak tüm ağırlığıyla Jed'e çarptı. Jed'in havada uçarak hızla sırtüstü düştüğünü gördüm. Ona doğru koşmaya başladım. Ayağım kayarak çamura saplandı. Bu sırada Lanetli adam kendini toparlayıp ayağa kalkmıştı. Baltamı bulamıyordum ve bana doğru sürünmeye başlayan Lanetli'yi savuşturmak için bir dal kaptım.

"Jed!" diye bağırdım, "Geliyorum, Jed, dayan!"

Zamansız gözyaşları görüşümü engelliyordu. Kolumla gözlerimi sileyim derken durumu daha da beter edip tüm çamuru kirpiklerime bulaştırdım.

Jed kıpırdamıyordu. Lanetli adam ona biraz daha yaklaştı ve üzerine eğildi. Artık adamın ilgisini çekmek, ağabeyimi ısırtmasını önlemek ümidiyle çılgınlık atıyordum.

Başını öne eğdi ve elimdeki ağır dalı ona doğru fırlattım. Dal başına isabet edince bana baktı. Bir an, kazandığımı, dikkatini yeterince çekebildiğimi düşündüm.

Sonra yabani bir hayvanın vahşiliğiyle Jed'in üzerine doğru eğildi ve başını uzattı.

O sırada tekrar takıldım ve daha önce vurduğum dizimin üzerine düştüm. Canımın acısı gözlerimden fışkırıyordu.

Sırtımı tırmalayan eli hissedince döndüm ve arkamdaki Lanetli kadına tüm gücümle bir yumruk attım. Kadın geriye doğru sendeledi. Ayağımın Jed'in tırpanına takıldığımı fark ettim.

Pürüzsüz ahşap sapına parmaklarımı doladığımda Travis'i öldürmek için kullandığım bu silahın ne kadar ağır olduğunu hatırladım ve tırpanı savurdum. Lanetli kadını öldürdükten sonra Jed'in yanına koştum ve tırpanı tepesindeki adama doğru savurdum.

Onun için çok pis bir ölüm olmuştu ve Jed'i ısırp ısırmadığını bilemiyordum. Her taraf kan içindeydi, düşerken yaraladığımız kollarımız, yüzümüz ve bacaklarımız kanıyordu. Jed hâlâ baygındı ama göğsü inip kalkıyordu.

Onu hızla çekerek omuzlarından sarstım. Fakat iki Lanetli çocuk bize doğru geliyordu. Jed'i bırakarak onlara doğru yaklaştım. Tırpanın sapını tutan ellerim gevşekti. Lanetlilerin savaş becerileri yoktu. Onların güçlü olduğu tek nokta yaşayanlardan sayıca fazla olmalarıydı. Bu yüzden, tırpanı bana doğru yalpalayarak gelen iki çocuğa kolaylıkla savurdum. Kafalarının bedenlerinden ayrılışını, yere düştüklerinde çürük bedenlerini saran kıyafetlerin yerde bir yığın gibi kalmasını izlemek de kolaydı.

"Haydi, Jed," dedim. Onun yanına dönüp kollarından çekistirmeye başladım. "Yola devam etmeliyiz!"

Gözlerini yeniden açtı fakat ayağa kalkamıyordu. Hareketleri yavaş ve dengesizdi. Kollarından çekmeye devam ediyor, bir yandan da çamurun içinde ayakta kalmaya çabalıyordum. Yerler fazla uzaklaşmamıza fırsat vermeyecek kadar kaygandı.

Üzerimize gelen Lanetliler çoğalmıca savaşmaya devam etmek için Jed'i bıraktım. Dur durak bilmeksizin geliyorlardı. Yukarıya, tepeye doğru baktığımda daha da fazlasının aşağıya kaymaya başladığını gördüm.

Artık burada öleceğimden emin olmuştum. Yanlış bir karar verdiğimden, doğru yolun bu yol olmadığından emindim. Buraya açılan kapı, herhangi bir kapıdan farksızdı ve sorularıma bir cevap değildi.

Aşağıya, üzerimize çok fazla Lanetli geliyordu. Savaşabileceğimden daha fazla...

▼ XXXV ▼

Belimi kavrayan bir el hissettim ve elimdeki silahı savurmak üzereyken bunun Jed olduğunu fark ettim. Bıçak Jed'in boğazını kesmeden önce kıl payı durabildim. Öne doğru eğilmiş, yüzünü acıyla buruşturmuştu.

"Bu taraftan," dedi. Omzumun üzerinden bakınca bize doğru gelen orduyu gördüm. Ortalık, sayılarını anlayamayacağım kadar karanlıktı fakat bizi bastırabileceklerini biliyordum. "Yakınlarda bir nehir var," dedi. "Orada daha güvende oluruz."

Başımı salladım ve önüme geçerek topallaya topallaya yürümeye başladı. Onu tutmaya, yardım etmeye çalışırken dengemi kaybettim ve ayağım kaydı.

Suyun gürültüsü kulaklarımda uğulduyordu. Jed sonunda yavaşladı ve sanki bir şeyi inceliyormuş gibi ayaklarını öne doğru itti.

"Biraz hızlanmalıyız," dedim. "Arayı kapatıyorlar."

Elini kaldırıncı sustum.

"İşte," dedi. Ne gösterdiğine bakmak için yanından geçmek üzereydim ki ayağım boşluğa basmadan hemen önce beni kolumda çekti.

Diz çöktük ve öne doğru eğildik. Boşluğu elimle yokladım. Burası, içinden nehrin geçtiği derin bir kanyondtu. Nehrin ilerisinde devasa bir şelale köpürerek karanlığın içine akıyordu. Fırtınayla beslenen

suyun gürültüsü burada kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Aşağıda dalgalar parlıyordu ve nehrin suyu öfkeyle, açlıkla köpürüyordu.

Yukarıdan bakmak beni dehşete düşürmüştü, parmaklarımı toprağa saplayıp tutunmuştum. Jed bir ayağını şelalenin kıyısından aşağıya sarkıttı.

Eline yapışarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Sesim korkudan çatlamıştı.

“Çok yüksek, aşağıya atlayamayız,” dedi. “Karanlıkta göremediğimiz kayalar olabilir. Aşağıya zemine tutunarak inmek zorundayız.”

İtiraz edercesine başımı salladım. “Zemin çok yumuşak, bunu başaramayız.”

Elimi tuttu, beni kıyıya çekti ve parmaklarımı yağmurdan kayganlaşmış, sağlam bir şeye dokundurdu. “Kökler,” dedi. “Onları ip gibi kullanabiliriz ama taşlara dikkat et,” diye ekledi, “yağmurdan gevşemiş olabilirler.”

Hâlâ kararsızdım. Elimde tırpanla inemezdim ve tırpanı bırakmak istemiyordum. Lanetliler bize yetişmişlerdi ve bir tanesi bana uzanacağı sırada Jed beni aşağıya doğru çekti. Ben yumuşak toprağın üzerinde tutunacak bir şey ararken silah karanlığın içine düşerek gözden kayboldu.

Uçurumun kenarından tek tek aşağıya düşüyorlardı ve bu sırada bize çarpıyor, tutunmaya çalışıyorlardı.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı Jed. Aşağıya düşen bedenlerin sonu gelmiyor, yanımızdan geçerken bize doğru uzanıyor, bizi de aşağıya çekiyorlardı. Lanetlilerden korunabileceğim bir çıkıntı bulana kadar aşağıya kaymaya devam ettik.

Suya düştüklerini duymuyordum fakat aşağıya bakmaya da cesaret edemiyordum.

Jed de bana yaklaşıarak küçük sığınağımın altına girdi. Çamurun içindeki köklere ve çalılara tutunmaya çalışarak kendimizi toprak duvara bastırdık.

Yağmur hâlâ sırtımıza vuruyor, gökgürültüsünün sesi aşağıdaki suyun çağılışına karışarak etrafımızda yankılamıyordu. Bir şimşek çakınca Lanetlilerin aşağıdaki suya düştüklerini görebildim.

Jed'in benimle konuştuğunu fark edince onu duyabilmek için uzandım.

"...ünüm, Mary."

"Ne?" diye bağırdım.

"Üzgünüm, dedim." Bu sefer onu duyabilmiştim.

"Neden patikadan dışarı çıktın?" diye sordum.

"Çünkü ben senin ağabeyim." Gülümsedi, sonra da bir kahkaha attı. "Ve umut olduğuna inanmak istiyorum." Kendimi tutamayarak ben de hafifçe gülümsedim. Fırtınada, bir uçuşumun kenarında sıkışıp kalmıştık ve yağmurla birlikte yağan Lanetlilerden başka hiçbir şey göremiyorduk.

Ancak o an sadece ikimiz vardık. Hayatımıza Beth, Harry ya da Travis girmeden önce olduğu gibi... Annemizle babamız dönüşmeden ve biz de birbirimize düşman kesilmeden önce olduğu gibi...

"Teşekkür ederim," dedim.

Bana cevap vermek üzereydi ki o anda tepeden atlayan bir Lanetli ona çarptı. Jed aşağıya, boşluğa doğru yuvarlandı.

"Jed!" diye bağırdım. Köklere, dallara ve taşlara tutunarak hızla aşağıya inerken tekrar tekrar haykırdım. Bazen elim kayıyor, durmamı sağlayacak bir şey bulana kadar yuvarlanıyordum.

Sonunda suya olabildiğince yaklaştım. Su, dallar ve bedenlerle doluydu. Köpüklü dalgalar art arda geliyordu. Sükûnetten eser yoktu, ortalık tam bir kaostu.

Arada sırada suyun içinden bir kafa çıkıyor fakat ben yüzünü göremeden kayboluyordu. Sağa sola sallan kolların kime ait olduğunu anlamak mümkün değildi. Yukarıdan düşen bedenlerin sıçrattığı sular, dalgalara karışıyordu.

Bazı yerlerde akıntının fazla hızlı olduğunu fark edince kayalık boyunca yan yan, akıntı yönünde ilerlemeye başladım. Jed'in tutunacak bir şey bularak sudan çıkabilmiş olmasını umuyordum.

Gece ilerledikçe gözüm kararmış, iyice çılgına dönmüştüm. Suyun üzerine devrilmiş bir ağaç buldum ve yavaşça yaklaşarak baldırlarımla ağacı kavradım. Yağmur sırtıma vurmaya devam ediyordu. Ara sıra kanyona vuran rüzgârla savrulmamak için ağaca sarılıyordum.

Nehrin açıklarına geldiğimde suyun yüzeyini incelemeye başladım. Büyük bir kütük, kanyonun daraldığı bölgede sıkışmış, su birikmeye, dalgalar benim olduğum yöne vurmaya başlamıştı.

Ağacın üzerinde geri geri gitmeye başladım. Düşmemeye o kadar yoğunlaşmışım ki, olacakları göremedim. Bir kol suyun içinden çıktı. Beni yakaladı. Ve hızla suyun içine çekti.

Tüm gücümle tekme atarak dönmeye çalıştım. Bir şey saçımdan yakaladı. Başım suyun yüzeyine çıktı ve bir an Jed'in beni kurtardığını, suyun yüzeyine çıkardığını sandım.

Ancak sonra yüzünü, ifadesindeki açlığı ve dişlerini gördüm. Aniden silkindim ve suyun içinde kendimi tüm gücümle ittim. Karşı koymaya çalıştığım akıntı, yanımdan geçip gitti. Şimşek gökyüzünü yararcasına çaktığında etrafımı tüm çıplaklığıyla görebildim.

Girdabın bir parçası haline gelen sayısız beden...

Ve sonra ortalık yeniden karanlığa gömüldü.

Rüyamda, Rahibe Tabitha'nın beni Katedral'in altındaki tünelden geçirerek çıkardığı açıklıktaydım. Orman sessizdi. Ne vızıldayan sivrisinekler, ne de şakıyan kuşlar vardı. Yalnızdım. Aniden çevremdeki her şey yok oldu. Sesler duyuyordum; annemin dönüşürken attığı çığlıkları... Sonra Lanetlilerin Orman'dan çıkarak bana doğru geldiklerini gördüm. Hepsi hızlıydı ve hepsinin üzerinde parlak kırmızı yelekler vardı. Annem de aralarında; Jed, Cass, Harry ve Jacob da... Tekrar tekrar aynı yüzlerin, beni arzulararak üzerime doğru geldiklerini görüyordum.

Papik beni esir almak üzereyken telleri hatırladım. Teller beni koruyordu. Tünelin girişini bulabilmek için geri geri gittim fakat kaybolmuştu. Zemin pürüzsüzdü; silah olarak kullanabileceğim tek bir sopa bile bulamıyordum. Lanetliler tellere çarptılar, çektiler ve ittiler. Başım onların iniltileriyle zonkluyordu.

Adımı söylüyorlardı. "Mary... Mary... Mary..." Bir dua gibi. Ağzlarından kan geliyordu. Gördüğüm tüm Lanetliler annem, Harry, Jed, Cass ya da Jacob'dı.

Ellerini kaldırıyorlar, pençe gibi parmaklarıyla beni işaret ediyorlardı. Suçlamalarını bir tokat gibi, beni savuran vahşi bir rüzgâr gibi bedenimde hissediyordum. Ve sonra teller yerinden çıktı. Artık aramızda hiçbir engel yoktu. Bana doğru süründüler. Gabrielle'i son gördüğümdeki hali gibi sürünüyorlardı. Tek umudum bana yetişmeden önce güçlerinin tükenmesiydi fakat ellerini bacaklarımda hissettim. Beni çekiyorlardı. Her yanıma sarmışlardı. Nefes alamıyordum.

Pençelerini bedenime batırıyorlardı. Sanki hepsi aynı anda bedenimi almak istiyorlardı.

Onları durduramıyordum. Üzerime gelmeye devam ettiler. Ta ki beni altlarında boğuncaya kadar...

▼ XXXVI ▼

Ağaçları okşayan rüzgârın sesiyle uyandım. Sırtüstü yatıyordum ve su ayaklarımı ıslatıyordu. Toprak bir başkaydı sanki... Islak. Yumuşak. Pürüzsüz.

Gözlerimi açmaya çalıştım fakat parlak güneş gözlerimi kör ediyor, başıma bıçak saplanırcasına canımı yakıyordu. Bedenimin her yanı acı içindeydi ve hafifçe inledim.

Bir süre orada öylece yattım. Derin nefesler alırken rüyamı hatırladım ve Jed'i kaybetmenin suçluluğu içime işledi. Yalnız başıma, olduğum yerde kıvrılıp saçımı başımı yolmak istiyordum. Fakat bedenim öyle bir acı içindeydi ki, sadece öylece yatarak suyun ayaklarımı gıcıklamasını, güneşin yanaklarımı ısıtmasını ve bedenimdeki sızıların geçmesini bekledim. Ağaçların arasında esen rüzgârın sakinleştirici ve rahatlatıcı etkisiyle neredeyse Orman'ı, Jed'i, umutlarımı, Lanetlileri ve rüyamı unutarak yeniden uykuya dalacaktım.

Birinin toprağı kazdığını duyuyordum; küreğin bir kökü kopartmasını, yumuşak toprağa girişini ve tekrar çıkışını.

Bu tanıdık ses gülümsememi sağlamıştı. Hasat mevsimi; güneşi ve baharı kutlama zamanı... Ses yakınlaşıyordu ve yinelenişi, bir ninni gibi ağaçların arasında esen rüzgârın ritmine karışıyordu.

Yüzüme bir gölge düştü. Gözlerimi tam zamanında açtım ve elinde küreğiyle başımda dikilen bir adam gördüm. Adam küreği havaya kaldırmıştı.

İçgüdüyle sağıma doğru yuvarlandım. Kürek boğazımı ıskalayıp az önce boynumun olduğu yere, toprağa saplandı.

Adam hafifçe sendeleyerek orada öylece durdu. Küreği toprağın derinliklerine gömülmüştü.

Doğrudum ve adam yeniden küreğine asılınca ellerimi kaldırdım. “Bekle, bekle!” diye bağırdım ve adam durdu. Küreği tutan elleri gevşedi, tuhaf ve meraklı bir ifadeyle bana baktı.

“Sen...” Duraksadı. “Sen ölü değilsin,” dedi sonunda.

“Sana kalsa öyle olacaktım,” dedim. Ellerimi kaldırarak adamdan uzaklaşmaya başladım.

Arkasındaki bir şey dikkatimi çekti; saçları tel tel olmuş Lanetli bir kadın adamın arkasından yaklaşıyordu. “Dikkat et!” diye bağırdım. Hızla arkasına dönüp deneyimli bir vuruşla kadının başını bedeninden ayırdı. Kadın yavaşça yere düştü.

Bakışlarını yeniden bana çevirerek konuşmaya devam etti ama sözleri bulanıklaşan zihnime nüfuz etmiyordu. Etrafıma bakınca başım dönmeye başlamıştı. Yanı başımda, sonsuzluğa uzanan suyu görmüştüm.

“Okyanus,” diye fısıldadım ve bir gece önce olanlar zihnimde yeniden canlandı. “Jed...” dedim nefessiz kalarak.

Ayağa kalktım, sendeledim ve kumsal boyunca koşmaya, kıyıya vuran bedenleri incelemeye başladım. Çoğunun kafası kopartılmıştı ve bunun arkamdan seslenen adamın marifeti olduğuna şüphe yoktu.

“Ne arıyorsun?” diye seslendi.

“Ağabeyimi!” diye bağırdım. “Benimleydi ve şimdi...”

Kumsalda yatan yüzlerce Lanetli vardı ve birini ters çevirip yüzüne bakacağım sırada adam yanıma gelerek beni geri çekti.

“Hey, yavaş ol bakalım!” dedi. “Dikkati olmalısın. Bu Mudo’ların bazıları hâlâ tehlikeli.”

Beni kenara iterek yerde yatan bedeni küreğiyle çevirdi. Ellerimi yüzüme kapayarak parmaklarımın arasından korkuyla baktım ama

yerde yatan Jed değildi. Aynı şekilde kumsaldaki tüm bedenlere baktık. Her seferinde midem kalkıyor ve ağabeyimin ölümüne neden olmamış olmak için dua ediyordum. Adam beni tüm bedenlerin yanına götürüyor, yüzlerini görebilmem için her birini tek tek çeviriyor, sonra da toprakta çukur kazar gibi rahat bir tavırla başlarını kesiyordu.

Sahildeki tüm bedenlere bakmıştık fakat Jed'i bulamadık.

“Sahil şeridi çok geniştir,” dedi adam sonunda. “Belki de başka bir yerde kıyıya vurmuştur. Bu koydan çıkmak tehlikelidir ama istersen seni götürebilirim. Belki de daha sonra burada kıyıya vurur. Hiç bilemezsin. Genelde dün geceki gibi fırtınalardan sonra günlerce kıyıya vururlar.”

Suyun kenarına doğru yürüdüm ve o da arkamdan geldi.

“Neden onlara Mudo diyorsun?” diye sordum.

Sorum onu şaşırtmış gibiydi. Yüzü hafifçe kızardı.

“Sanırım bu ismi daha çok seviyorum,” dedi mırıldamr gibi. “Arada sırada yolu bu tarafa düşen korsanlar onlara bu ismi vermişler. ‘Suskun’ anlamına geliyor.” Omuz silkti. “Onlara uygun bir isim gibi görünüyor.”

“Neredeyim ben?” diye sordum, suyun gökyüzüyle birleştiği ufuktan gözlerimi ayırmadan.

“Bu sahilin aslında bir ismi yoktur. En azından Geri Dönüş’ten beri yok.”

Ayak parmaklarımı ince kuma gömdüm. Bileklerime çarpan bir dalgayla ayaklarım daha derine gömüldü. Tuzlu su yaralarımaya değince bacaklarımdaki çizikler yanmaya başlamıştı.

“Daha önce okyanusu hiç görmemiştim,” dedim. Acaba Jed bu uçsuz bucaksız suyu görse ne düşünürdü? Travis sonunda başardığım için benimle gurur duyar mıydı? Hayatta kalabildiğim için... Dizlerimin üzerine çöktüm ve adam önce panik içinde yerinden sıçradı.

Sonra yanıma gelip oturdu ve suyun üzerinde ışıldayarak batan güneşi izledik.

“Normalde bu kadar kirli değildir,” dedi adam. “Dün geceki gibi fırtınalar, nehirde çok fazla çer çöp getiriyor, suyu dalgalandırarak bulandırıyor ama daha önce hiç bu kadar çok Mudo görmemiştim.”

Sesi hoşuma gitmişti; derinliği, tonu. Kelimelerin dudaklarından dökülüştü bana Travis'i hatırlatıyor, zihnimde Travis'in sesine dönüşüyordu.

“Şu taraftaki deniz fenerinde yaşıyorum,” dedi kumların ilerisindeki bir tepede, siyah çizgilerle boyanmış kuleyi işaret ederek.

“Fırtınalardan sonra kıyıya vuranlar kasabaya giremesinler diye başlarını kesiyorum.”

Etrafıma baktım. Sahili kirlüten tüm Lanetli bedenlerine. “Büyük bir kıym,” dedim.

Omuz silkti. “Dalgalar onları alıp götürüyor,” dedi. “Altı saat kadar sonra burada kumdan ve dalgadan başka bir şey göremezsin. Sahil eski, sıradan haline döner.”

“Ama yine geleceklerdir,” dedim. “Her zaman gelirler.”

Omuz silkti. “Bu, hayatın bir gerçeği. Bazen uyandığında sahilin tertemiz olduğunu görüp etrafımızı saran şeyleri unutuyorsun. Bazen de uyandığında her yer böyle oluyor. Dalgaların doğası budur.”

Hafifçe kıpırdandı. “Bu, burada yaşamının güzel olmadığı anlamına gelmez.”

Öne doğru eğilerek parmaklarımı suya soktum. “Güvenli midir?” diye sordum. “Suyun içi?”

Bir kez daha omuz silkti. “Güvenli sayılır,” dedi. “Artık sular çekiliyor, okyanus başka Mudo getirmez.”

Suya girdim. Dalgalar beni itiyordu ve daha derine gidebilmek için onlara karşı koymam gerekti. Ayaklarım yerden kesilene kadar ilerledim.

Adam küreğini tam önüne, kumlara saplamış, ellerini de küreğin sapının üzerinde birleştirmiş beni izliyor, dönmeme bekliyordu.

Ayaklarımla suyu iterek sırtüstü yattım ve kendimi suyun kollarına bıraktım. Parmaklarımı dudaklarıma götürerek tuzu yaladım.

Bir süre öylece yatarak suyun beni itmesine, çekmesine, kaldırmasına ve batarken tutmasına izin verdim. Gökyüzünü, güneşi ve uçan kuşları izledim. İçimin huzur ve mutlulukla dolmasını bekledim fakat tek düşünebildiğim Travis, Harry, Cass ve Jacob'dı. Bu yer dışında her şeyimi kaybetmiştim. Jed'i düşünmeye çalıştım fakat içimdeki utanç, onun nasıl da peşimden geldiğini hatırlamamı engelliyordu; beni kurtarmaya çalışırken öldüğünü. Bir taraftan da hayatta kaldığım, başardığım için benimle gurur duyabileceğini düşünüyordum. Peşimden Orman'a dalarken ne yaptığını biliyor olduğuna inanmak istiyordum.

Onun umutlarını da içimde taşıyor olmanın yükünü hissettim.

Başımı sudan kaldırıncı sahil boyunca sürüklenmiş olduğumu fark ettim. Kendimi akıntıya doğru çekerek dalgaların beni kıyıya götürmesini sağladım. Kıyıya çıkınca adamın yanma yürüdüm. Islanan kollarım ve bacaklarım ağırlaşmıştı. Ona yaklaşırken bana gülümsedi, kendimi tutamayarak ben de ona gülümsedim.

"Nereden geldiğini sormamın bir sakıncası var mı?" diye sordu birlikte kıyıya vuran dalgaları izlerken.

"Orman'dan," dedim. "Lanetliler Ormanı'ndan."

Göz ucuyla bana baktı. "Orada yaşayanlar olup olmadığını hep merak etmişimdir," dedi. "Oranın bu isimle anıldığını hiç duymamıştım. Ama sanırım ona uymuş," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Demek istediğim, ben burada büyüdüm. Ormanın kenarında. Ve buradakiler hep nehrin ve tellerin ilerisinde Mudo'dan başka bir şey olmadığını söylerler. Bu nedenle büyükbabamın çocukluğunda, ormandan kasabaya gelen patikaları çevreleyen bütün telleri sökmüşler. O yolların özel bir yere gittiğini sanan birçok çocuk başını belaya sokmuş. Şelalelerin tepesindeki köprü hâlâ durur fakat en uçtaki kapının ilerisinde hiç tel yoktur."

Orman'a çıktığımız kapıyı, nehrin kıyısına varıncaya kadar yağmurun, şelalenin sesini nasıl da bastırıldığını düşündüm. Gecenin ne kadar karanlık olduğunu, kendi bedenlerimizden başka bir şey görebilmemin ne kadar imkânsız olduğunu hatırladım. Nasıl da bütün dikkatimizi Lanetlilere ve kaçmaya yoğunlaştırmıştık. Şimdi aslında buraya ne kadar da yakın olduğumuzu, orada bir zamanlar bir patika olduğunu ve kaygan karanlığın içinde yolumuzu kaybettiğimizi düşününce ürperdim.

"Kasabalılar bunları konuşmaktan pek hoşlanmazlar," dedi. Elini alnına dayayarak suya, etrafına baktı.

"Belki de haklılardır," dedim. Cass, Harry ve Jacob'ı düşündüm. Onları Lanetliler Ormanı'ndan kurtarmanın bir yolu olabilir miydi? Ayakları seğirerek, kuyruğunu sallayarak tek kulağı ters dönmüş bir şekilde mutlu günlerin rüyalarını gören Argos'u düşündüm. Jed'i ve bir gece önce bana nasıl gülümsediğini düşündüm. Yaşamdan ve gelecekten bahsederken gözlerinin nasıl da parladığını düşündüm.

Ve sonra beni kendine çekerek umuttan söz eden Travis'i hatırladım. Zihnimdeki sesi yumuşak, çok önce söylenmiş bir sözün yankısı kadar uzaktı. Tüm bu anıların hayata tutunmaya değer olup olmadığını sorguladım. Yükünü taşımaya değip değmeyeceğini. Anılarımın, hayata devam etmem için bana nasıl yardım edebileceklerini.

Okyanus, kıyıya vuran Lanetlileri içine çekmeye, kıyıyı temizlemeye başlamıştı bile. Bir süre öylece durup dalgaların kıyıyı yıkamasını seyrettim. Sonra adam elimden tutarak beni deniz fenerine doğru götürdü.

TEŞEKKÜRLER

Birçok insan, yazarlığın insanı yalnızlaştırdığını düşünür. Yazma sürecim boyunca olağanüstü desteğim ve dostlarım olduğu için çok şanslıydım. Yüzümü güldüren, bana tavsiyelerde bulunan ve bu zorlu yolda beni dinleyen herkese minnettarım.

Düşünceli ve eğlenceli yayıncım Jim McCarthy'ye *Lanetliler Ormanı*'ni inceleme dosyalarının arasından çekip çıkardığı ve bana bir şans verdiği için özel bir teşekkür borçluyum. Hevesi ve işine bağlılığıyla beni her gün şaşırtan dâhi editörüm Krista Marino'ya da teşekkür ederim. Her ayrıntının tutarlı olduğunu garantilemek için hiç yorulmadan çalışan Delacorte Yayınevi'ndeki harika takımına; ileri görüşlü Vikki Sheatsley ile Jonathan Barkat'a ve Mary'ye ayırdıkları zaman için Beverly Horowitz, Orly Henry ile Colleen Fellingham'a sonsuz teşekkürler.

Diana Peterfreund ve Erica Ridley harika eleştirilerde bulundular ve her zaman büyük bir heves ve motivasyon sergilediler. Davis ailesi, aklım beş karış havadayken beni anladı ve Jason Davis ve JP, kitapta yer alan dünyayı mükemmelleştirmem için biyoloji ve asalaklara dair uzmanlıklarını paylaştılar.

Ailemin desteğiyle onurlandırıldığım için gurur duyuyorum. Bir gün bir kitapçıdan benim kitabımı satın alabileceğine her zaman inanan annem Bobby Kidd'e; benimle her zaman yeni dünyalar kur-

makla ilgili uzun uzun sohbet eden babam Tony Ryan'a; nasıl bir yol seçersem seçeyim her zaman en büyük hayranlarım olan kardeşlerim Jenny Sell ve Chris Warnick'e çok teşekkürler. Sizi seviyorum!

Son olarak, beni ilk zombi filmime gitmeye bir şekilde ikna eden, filmin sonuna kadar dayanabileyim diye korkunç sahneleri hakkında beni uyararak elimi tutan, sonrasında da bir zombi saldırısından nasıl kurtulabileceğim konusunda beni uzun saatler boyunca aydınlatan John Parke Davis'e teşekkürler. Daha da önemlisi, bana sevdiğim şeyi yazmamı söylediği için... Bu, zombiler hakkında yazmak anlamına bile gelse... Siz olmasaydınız, bu kitap da olmazdı.

YAZAR HAKKINDA

Greenville, Güney Carolina'da doğup büyüyen Carrie Ryan, Williams Koleji ve Duke Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. Bir süre dava avukatlığı yaptıktan sonra ortaklıklar ve gayrimenkul alanında çalışmaya başlamıştır. Ryan, yazar ve avukat olan nişanlısı ve iki şişman kedisiyle, zombi saldırılarına hiçbir şekilde hazır olmaksızın Kuzey Carolina'da yaşamaktadır. Yazar hakkında daha fazla bilgi için www.carrieryan.com adresini ziyaret edebilirsiniz.